

ئەفسانەى چىاي ئاگرى

دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی

زنجیره‌ی روشنبیری

*

خاوه‌نی ئیمتیاژ: شهوکه‌ت شیخ یه‌زه‌دین

سه‌رنووسیاژ: به‌دران شه‌همه‌د هه‌بیب

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی ئاراس، شه‌قامی گولان، هه‌ولێر

یه‌شار که‌مال

ئەفسانە‌ی چ‌پ‌ای ئا‌گری

شو‌کور مسته‌فا

له‌ تور‌کی‌یه‌وه‌ کردوویه‌تی به‌‌کردی

ناوی کتیب: ئه‌فسانه‌ی چپای ئاگری
نووسینی: یه‌شار که‌مال
وه‌رگی‌رانی له‌ تورکییه‌وه: شوکور مسته‌فا
بلاوکراره‌ی ئاراس- ژماره: ۹۶۰
ده‌ره‌ینانی هونه‌ریی ناوه‌وه: ئاراس ئه‌کرهم
به‌رگ: مه‌ریه‌م موته‌قییان
چاپی دووهم، هه‌ولیر - ۲۰۱۰
له‌ به‌رپوه‌به‌رایه‌تی گشتیی کتیبخانه گشتیی‌ه‌کان له‌ هه‌ولیر ژماره ۱۷۵ ی
سالی ۲۰۱۰ ی دراوه‌تی

چهند وشه‌یه‌ک له‌بارهی نووسه‌ره‌وه

یه‌شار که‌مال‌ئو نووسه‌ره‌یه که هونه‌ره‌که‌ی، بیروباوه‌ری سیاسی، خامه‌که‌ی، و خودی خوئی له بوته‌یه‌کدا توندووته‌وه. هه‌ر که ناوی دپته‌گورچئ ئه‌مانه هه‌موو تیکرا به بیردا دین. ئه‌و به‌ره‌مانه‌ی که سه‌ر به‌م بیروباوه‌رانه‌ن هه‌مووی له ماوه‌ی ۱۵ سالی نیوان ۱۹۵۹ و ۱۹۷۴ دا نووسین و بلاوونوه. سه‌رله‌به‌ری به‌ره‌مه‌کانی بگری، ده‌بینی ئه‌وه‌ی که له هه‌موویان رۆژانه‌تر و ئه‌م‌رۆ ده‌خوینییه‌وه ساره له بیرت ده‌چیته‌وه و کامیان هه‌ره‌ بابته‌ی ده‌موده‌ست و سه‌رپدین، راسته‌قینه‌ی هه‌ره‌ گشتی و هه‌ره‌ بنه‌ماییی لئ ده‌رژئ. چاکه‌یه‌کی به‌رده‌وام، جوانی، راستی په‌روه‌ری، خزمه‌ت دۆستی، پیشه‌نگایه‌تییه‌کی لئ ده‌چکین که قه‌ت کۆن نابن و وشکاوه‌ینان به‌ خووه نابین.

یه‌شار که‌مال که ملی بابته‌ی ده‌گری و په‌یتا په‌یتا هه‌ر ئه‌و بابته‌ دوو گاسنه و سئ گاسنه ده‌کاته‌وه و له کوتانه‌وه و دوویاتکرده‌وه‌ی هه‌چ نا‌پرینگیته‌وه، مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه سه‌رنج‌مان بو شتیکی راسته‌قینه‌ی ژیانیکی گرنگ رابکیشی و له‌گه‌ل سه‌ر و سیمای زه‌ق و زۆبی هه‌لکه‌وتدا بی په‌نا و په‌رده به‌ره‌وروو ببینه‌وه. ئه‌گه‌ر پیشه‌کی بیر بکه‌ینه‌وه، بلین: «دیسان کوپرانه ملی له فالانه‌ بابته‌ نا و ده‌ستی به‌ بیلته‌پ کرد» و ته‌نانه‌ت به‌ که‌میشی بزاین و به‌سه‌ریدا تئ په‌رین، پیاو بیه‌وی و نه‌یه‌وی په‌وت و رۆی رووداوان به‌ره‌و ئه‌و بابته‌ی ده‌با.

یه‌شار که‌مال زۆری نووسینه‌کانی با ۱۵ سال له‌مه‌وه پیشیش نووسرا‌بن، کامیان ده‌خوینییه‌وه، هه‌ر ده‌لئی بو ئه‌م‌رۆ نووسراوه و کئ ده‌زانی بو چهندین سالی دیکه‌ش، هه‌ر تازه و ته‌روبر و که‌لله‌ته‌زین و دل‌ره‌ق هه‌ژین نابئ.

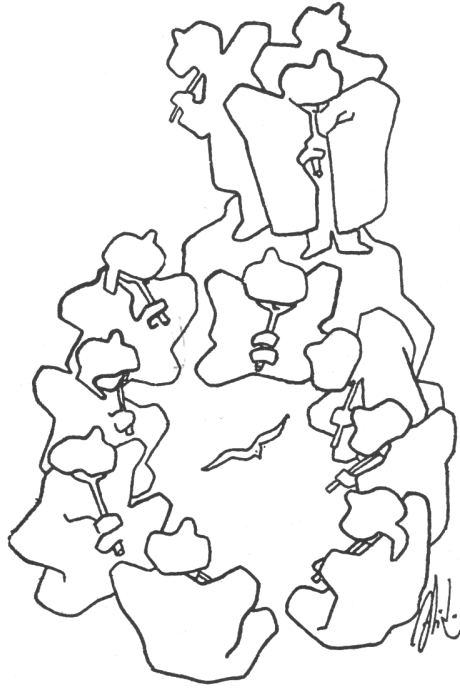
یہ شار کہ مال بابہ تان زور دہ کو تیتہ وہ، بہ لام ہیئند وہ ستایانہ و نووسہ رانہ یان دوویات دہ کاتہ وہ و دہ کو تیتہ وہ، پیاو بہ سانایی ناچیتہ وہ سہر ئہ وہی پیشووی. مہ بہ ستیش بیرو بروا لہ می شکدا چہ سپاندن و جووتکردن و پەرچینکردنہ. یا کاریکی وات تئ دہ کا، وات شہ قفل دہ کا، کیلہ ریتی ئہ و توت بؤ دادہ نئ کہ بابہ تہ کتہ ییت - بشتہ وئ - قہت لہ بیر نہ چیتہ وہ و شہ قلی بہ ہیچ کویر نہ بیتہ وہ. ئہ مہش لہ وہ وہ سہری ہلداوہ کہ نووسہر لہ ناو ژیانہ بابہ تہ کہ دا جیگای خوئی گرتوہ و لئی نامۆ نییہ و سہر تاپای لہ خومخانہی ئہ و ژیانہ ہلکیشاوہ. قہت تووشی لہ بلندییہ وہ تہ ماشاگردن، سہر چلانہ بیرکردنہ وہ، کوتوپر بریاردان، سانایی، وشکہ پەنددادان ناییت و نایہی.

یہ شار کہ مال نہ بہ و نیازہی کہ لہ پشت ہونہری چیرۆکنووسی و شہ خسییہ تی ہونہرمہ ندانہ و ناوبانگ و شورہ تہ وہ کہ تہ نانہت ہرہ خہ نیم و دوژمنہ کانیشی سہری لہ بہر دادہ نہ وینن، دہنووسی و نہش فیزی نووسہری بہ فیز لئ دہدا و نہش لافی پالہ وانیتی و گوئی ہہ موو دہودہ وانئ بردنہ وہیہ ک لئ دہدا. ئہ وہ دہنووسی بروای پییہ تی.

لہ پیشہ کی کتیبی (بالدہ کی توز)
خوئی نیو ہہ نگوینہ کہ وہ وەرگیراوه

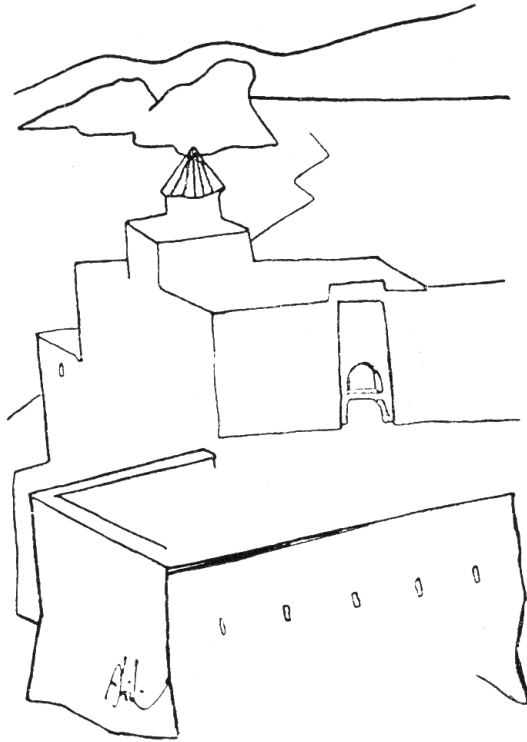
گۆلۈك بەسەر دوندى چىيى ئاگرىيەۋەيە چوار ھەزار و دووسەت مەتر بلىندە. نىۋى گۆلى كووپەيە، ھەر ھىندەى شوپن جۆخىنۈك دەبى، تا بلىتى قوۋلە. گۆل نىيە بىرىكە بۆ خۆى. بەردى سوورى لووسى بىرىقەدار، رىك رۇد تىژ ۋەكو دەمى تىغ و سىكارد بە ھەر چوار نكالىدا زەق و زۇپ، دەنە دەنە، شمش شمش ھەلزەقىون. خاكىكى نەرمى مس رەنگ لە بەردەكانەۋە دارنىۋەتە خواری و رچە رچە و رەگ رەگ توۋلەپى بارىك بەرەو گەروۋى گۆلەكە دەكشىن و تا چاۋ ھەتەر دەكا ھەردى و بارىكتەر دەبنەۋە. جى جى ناسكە ھەرىزى سەوز لەسەر ئەو خاكە سووركەنە مس رەنگە پوۋاۋە، ئەنجا لە پاشان شىنايى گۆلەكە دەست پى دەكا بەلام لە ھىچ شىنايىكە ناچى. ھىچ شىنايىكە لە كوین ئەم شىنايىيە نىيە. شىنۈكى ئاسمانى تىرى نەرمى مەخمەلىيە.

ھەموو سالى كە بەھار لەگەل بەفر چوۋنەۋەدا چاۋ ھەلدىنى و نەورۇزىكى بە شان و شكۆ و پى ھەيت و ھووت لە چىيى ئاگرى دەتەقىتەۋە. دەروپەرى گۆلەكە، جۆگەتى بارىك، پى دەبن لە گوللىكى كورتنەنە و تىژ، رەنگيان تا خەيال بىرگا گەش و پوۋنە. كاميان لە ھەموۋان چكۆلەترە، شىن، سوور، زەرد، مۆر ھەر يەكە لە رەنگى خۆى دەنۈنى، لە دورەۋە دەلىتى تىشكى رەنگە و دەچرىسكىنەۋە. بۇنىان زۆر تفت و تىژە. بۆن و بەرامەپەكى ھىند تىژ لە نىۋو گۆلەكە و خۆلە سوورەى مس رەنگ دى ئىدى بە جارنى پىاۋ گىژ و مەست دەكا.

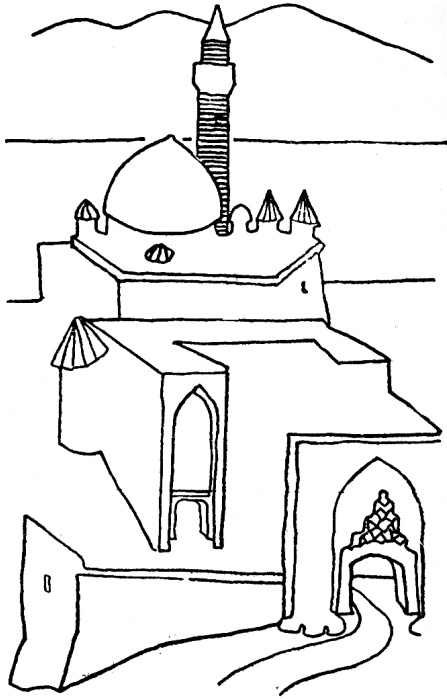

شوانه كان له سهر گۆلى كوويه، له چيائى ئاگرى بلوئير
دهژمنن

ھەر كە بەھار لە چپای چاوەڵدینى شوانە چاوەرەشە جوانە پرخەمە
 تىكسەراوە قامك دريژ و باریكەكانى چپای ئاگریش لەگەڵ گولیلکان، لەگەڵ
 بۆنى تىژ، لەگەڵ رەنگان، لەگەڵ خاكى مس رەنگدا بلوێرەكانیان ھەڵدەگرن و
 دینە سەر گۆلى كووپە. لەو بن زنارە سوورانەدا لەسەر ئەو خۆلە مس رەنگە،
 لەسەر سینگی ئەو بەھارە ھەزار سالانەییە كەپەنكەكانیان ڕادەخەن و بە چوار
 دەورى گۆلەكەدا چوار مشقى لێی دادەنیشن، بەر لە خۆركەوتن لە ژێر
 ئەستێرە خەرمانكراوەكانى ئاگریدا كە ھەمیشە كڵپە كڵپ دەسووتین،
 بلوێرەكانیان لەبەر پشتینیان دەردین و دەست بە بلوێرلێدان دەكەن و تا ڕۆژ
 ئاوا دەبێ توورەیی ھەزاران سالى ئاگرى ھەڵدەپۆژن. لە زەرەپەردا مەلیكى
 چكۆلەى سپى وەكو بەفر بەسەر گۆلەكەدا دەست بە فرین دەكا. بەڵندەییەكى
 بەلەباریکەى دريژكۆلەییە، ھەر دەلێی پەرەستلەكەییە، زۆر خیرا و تىژ دى و
 دەچى، پەیتا پەیتا ئالقیە دريژ دريژ و سپى دەكیشى، ئیدی ھەر ئالقیەى
 سپییە و تال تال دەكەونە نێو شینایی گۆلەكەو، ئەوجا، كە بە تەواوى ڕۆژ
 ئاوا دەبێ بلوێرەنەكان دەست لە بلوێرلێدان ھەڵدەگرن و بلوێرەكانیان لەبەر
 پشتینیان ڕادەكەنەو و ھەڵدەستن. مەلەكەش، لەو دەمى بە ھەموو ھیز و
 گورچیکەو، وەكو تریشقە دپتە خوارى و شابالێكى سى جارەن لە شینایی
 ئاوى گۆلەكە وەردەدا و بۆی ھەڵدەستیتەو و لى دەدا دەروا، لە چاوەرەشە.
 شوانەكانیش لە پاش وی یەكە یەكە و دوو دوو لێك ھەڵدەبڕین و لەگەڵ
 تاریكاییدا تێكەڵ دەبن و دەروژن.

کوشک و سہراکھی

مہمموویدخان

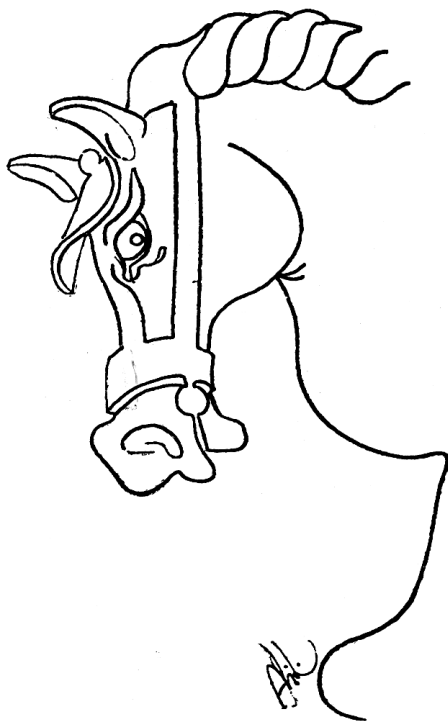
له دوینى ئیوار یوه نئسپىكى كوئیت له بهر دهر كهى مالى ئه حمه د وهستا بوو. ملى دريژ كرديوو، دهنگوت به كونه لووته هه راوه كانى بون به تهختهى دهر كهوه دهكا. له پيشدا سوڤى ردين سپى نئسپه كهى ديت، نئسپه كه زينىكى چهركه سيبانهى زيودوزى لى كرابوو. زهنگوله كهشى هه ر زيودوز بوو. سوڤى به كومه كوم له نئسپه كهى نيزيك بووهوه، له ولاره قه درى تى راما. دهسته رهشمه كهى سورمه هون بوو و به كه لپووسه زي ره سه دهف كوته كه وهى به سترابوو. نهرمه زينىكى چاك گير دراو به سه ر هه ردوو لاته ركيدا كشابوو. وينه به كهى له ميژينهى زور كوئى رور، له وه دهچوو هى سه رده مانى زور زوو بى، له سه ر هه ردوو ديوى نهرمه زينه كه نه خش كرابوو. رهنكى ترنجيبه كهى تير بوو، وينهى دارىكى بلدى ژيانيش له پشت وينهى رور كه وه، سه وز سه وز، به ره و ناسمان هه لچوو بوو. سوڤى نهم رور، نهم دارهى له شوينى ديتبوو. خيال برديه وه. نهم وينه و نه خش و دروشمانه وى دهچوو هى هوزى كهى به ناوبانگ و تيره به كهى گرنگ بى. سوڤى نهختى سله ميه وه و شله ژا، بگره توريكىش ترسى رى نيشت و له ولاره رهق راوه ستا: ده بى نهم به ناوبانگه كى بى، نهم ميوانه گوره به له كوئوه هاتبى؟ وينهى دروشمه كهى له ميشكيدا دينا و ده برد، هه رچهندي ده كرد و ده كوئشا نه يده زانى بيباته وه سه ر فلانه هوز، يا فيساره بهگ و پاشا و هيچ سه ره و دهره لى دهر نه ده كرد، تا پترى بير لى ده كردوه هيندهى ديكه سام رى دهنيشت. نهم جوره دروشمانه لى پى شووم و به دووم بوو. پى و قه ده ميان به خير نه بوون و به ترسه وه ده هاتن و به ترسه وه دهر نيشتن. له وه هه ريماندها كهسى وا نه بوو نئسپ به و رهنه برازينتته وه و پراى نه وهش سوڤى دروشمى هه موو هوز و تيره كانى نه وه هه ريمانه لى به چاكى دناسيه وه و هيچيانى لى نامو نه بوو.

به‌هار بوو. به‌فری چپای ئاگری رووی له چوونه‌وه بوو. له خواری، لووتکه و ترۆپکی ره‌ومز و زناران زه‌ق و زۆپ به‌دیار که‌وتبوون. گولیلکی زهردی نیو به‌فران سه‌ریان ده‌رینابوو. له دووره‌وه قوئینگ دوا به‌دوای یه‌ک، پۆل پۆل ریزیان به‌ستبوو و تی ده‌په‌رین، به‌ره‌و گۆلی وان ده‌چوون. ئەحمه‌د ئاگای له هیچ نه‌بوو، به‌و تاریک و پروونه له ژووره‌وه ده‌نگی بلویر ده‌هات،... سوؤفی ئەم ئاوازه بلویره‌ی له پیشوونانه‌وه زۆر بیستبوو. سوئتان ئاغای باپیری ئەحمه‌دیش هه‌ر به‌و ئاوازه بلویره‌ی ده‌ژهنی، په‌سوولی باویشی هه‌ر وای ده‌ژهنی. تا ئیستا بلویره‌نیکی دیکه‌ی وا، مه‌گه‌ر سوؤفی، له هیچ بنه‌ماله‌یه‌کی ئاگریدا، له‌سه‌ر رووی زه‌وی نه‌هاتبوو هه‌ر ئه‌و دنیا‌یه، چونکه سوؤفی به‌ناوبانگترین بلویره‌نی رۆژه‌لات و قه‌فقاس و ئیران و تووران بوو.

سوؤفی که‌می له ئەسه‌پکه‌ نیزیکتر بووه‌وه، نو‌رپیه دروشمه‌که. ئەسه‌پی تاین وای گوئ بۆ ده‌نگی بلویره‌که راداشتبوو، ده‌نگوت گوئی لی گرتوو. ئەحمه‌د گۆرانیه‌ک، تووره‌یه‌ی چپای ئاگری ده‌ژهنی. ئەم گۆرانیه‌ش ته‌نیا سوؤفی فیره‌ی بلویره‌نه‌انی کردبوون.

ئەسه‌پکه‌ ملی زۆر جوان بۆ ده‌نگه‌که درێژ کرد. سوؤفی له‌میژبوو ئەو داستانه‌ی نه‌ژه‌نیبوو، نه‌یه‌یستبوو. له دلی خویدا ده‌یگوت چپایه‌کی وا گه‌وره و گران چۆن له ده‌نگ و ناله‌ی بلویره‌یکدا هیند تووره‌ ده‌بی و به‌و په‌نگه دلی گری ده‌گرئ، ئیدی هه‌روا به‌سه‌رسامیه‌وه بیرى ده‌کرده‌وه.

ده‌یگوت: چ له مرۆف بلیمه‌تتره، به‌راستی ئەقل بری پی ناکا. تۆ ته‌ماشه، ته‌ماشای چپایه‌کی وا گه‌وره و زه‌لام له کونی بلویره‌یکه هینده ته‌سک و باریکه‌وه ده‌ر ده‌په‌رینئ. ئەم مرۆفانه جله‌وی ئەقل و هۆش به‌ره‌و هه‌موو شتی شو‌ر ده‌که‌ن، له سه‌ری فه‌رینی شه‌هین و باز ده‌گه‌ن، په‌ی به‌ په‌نامی هه‌له‌په‌ی ژیان و شارس‌تان‌ئیتی می‌روو ده‌به‌ن، مه‌ته‌لی مانگ و رۆژ هه‌لاتن و ئاوابوون هه‌له‌دین. سه‌ری مردن و ژیانیش ئاشکرا ده‌که‌ن، په‌رده له رووی هه‌موو شتی هه‌له‌مالن، ئەقلیان بر به‌ تاریکی و رووناکی ده‌کا، بیریان بۆ هه‌موو شتی ده‌چئ، به‌لام ته‌نیا له‌گه‌ل مرۆفدا هه‌چیان پی ناکرئ و ئەقلیان به‌ هه‌چ سه‌ریدا

راوهستانی ئهسپهکه له بهر ده رکه ی مائی ئهحمه د

ناشکئی و ناگه نه راز و نیازی دئی.

چپای گۆرین لهو دهنگ و نالهی بلویره دا وهرهوت کهوتبوو، رتی دهکرد، هه لدر، تله بهفر، ههرس، شهوی سامال، ستیر و پتور دتهقینهوه، مانگه شهو دتهقییهوه، چپا به ههمو رک و توورهبییهکیهوه ههنگاوی ههراو و بهرینی هه لدرناوه. ناگری وهکو دتوکی زه به لاه ئارهقهی رهش و شینی دهرده دا، هه ناسه برکیی بوو. سوئی له ناخی ناخه وه گوئی له هه ناسه ی ناگری بوو، زۆر له دووررا، به رهو ناوهندی دنیا پشوو به گرم و هوپک دهردا. ئه حمه دهبه زه نی، هه ناسه ی ناگری، توورهبی ناگری تا دههات پتری به ره دهستاند. ئه وهمی سوئیش گوئی به خاکی پر گرم و هوپی چپاوه دنه. چپا هپنده ی دیکه تووره دهبوو، پشووی سوار دهبوو، هه ناسه ی قول دهبوووه، جارێ شاخی دهکرد، جارێ بالی دهکرد ئه وجا هه پروون هه پروون دهبوو و به ههمو توورهبی و رک و کیش و گرانییهکیهوه به سه ر دنیا دا دهقوپا و پۆ دهچوو. پاشان خاموشییهک دنیا ی دادهگرت، هه مو شتی بی سه روبه ر و بوئش و به تال، چپای ناگری سه ری خوئی هه لدهگرت و له دنیا ی ئیمه دهکشایه وه. گورگ و په له وه ر و مروی له گه ل خوئی هه لدهگرت، ستیر و مانگ و رۆژ، با و زریان، به فر و باران، گول و گولیلکانی له گه ل خوئی هه لدهگرت و ده ببردن و ئه و دنیا یه ی به بوئش و به تالی به جی دههیشته. ره وه مامزی زپیکفتی پر دهشت و ده رانی له گه ل خوئی دهبرد و ده رۆیشته. بوئشایی و خاموشی له نیو دهنگی بلویره که دا دهمه یی و قه تیس دهما.

له پاشان دنیا به ههمو گول و گولیلکانه وه، به ستیره وه، به بۆن و به راهه یانه وه، به رووباری روونی پر سووره ماسییه وه، به چۆل و دهشتی پر ئاسک و مامزانه وه، له نکاو، له پیش چاوی سوئی پشکووت و خه ملی. ئه سپه که ی پیش دهمی گۆرا. رۆژی سه ر نه رمه زینه که ی وهگه شه که وت و چریسکایه وه، داری ژیان گه لای وه ری و گولی کرد.

بلویر پشوویک کر بوو. رۆژیش له پشت لووتکه ی ناگریه وه شابالکی وهکو قاشی سوور دهرخستبوو.

سۆڧى به خۇدا ھاتەو، جارى نۆرپىيە دەرکەى. ئەسپەكەش سەرى ھەلبېرى،
به چاوه درشت و خەمگىنەكانى تەماشايەكى سۆڧىيى كرد. سۆڧى ترسپىكى
بى سەرو شوپىنى رى نىشت، قىژاندى.

«ئەحمەد ، ئەحمەد».

ئەحمەد دەنگى سۆڧىيى ناسىيەو، بەرەو دەرکە ھات، دەرکەى لى وەكرد،
گوتى:

«فەرموو خالە».

ئەحمەد ھەر كە ئەسپەكەى دىت، پىشان شلەزا، ئىنجا سەپىركى ئەسپەكە
و سەپىركى سۆڧىيى كرد.

سۆڧى پرسى:

«مىوانەكەت كىتپە ئەحمەد، بەخىر بى و خىر و بىرى به پىوھ بى».

ئەحمەد وەلامى داو، گوتى:

«مىوانم نىيە».

ئەوجا ھەردووكيان تەماشايەكى ئەسپەكەيان كرد.

ئەسپەكە لە دەرکە دوورکەوتەو، جارىكى بە دەورى مالىدا خولاو، ھات
دىسان لەبەر دەرکە وەستا. ئەسپىكى دىژ بوو، گوپى قوت كردبووھ. سەرى
بلىد كرد، وەكو بىيەوئى بحىلپىنى ... بەلام نەحىلاندى...

مالى ئەحمەد لە بنارى رەوھىكدا بوو. چوار دەورى بە بەردى سوورى
نەتاشراو شوورە كرابوو. دەرکەى گەرەبوو، تەنيا يەك پەنجەرەى پىوھ بوو.
سۆڧى بىرى كردهو. ئەحمەدپىش بىرى كردهو.

سۆڧى گوتى:

«ئەم ئەسپە بەشى تۆيە».

ئەحمەد گوتى:

«راستە، مادام ھاتوھ لەبەر دەرکەم وەستاو، ديارە بەشى منە بەلام دەبى

ئى كى بى؟».

سۆڧى گوتى:

«دروشمى خۆى به نەرمە زىنەكەوۋەيەتى. چاوم رەشكە و پەيشكە دەكا، وئ دەچى دروشمى شوئىنىك، ئى سەردەمانىك، ئى بنە و بنەچەكىكى زۆر كۆن بى. ھەبى و نەبى دروشمى شوئىنىكى بەدوم و شووم و ترسناكە. بەلام ئى ھەر كەسنىك بى با بى، ئەم ئەسپە ئى تۆيە، خوا بە ديارى بۆى ناردوويە بەر دەرکەى».

ئەحمەد گوتى:

خۆشبيە، شووم و بەلايە؟

ئەو سىبەر و تارمايىيەى لە پروى ئەحمەد نىشت سۆڧىش خويندىەو:

ئى ھەر كەسنىك بى با بى، ئەم ئەسپە ئى تۆيە، بەلام چاوم رەشكە و پيشكە دەكا، پىتم وايە دروشمەكەى ئى سەردەمانىكى زۆر كۆنە. وپراى ئەوھش ئەسپى بە رەخت و سىنەبەند و زىنى وا ئى ئەم و ئەو نەبوو.

سۆڧى گوتى:

«زۆرى بىر لى مەكەو، ئەسپەكە ببە لەو پىگايەى خوارى بەرەللى كە و بگەرىتو، ئەگەر گەراو بەردەرکەت، جارىكى دىكەشى ببە رەھاي كە و سى جارانى ئەو كارە دووپات كەو، نەخىر ھەر گەراو بەردەرکەى مالت، ئەو ئى خۆتە، جا خوا دەيكرد خواوئ ئەسپ بەگ دەبوو، پاشا دەبوو، پادشاي عوسمانلى، شاي عەجەم دەبوو، رۆستەمى زال دەبوو، ئەگەر سەرت لە رى داوۋە ئەم ئەسپە نەدەى. وە ناشى دەين.

پۇژھەلات، ھەورى زىركفت، گەوالە گەوالە لىك ھەلبىران. بەفر و بەستەلەكان، تەم و مژى رووناكىيەكى پرىشنگداريان رى نىشت. ئەحمەد ئەسپەكەى گرت، ئەسپ دەساژو بوو، سواری بوو، بەرەخوار ئاژواى، لەوى رەھاي كرد و گەراو.

بەلام كە گەراو، چىى بىنى؟ ئەسپەكە جوان و زەرىف لە كن سۆڧى

وہستابوو، خۆلاسه ئەو کارەوی سێ جار ان دووپات کرەوہ.

ئەحمەد گوتی:

«خالە، چارەنووس ھەر دەبێ بێتە دی».

ھەر چۆنی بێ رۆژی خواوەن ئەسپ لە ئەسپی خۆی دەگەری و لێی دەپرسیتەوہ. جا ھەر کەسی دەبێ ببێ. خۆ ئەحمەد ئەگەر سەری داوہ ئەسپەکە ناداتەوہ.

ئەسپی کیشایە سەر ئاخوڤ. شادیش بوو و دەشترسا. لەوہتی خۆی ناسیبووہوہ ئەسپی وا جوانی نەدیتبوو.

سۆفی بە خۆشی خۆشی گوتی:

«تەقا خواوەن ئەسپ شیر ھەرام بوو پێی لێ لە کەوشی کردین: ئیلان و بیلان ئەسپی خۆم دەوتەوہ، خۆ ئەوہ بێ سێ و دوو دەقەومی و ئاگریش ھەر ھێندە سەری گەرم بوو، بە گژ ھەموو دنیا دا دەچێ و ھەنگی نێرم دەوێ لە راستی بلی لەل ...»

ئەحمەد ھەلی دای:

«بە گژیدا دەچێ و پتریش».

ئەوانی کە لە پیش ھەمووان بە کەین و بەینی ئەسپی کەحیلەیان زانی خەلکی گوندەکان بوون. ھەموو ھاتن ئەسپەکەیان دیت. پیشان گوندە نێزیکەکان، ئەوجا دەوروبەری ئاگری پێ ھەسییان. ھەموو ھاتن دیتیان. لە ماوہیەکی کورتدا نێویانگی ئەسپەکە بە ئێران و تووراندا بلابووہوہ.

ھەر کەسە لە بارەوی ئەم بازەوی کە بەسەر ئەحمەدەوہ نیشتبووہوہ سەدەقی خۆی لێ ددا، یەکی بە خێری لێک دداوہ، یەکی بە شەڤ.

پاشان لە پێدەشتەکانی خواری، لە قەرە کلیسە و گیھادین و ئیغدیروہ ئاغا و بەگ و گەورە کوردان بیستیانەوہ. ھەموو بۆ دیتنی ئەسپەکە ھاتن و ئێرەبیان بە بەختی ئەحمەد دەھاتەوہ.

ماوہیەکی دوور و درێژی خایاند کەس بە سەر و سۆراخی ئەسپەکەوہ

نهات و خاوهنی ئاشکرا نهبوو.

ئهممه سواری ئهسپى خوئى دهبوو، له گهه دهستهبرا و هاوالانيدا بهرهو خاکی ئيراني دهياژوا، تالان و برۆى خوئى دهکرد. له سامان، سامان، له پهز و مهري و مالات، پهز و مهري و مالات، له ئهسپ، ئهسپ راي دهمالين، بهرهو ئاگرى دينان.

بهلام ههميشه دلى له پهژاره و وهره ورتدا بوو. خاوهن ئهسپ ههر كهسى بى، رۆژى دى بهدياركهوى، بهلام دهبى كى بى؟ پهنگه بهگيكي چاو به خوئنى كهلهشهقى وابى كه له كهلى شهيتان نهيهته خواري، يا بووده لهيهكى هيچ و پوچ بى و له سببهري خوئى بسلهمتهوه.

شهش مانگى بهسهردا تى پهري. ئهممه ترسيش و پهژارهش و خوئيشى له بىر چوووه. رۆژتيكيان، سببى كاتى ههتاو، سوور سوور له گهردنى ئاگرى ئالابوو، سوئفى دهست به گۆچان و ردينه دريژه لهرزۆكهكهوهى هاته كن ئهممه پرسى:

«ئهممه بيستتهوه؟»

«بيستمهوه».

سوئفى:

«گۆيا ئهوى ئهسپهكهى بداتهوه پينج ئهسپ و پهنجا زيرى پاداشته».

ئهممه:

«ئاوها».

سوئفى:

«له مالى ههر كهسيك، به دهستى ههر كهسيكهوهى بيبين سهري

دهپهريئى».

ئهممه:

«چ پكهين، ئهسپهكه يادگارى منه».

ئەو جېئى ئەحمەد گوتى: «ئەسپ ئەسپى خۆمە»

«لەشکرمان دەکاتە سەر».

«ئەسپ یادگاری خۆمە».

«مەحمودخان پاشایەکی زۆردارە».

«ئەسپ قسەتی منە».

«کە ئەوە کیشی لەگەڵ مەحمودخان ناکرێ».

«ئەم ئەسپە خەلات و یادگار و خوا پیتی بەخشیوم».

«مەحمودخان هەق و مەق، یادگار و خەلات بە شایبەک ناکرێ. بوو بە

عوسمانلیی چەکمەرەق».

«ئەسپ خەلاتی خۆمە».

مانگیکی نەخایاند، پیاوانی مەحمودخان هاتنە مانی ئەحمەد، گوتیان:

«پاشا دەلی: لە مالا و سامان، مالا و سامان. لە ئەسپ، ئەسپ، لە دراو و زێر، دراو و زێر، خۆی سەرپشک بێ، چی دەوێ دەیدەمی. هەر هیندە ئەسپەکەم بەداتەو. مادامیکی ئەسپەکەم چۆتە بەر دەرکی ئەو، چیی دەوێ دەیدەمی».

«چما خان بۆ خۆی نازانی، ئەسپەکەم بە خەلات بۆ هاتوو و خەلاتیش بە کەس نادریتەو. سەر دەدرێ، ئەسپ نادرێ. گۆیا خان خۆی ئەمە نازانی؟».

«پاشا ئەمە دەزانی، بەلام وێرای ئەوەش ئەسپی خۆی هەر دەوێتەو. ئەسپەکە بۆ ئەویش هەر یادگار و خەلاتە، یادگاری بەگی زیلانە، کە هیندە ی براپەکی خۆی خۆش دەوێ».

ئەحمەد راست و پەوان لە مستی نان، گوتی:

«لە سامان، سامان، لە گیان، گیان، چیی دەوێ دەیدەم، بەلام یادگاری خۆمە و نایدەمەو».

پیاوەکان گوتیان:

پاشا دەلی: بەو چیا بلان دەی پشستی و بەو چەند هەرچی و پەرچییانە ی سەر

چپاوه نه نازۆ. چپاکه شی و ئەوانی سهریشی له گهڵ عاردا دهکهم به یهک و دهشیکا».

«ئهممه ئیدی له سهری نه روۆی، سوڤیش هیچی نه گوت. پیاوهکانی پاشا دهست له گونان درێژتر، به توورهیییه وه له وێ هه لێران».

دراوسۆ، گوندهکانی دهووبه، به گه کورده چاو به خوینهکان هه موو له دهووری ئەحمده کۆبوونه وه، گوتیان:

«کۆ دیویه، کۆ بیستویه». ئەسپێک له کن خواوه به یادگار بۆ پیاو هاتبی، با خاوهنهکە ی پاشاش بی، بدریته وه».

ئهممه گوتی:

«کۆ دیویه و کۆ بیستویه». هه هینده ی گوت و هیچی تر.

پاشا ئاکامهکە ی بهو رهنگه چاوهنۆر نه بوو. هه که وهلامی ئەحمده ی گهیشتی له رکان شیت بوو. ئەو خۆی له دوا روۆی کارهکه گهییوو و دهیزانی رووی به رهو کوۆیه. ناوه لالا با ئەسپێکی وا له بهر کوۆشکی خۆی وهستا با، جا خوا دهیکرد ئەسپی پادشای عوسمانلی، یا شای عهجه م دهبوو، سهری دها ئەسپی نه ده داوه. نه یه ده داوه، به لام ئەم ئەحمده، ئەم هه رچی و په رچییه چپاییه ده بی چ بی و چ کاره بی؟

دهبوو ئەسپهکە ی وه دهست که وێته وه. کوۆشک و سه رای به یهک دادا و دهووبه ری هینا وه لوه لایی. ده مر است و ردین سپی، سه روۆک و سه ر له شکرانی هه موو کوۆکرده وه، به لام به هیچ بریارێک نه گهیشتن. له نیوچاوانی ئەم ئەسپه وه ورد و درشتی چپای ئاگری لێ راپه رین. ئەحمده به تنیا نه بوو. پاشا به گه کورده دوستهکانی، که قهتی له قسه درنه ده چوون، بانگ کرده کوۆشکی خۆی، به گهکانی وانێ، پاتنۆسی، به گهکانی چپای سوپحانی، مووشی، بتلیسی، هه موو به سواری ئەسپی جوان و ره سه نه وه داوه رینه پیش کوۆشکی مهحموود خان. مهحموود خان زیافهت و میواندارییهکی به شان و شکۆ و به ههیت و هووتی کردن. میوانهکانی به شیوهیهک پیشوازی کردن،

نەبووھ و نەببستراوھ، پاشان كۆرى بەست، كەين و بەینەكەى پى راگەياندن،
لەو بە لاى لابەلايەى بەسەرى ھاتبوو ھالىى كردن.

دەيگوت:

«قەت بووھ و ببستراوھ، ھەرچى و پەرچىيەكى چىايى، رىگرى، ھەتيويكى
دەمرووت، ئەسپى من داگيركا. چ لەمە نەنگ و سووك و كرىتتر دەبى بۆ
من؟».

كەس ھىچى لە بارەى يادگارە بۆرەوھ بە پاشا نەگوت. نەيانگوت: ئەگەر
خەلكى چىايى ئاگرى ھەموو سەريان چووھ، جارىكى ديكە ئەم ئەسپە چاوى بە
دەرکەى ئەو ناكەوتتەوھ. ھەموو كر بوون. ئەمان دايانە بېدەنگى، پاشا توورپە
بوو، راست و رەوان گوتى:

«ئەو ئەسپەم لە ئىوھ دەوتتەوھ».

بەگە كوردەكان، ناچار و نابەدل، تەكارىيان نارد بۆ تەكا لە كز خەلكى
ئاگرى. ئەحمەد نەك ھەر ئەسپى بەوانىش نەداوھ، بگرە وەلامىكى تال
ژوقوماويى بۆ ناردنەوھ، گوتى: چما ئەوان نازانن ئەمە يادگارە و خۆى بە پى
خۆى ھاتووھتە پىش دەرگام و سى جارانىشم بەرھەلدا كرددوھ و ھەر سى
جارەكەش رى و راست گەراوھتەوھ و ئەسپىش بە كەس نادرىتەوھ؟ ئەمە
ئەسپى من نىيە، بۆ خۆى ھاتووھ بەسەر سەرى ئاگرىيەوھ نىشتووھتەوھ.
ئەوانەى بوون بە بەگ، چۆنىيان دل دى و زمانىيان چۆن ھەلدىتەوھ داواى
ئەسپى ئىمە بگەن؟ ئەوانە نەك بوون بە بەگ، بگرە بوون بە بەندەى گوتى لە
مستى پاشا.

بەگە كوردەكان بەم قسانەى ئەحمەد توورپە نەبوون، لىيان نەگرت، گوتيان
ئاگرىيايىيەكان ھەقيانە. بەلام چار ناچار بوو. پاشا دەبوو ھەموو شتىكى بۆ
وئەدەست خستتەوھى ئەسپەكەى رەچا و كرديا.

كاتىكى ھىچى لە بەگە كوردەكان ھەلنەكراند، خۆى كۆك و تەيار كرد،
لەشكرى كۆكردەوھ، بەگە كوردەكانىشى رەگەل خۆى خستن، چوون بەسەر

به گه کورده کان، له قسه کانی ئه حمهه تووره نه بوون و
گو تیان ئه حمهه له سه ره هه قه

ئاگریدا بدەن. پايز بوو، داوینى چىپاى ئاگرى جى سوتمان بوو. بەردەلانى سوور، مۆز، وردە تاوئىزى چورووک و پووکەن، لەژىر نالى ئەسپەکانياندا وەکو لافاۋ ھاژەى دەھات و دەخزا. دەمەو عەسرانى بوو، گەپشتە گوندى سۆرىك، كە گوندى ئەحمەد بوو. گوندەكە كىش و مات بوو. زىندەوهرىكى تىدا نەبوو. لەشكر مؤل درا. دوايى پاشا فەرمانى سووتاندنى گوندەكەى دا.

لە مالىكى ئاگر تىبەردراووه، پىرىكى زۆر بەتەمەن، رىدىن بۆ، مووى برۆ بەسەر چاودا شكاوو و شىواو، شەل و شەپكىكى شىنى نرت و نوپى لەبەردا بە پىرى پاشاوه هات. ئەم پىاوه سۆفى بوو. زەق زەق نۆرىيە پاشا، چاوى دەتگوت چاوى خەرتەلە، ئاورىنگى لى دەبووه، گوتى:

«پاشا، ئەم ھەموو بۆ ئەسپىك؟ لەوتى دنيا، دنيايە كى ئەسپىكى بەپى خۆى ھاتبىتە بەردەركە بۆ خاوەنى گىراووتەوه؟ چما تۆ بۆ خۆت نازانى پاشا؟ پاشا، تۆ بووى بە عوسمانلى، دەنا بۆ ئەسپى ئەم ھەموو كارساتەت بەسەر نەدىناين. مال و ھالەت نەدەسووتاندىن. وەجاخت لى كۆپر نەدەكرىنەوه. تووك و نفرىنى ئاگرىت لى جى. بەردى ئاگرىت لى وارى. بەر غەزەبى ئاگرى كەوى پاشا. تۆ قەلب و زۆلەك دەرچووى پاشا. باوكت ئەسپى يادگارى لە كەس داوا نەدەكرەوه. ئەگەر ئەسپىكى لە پىش دەركەى بىوھژنى، بى داك و باوى، دزى، جەردەيى، كەم دەستى، لىقەوماوئىكدا وەستابا، لى داوا نەدەكرەوه. باوت بەگ بوو، تۆ بووى بە پاشا. وەى ھەزار لەعنەتى ئاگرىت لى بى».

پاشا قسەى نەكرد. ھەر ھىندەى گوت:

«بالبەستى بكن، كۆتىكى گرانى لە ستۆ كەن و لەزىندانپى ھاوین».

گوندىكى زۆر لە داوین و لاپالەكانى ئاگرى بوون. مەحموود خان بە خۆى و بەگە كوردەكان و پىاوەكانيان، بە لەشكرىكى گەورە و گرانەوه، گوند بە گوند گەران. ھەر گوندىكى دەچوونى چۆل و ھۆل بوو دەتگوت پى زىندەوهرىكى نەكەوتووتى. پاشا ھەرچەندى گوندى چۆل و ھۆل پتر دەدیت، ھىندەى دىكە

حالی سوڤی له زیندان

هار دهبوو و هه‌لده‌چوو، ده‌گوت:

ئالای یاغیبونیان هه‌لکر دووه.

پاشا یه‌کجار که‌له‌گه‌ت بوو، که‌پۆی قولینگانه هه‌لکه‌وتبوو، چاوی ره‌ش،
ردینی ره‌ش و لوول بوو. له هه‌موو حالێکیدا، له هه‌موو ره‌فتار و هه‌لس و
که‌وتیکیدا، له ده‌ست بزاوتندا، له ئا‌خاوتندا، به‌خۆوه‌نازینیکی خه‌ست و خۆلی
لی هه‌لده‌رژا، زۆر که‌مدوو بوو. هه‌میشه‌ بیری ده‌کرده‌وه. به‌شاقاوی به‌رین،
به‌رین هه‌نگاوی هه‌ل‌دیناوه و زۆر به‌سام و هه‌بیه‌ت بوو. هه‌میشه‌ له ژیر کولکه
سمۆره‌که‌یدا ئاره‌قه‌ی ده‌کرده‌وه. له پێده‌شتی ئیغدیروه‌ه چوووه‌ زۆزانی
ئاخوپی. ئه‌وه‌ هه‌موو پێگاوبانه‌یان بری، چما تووشی شوانی، گاوانی،
رێبواری، رێگرێ بوون. بۆچی په‌له‌وه‌ریک، ورچیک، رێوییه‌ک، پلینگیک،
جان‌وه‌ریکیان تووش هات؟ ده‌تگوت ئه‌وه‌ ده‌مه‌یه‌ که تازە دنیا رۆنرابوو. می‌شی
میش ئاسایی وزه‌ی لێوه‌ نه‌ده‌هات. پاشا گوتی:

«بۆ کوێ ده‌چن، هه‌ر ده‌یان‌دۆزمه‌وه، له بن ئه‌رزبن، په‌یدایان ده‌که‌م.»

که‌شیتبنه‌ ئه‌وه‌ په‌ری دنیا، بۆ ئێران، بۆ هیندستان، بۆ چین و ماچین، بۆ
بشت قولله‌ی قاف چووین، ده‌یان‌بینمه‌وه.»

به‌گه‌ کورده‌کان مه‌قیان نه‌کرد، ده‌تگوت زمانیان برابوو.

زستان به‌سه‌ری دادان. ئه‌سه‌په‌کانیان، خۆیان، قۆشه‌نی گه‌وره‌ و گرانیان
هه‌موو ماندوو و شه‌که‌ت بووبوون. هه‌موو ئاگرییان کون کون پشکنیبوو،
که‌شیتبونه‌ بن ئاگریی بچووک. پاشا ره‌نگی پێ نه‌ماوو، به‌جاری‌ حالی شپ
بووبوو. له‌وه‌ی که‌ تووشی هه‌یج زینده‌وه‌ریک نه‌ده‌هاتن په‌ست بووبوو و هه‌ر
هه‌پنده‌ی مابوو شیت و هار نه‌بێ، ئیدی له‌گه‌ڵ که‌سه‌دا لێوی له‌به‌ر یه‌ک
هه‌لنه‌ده‌هیناوه‌ و که‌س ورته‌ی لێ نه‌ده‌بیه‌ست. ده‌سته و دابه‌ره‌که‌ی ده‌وربه‌ری
مه‌گه‌ر به‌هه‌لس و که‌وت و ره‌فتاریدا، دنا به‌ قسه‌ هه‌یچیان لێ هه‌لنه‌ده‌کراند.
بۆ پشوو له‌و نێوه‌ به‌ نا‌هومی‌دی ده‌خولاه‌وه.

یه‌ک له‌ به‌گه‌ کورده‌کان که‌ نێوی مه‌لا که‌ریم بوو، به‌ره‌و پاشا چوو، گوتی:

پاشا تووره بوو، گوتی: «دهردی من ئەحمەد
نییه، ئەسپ نییه»

«پاشام، ئیمه له م چپای ناگریبه دا هزار سالی دیکهش بخولیتینه وه تووشی که سئیکی نابین. ئەم چپاییبانه وا خۆیان ده شیرنه وه، شهیتان به شهیتانی خۆی پێیان پێ نابا»

پاشا به وه هه موو خه م و خه فه ته وه ی که له چاویدا فه تیس مابوو نۆرپیه مه لا که ریم، به لام هه چی نه گوت.

کون و که لینی ناگریبان هه موو پشکنی. پاشا له دلی خۆیدا، ده یگوت جگه له سۆفی چپاییبه کی دیکه م وه چنگ که وتبا چپی دیکه م نه ده ویست. به گه کورده کان له نیو خۆیاندا کۆبوونه وه، ئەم کاره به ج ئاکامی ده گه یشت. هه ر بخولتوه، بخولتوه، ئەنجام؟ ئاکام؟

ئی خۆ پاشاش له هه یج حالی نابێ. ئەو هه ر هه ینده ده زانی له چۆل و هۆلی گونده کان په ست و تووره بی و هه یچی دیکه. قابیله هه تا هه تایه هه ر خولا بانه وه. له وانه بوو فه رته نه یه ک، وه یشو مه یه ک هه لی کردبا، هه ینده ی چاویقوچینی و بیکه یه وه هه مووی تی بردبان. ئەمانه یان هه موو ورد و باریک به پاشا راگه یان دبوو، پاشا گویتی نه دا بوونی. ئیدی به دوور و درێژی قسه یان کرد. بریاری خۆیان پونا که به پاشای را بگه یهن.

مه لا که ریم چوه پێشی له خزمه ت پاشا ده سه ته وسینه را وه ستا، بریاره که ی را گه یان دی، گوتی:

«پاشام، ئیمه کۆبوینه وه و بریاری خۆمان دا، گفت و به لینی پیاوان بی، چوار مانگی دیکه، هه ر له گه ل به هاریمان به ری کرد گویتی ئەسپه که ش و ئەحمه دیشته له مستی مباره ک نین».

پاشا گوتی:

«خه م و خه فه ته ی من ئەحمه د نییه، ئەسپ نییه. من نازانم ئەم هه موو چپاییبانه چپیان لی هات، کویوه چون؟ جگه له سۆفی که سی دیکه مان نه دیت. میرووله یه که مان چاوی نه که وت. به ر له به هار، پێش به فر چوونه وه گوندیبه کانیشم ده وین».

بەگە كوردەكان ديسان كۆبوونەو. بە دوور و دريژى رايوژيان كرد. مەلا
كەريم ديسان گەرايەو ە حوزوورى پاشا، گوتى:
«چاكە، گەرەم، ەەر لەگەل داھاتنى بەھاردا گوندييەكانىشت بۆ پەيدا
دەكەين. لە بنى دنياين دەياندۆزىنەو».

ئەوجا ەموو گەرانەو كۆشك و سەرايى. پاشا بەگەكانى بانگ كردە
ديوەخان، يەكە يەكەى خەلات كردن. بەگەكان زۆريان شانازى بەو كردەوانەى
پاشاوە كرد. بەلام ئەھمەديان چۆن وەگير كەوئ؟ ئەم چيايىيانە بيانەوئ تا
دنيا خرا دەبۆ خۆ وەدەستەو نادەن. پاشا پياويكى زۆر خويئندەوار بوو.
پتوھنديى بە عوسمانلى و شان و شكۆى عوسمانلييەو زۆر توند و تۆل بوو.
باپىرى باپىرىشى ەەر لە تيرەى ئەم چيايىيانە بوو. نەيدەزانى لەكەيەو ە لە
چيا ھاتووتە خوار، ئەو ەەر ھيئندەى دەزانى كە باوى پاش ئەوەى لە فترگەى
«ئەرزەپۆم» دەرچوو، چوو، چوو، ئەستەمبولۆ و لە بارەگاي پادشايان
دەرووى كارى خيترى لە روو كرابوو ەو ە لەوتو ەكسەر بە پادشايەتى
ناردرابوو ئيرە. باوى پياويكى كە لەميردى گەرناس بوو. ەەر دەتگوت
خەرتەلە. ئەم كۆشك و سەرايەى شارى بايزيد ئەو لەسەر ئەم كەمەركاج و
بەردە رەقانەى رۆتابوو. مەلاى بەناوبانگ، گۆرانبيژ و خۆشخوان و شاعىرى
چاك لە خۆ كۆ دەكاتەو. لە ئەرزەپۆمەو تا قارس، لە قارسەو تا وان،
چۆكى بە ەموو ئاغا و بەگى كوردان دادابوون. باوى زۆر ژيا بوو. تا ئاخرو
ئۆخرى ژيانىشى لەسەر پشتى ئەسپان پيادە نەبوو. كە ھاويان دادەھات
دەچوو زۆزانەكانى چياى ئاگرى، خيوتەى خۆى لە راستانىك ەلەدەدا و بە
ھەزار كۆشك و تەلارى بايزيدى نەدەگۆرييەو. لە راستانىك ەلەى دەدا كە
پشتى بە سەھۆلبەندانەو بوو. چيايىيەكان زۆريان ريز لى دەگرت. رەنگە لە
ترسان ... ئەويش زۆرى ريز لە چيايىيەكان دەنا. بەپىتى داو و دەستوورى وان
ھەلەدەستا و دادەنيشت. مەموودخان ئەوەى لە بىر مابوو كە باوى چۆن چل
پەنجا بلوژرەنى لە خيوتەتەكەيدا كۆدەكردنەو ە بلوژى پى دەژەنن.
ئەگەر ئەسپىكى باوى ەلەتبا و چووبا بەر دەركى مالى يەككى ئەھمەد

ئاسايى ۋەستابا، داخۇ ئەسپەكەيان دەداۋە؟ ئەگەر ئەيانداۋە ئاخۇ چى دەكرد؟ مەحمودىخان ھەرچەند بىرى دەكردەۋە، ۋەلامى خۇي پى ئەدەدراۋە.

ئەم بەگانە چىايىيەكانيان چۈن پى دەدۇزىتەۋە؟ ئەگەر زۇر دوور كەۋتبنەۋە، بۇ ئىران، بۇ خۇراسان چووين؟ پەنايان بۇ چىاكانى قەفقاس بردى؟ چۈن دەتوانن، پەيدايان كەن؟

پاشاش ۋەكو باۋى لە پىشان لە ئەرزەپۆمى خويندبوو، پاشان چووبوۋە ئەستەمبوۋلى، لە بارەگاي پادشايان دەروۋى خىرى لى كرابوۋەۋە ۋەلەۋى ۋەبەر چاۋان كەۋتبوو. لەگەل لەشكرى پادشادا تىكەل بە شەر ۋە شۇران بوۋبوو، بوۋىرى ۋەگەپناسىيى خۇي نواندبوو، بەچاۋنەترسى ۋە جەرگ قايمى ناۋبانگى دەركردبوو. شارەزاي شام ۋە ھەلەب ۋە قاھىرە بوو، ماۋەيەك لەۋانە ژيا بوو. سۇفيا ۋە ھلى ئورمانىش شارەزا بوو. خاۋەر ۋە خۇرناۋى ئەمسەر ۋە ئەۋ سەر كرىدبوو. دوازە سال پىش مردنى باۋى ھاتبوۋە ئىرە بۇ بايزىد، بۇ ئەم كۆشك ۋە سەرايە. كە باۋى دەمرى لە جىيى ۋى دەبى بە پاشا. ۋەختى خۇي باۋى لە دوۋى نارىدبوو، دەنا لە ئەستەمبوۋل ۋە دەرنەدەكەۋت.

لە پىشدا لەگەل ئەم ئىنسانە كىۋىيانە، لەگەل ئەم چىايىيانە نەگونجا. كۆشك ۋە سەراكەي لە شارى ئەستەمبوۋلىش، ھاۋتاي نەبوو. بەلام كار بە كۆشك ۋە سەرا پىك نايەت، ھەرچى ژنى ئەم چىايانە بوون زۇر شوخ ۋە جوان بوون. لە ھىچ سوۋچىكى ئەم دنيا پان ۋە بەرىنەدا ژنى ۋە ناسك ۋە تەنك ۋە نازدار ۋە نەشمىلانە نەبوون. پىشان كىژە ئەرمەنىيەكى خواست. پاشان كىژى بەگىكى كوردى ھىنا. ژنى سىيەمى لە قەفقاس مارەكرد. ژنى چوارەمى خەلكى كەنارى گۆلى ۋەرمى بوو. سى كچ ۋە ھەشت كورى بوون. پىنج براى ھەبوون. خزم ۋە كەس ۋە كارى ھۆزەكەي لە دەشتى ئىغدىر بوون. پىۋەندى ۋە سەر ۋە ساختىكى ئەۋتۆي لەگەلىيان نەمابوو. نەختى بە چاۋى نزمى تەماشاشا دەكردن. برا چكۆلەي كۆشك ۋە سەراي بايزىدى بەجى ھىشتبوو، گەرابوۋەۋە بۇ دەشتى ئىغدىر، كىژىكى لە ھۆزەكەي خۇي خواستبوو، لەگەلىيان مابوۋەۋە ۋە جارىكى دىكە نەگەرابوۋەۋە كۆشك ۋە سەراي بايزىد. زۆرى رك لە براكەي

بوو. پاشا راوی زۆر مهراق بوو، ئه‌ویش راوه مامز و به‌س. هه‌ر که به‌هار ده‌هات کیهه چیتیرین تاژی بوون کۆی ده‌کردنه‌وه، ده‌چوووه چیا‌ی ئه‌سرووک به‌سه‌ر گۆلی وانه‌وه، ده‌چوووه دۆلی سوژی، بۆ دۆلی زیل، بۆ چیا‌ی سو‌بجان له‌وانه‌ راوی ده‌کرد، به‌ سه‌دان که‌وله‌ مامزی دیناوه.

کچه‌کانی پاشا یه‌کیان نیوی گولستان، ئه‌وی دیکه‌یان نیوی گولپیز، سته‌میان نیوی گولبه‌هار بوو. گولستانیان له‌ ژنه‌ ئه‌رمه‌نییه‌که‌ی بوو. چاوی گه‌ش و شه‌هلا بوو. پۆرسوور و بژۆل درێژ و به‌ژن زراو و که‌له‌گه‌ت بوو. به‌رگی له‌ ئه‌سته‌مبووله‌وه‌ بۆ ده‌هات... وه‌کو ئی کۆشک و ته‌لارانی له‌به‌ر ده‌کرد. هه‌رچی گولپیزیان بوو مه‌يله‌و قژکال بوو، گه‌ردنی وه‌کو گه‌ردنی قوو درێژ بوو. بژۆلی لوول بوو. چاوی شین بوو. ئه‌ویش هه‌ر وه‌کو گولستانی خوشکی به‌رگی ئه‌سته‌مبوولییانه‌ی له‌به‌ر ده‌کرد. گولپیز خویندنی زۆر مه‌راق بوو. مه‌م و زینی ئه‌حمه‌دی خانیی سه‌ره‌له‌به‌ر به‌ ره‌وانی له‌به‌ر بوو. ده‌هاته دیوه‌خانی باوی شیعری بۆ ده‌خویندنه‌وه. باوی گولپیزی له‌ هه‌موو مندا‌له‌کانی خوشتتر ده‌ویست. گولبه‌هاریان به‌ژن نیوه‌نجیه‌کی شل و ملی نه‌شمیلانه‌ی گه‌نم په‌نگ بوو. پۆست مشتومال و بی‌گه‌رد بوو. له‌ زۆر سه‌ره‌وه‌ له‌ خوشکه‌کانی نه‌ده‌چوو. جل و به‌رگی نه‌خشا‌روی وه‌کو ژنه‌ ئاگریایییه‌کانی له‌به‌رده‌کرد، چل که‌زیی به‌رده‌داوه. ملوانکه‌که‌ی زی‌ر بوو. وه‌کو ژنه‌ ئاگریایییه‌کان خرخالی زی‌ر و مرواری و زومرووتی له‌ پێ ده‌کرد. زۆر زی‌ره‌ک بوو. که‌می قسه‌ ده‌کرد، زۆر ناسک و نازدار پێ ده‌که‌نی. خوشک و برا‌کانی زۆر که‌م له‌ کۆشک وه‌ده‌رده‌که‌وتن، به‌لام گولبه‌هار وا نه‌بوو. ئه‌و هه‌میشه له‌گه‌ل خه‌لکدا تیکه‌ل بوو. له‌ شاییی و شینیان دووا نه‌ده‌که‌وت، هه‌میشه به‌ده‌میانه‌وه ده‌چوو.

خه‌لکی شاری بایزید، گون‌دییه‌کانی ئاگری گولبه‌هاریان زۆر خو‌ش ده‌ویست، به‌ چاوی نیرینه‌یه‌کی هه‌لکه‌وتوووه‌ ده‌یاننۆرپێ. له‌ هه‌ر کو‌تیه‌کی نه‌خۆشیک، یه‌کیکی ده‌سته‌وسان، پیریکی که‌نه‌فت هه‌با، یه‌کسه‌ر به‌ده‌نگیه‌وه ده‌چوو. له‌ سوارچاکێ سوارچاکتر سواری ئه‌سپان ده‌بوو. پاشا دوراو دوور، بی‌ئوه‌ی خو‌ی له‌ ره‌فتاری هه‌لقورتینی، چاودیری ده‌کرد و له‌ دلی خو‌یدا

دهیگوت: ئەم کیژە پیاویا دەبوو بە پادشای ئاگری.

گۆلبەهار هیچ خوێشی بە کۆشک و سەرادا نەدەهاتەو. لەگەڵ براکانیشی سەروساختی زۆر خوێش نەبوو و لەگەڵ یەک نەدەسازان. گوندییەکان قەتیان بە نیوی خوێوە نیو نەدەهینا، پێیان دەگوت کیژە گۆل بەدەمهکە.

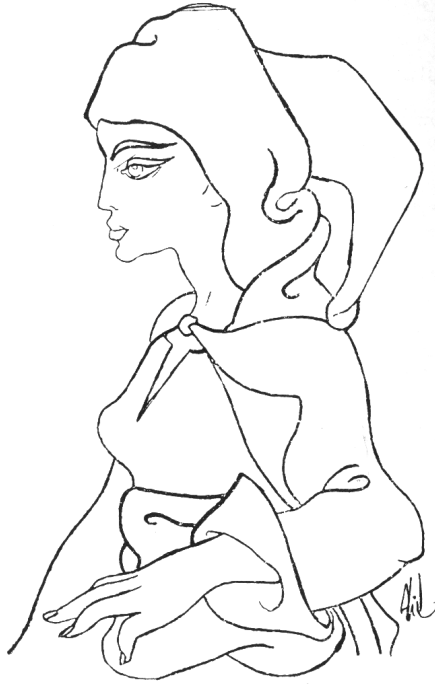
کە پێ دەکەنی هەر دوو سەهر گۆنای چال دەبوو. چاوه پر تینه خەماوییهکە بە حەسره‌تیکی دووره‌وه دەسوتان. تازه پیتی لە بیست ساڵ نابوو.

ئەو هی لە هەموو کەسێ پتر بە مەراقی مەسەله‌ی ئەسپەکە‌ی باویه‌وه دەتلاوه گۆلبەهار بوو. شتیکی لەبارە‌ی ئەم ئەسپە‌وه دەزانی، بەسەر‌هاتە‌کە‌ی لە سۆفی بیستبوو.

سۆفی زۆر خوێش دەویست. هەموو پۆژێ بە دەستی خوێ خواردنی بۆ دینا زیندانێ و پەیتا پەیتا پرسپاری سەیر سەیری لی دەکرد. سۆفیش دەیگوت:

«وہ‌للا کچی خۆم، راستە، من ئەسپە‌کە‌م بە چاوی خۆم دیت، ئەحمەد سێ جاری رەها کرد کەچی هەر سێ جارە‌کە‌ش پێ و راست گە‌رایه‌وه بەر دەرکە‌ی مائی ئەحمەد. ئەم ئەسپە یادگاری ئەحمەدە. خوا بە خەلات بۆی ناردوو، بە کەسی ناداتە‌وه. نابی بیداتە‌وه. ئەگەر خە‌لکی ئاگری هەموو سەریان بچێ ئەو ئەسپە جارێکی دیکە نادەنە‌وه.»

پۆژێکیان سۆفی داوای بلویرێکی لە گۆلبە‌هار کرد. گۆلبە‌هاریش خیرا بلویرێکی کۆنی سەد ساڵی بۆ هینا. بە‌لام سە‌ری لەم بلویر داواکردنە‌ی سۆفی سورما: سۆفی بەم پیری و تەمەن درێژی‌ه‌وه‌ی چۆن دەتوانی بلویر بژەنی؟ بلویرژە‌نین کاری هەناسە و پیشخواردنە‌وه و دان بە‌کاره‌یتانە. مەگەر لاوی بە‌گور بتوانن بلویر بژە‌نن. گۆلبە‌هار نارۆی ئەم پیرە بە‌ساندا‌چوو، پشت کۆمە هیند جوان و دەستایانە بلویر بە دەمه‌وه دەگرێ مەگەر هەر لە ئی وەکو خوێ بی.

گولبہ ہار گوئی لہ بلویری سوئی
دہگری

سۆڧى ھەر كە بلوڧرەكەى بەدەستەو ھە گرت و نەگرت وەدەنگى ھىنا .
گولبەھار لەگەل گوتى لە دەنگى پىرە بلوڧر بوو ، ھەر ئەو ھوبو پەي و بالى لى
نەروا . لەبەر دەركى زىندانەكە دانىشت ، پىشتى بە دىوارەو ە دا . سۆڧى ژەنى و
ئەو گوتى گرت .

ھەر كە بلوڧر كرى بوو ، گولبەھار وەكو لە خەوتكى شىرىن راپەرى
و ەخەبەرھات . بە دەنگىكى نزم ، كە دەبىسترا و نەدەبىسترا ، پرسى :

«سۆڧى ئەو ە چ گۆرانىيەكە؟»

سۆڧى گوتى :

«ئەو ە توورەيى چىاى ئاگرىيە . ئاگرى رۆژگار ئۆر توورە بووبوو ، باو و
باپىرانىش ئەم توورەيىيەيان بە گۆرانى گرى تى بەر دەدا و لەو رۆژەو ە ھەر وا
دەسووتى و دەسووتى . كى دەتوانى خۆى لەبەر بلۆسەى گۆرانى ئاگرى
رابگرى» .

گولبەھار ھەموو رۆژى پىش ئەو ەى خۆر چاو بەدنيا ھەلئىنى ، دەھاتە بەر
دەركى زىندان و سۆڧىش توورەيى ئاگرى بۆ دەژەنى . گولبەھار ھەرچەندى
لە سۆڧى دەپرسى ئەم توورەيىيەى ئاگرى لە سۆنگەى چىيە؟ سۆڧى ھىچى
لە بارەو ە بۆ نەدەركاند . ھەر ھىندەى دەگوت : «ئىدى توورە بوو ە ھىچى
دىكە ، باو و باپىرانىش ئەم داستانەيان بە ناوى توورەيى ئەو ەو ە
ھۆندو ەتەو ە . من داستانەكە تەنيا بە زمانى بلوڧر دەزانم بگىرمەو ە ، بەلام
ئەوانەى بە زمانى مرۆ دەگىرئەو ە خۆشخوان و دەنگبىژن ، من ھەر بلوڧر
ئەنگىوم ، دەنگبىژ نىم» .

گولبەھار ھەرچەندى كرد ھىچى لە بارەى بەسەرھاتى توورەيى ئاگرىيەو ە
لە سۆڧى و ەچەنگ نەكەوت .

سۆڧى دەگوت :

«ھەى ھەشم بەسەر ، بلوڧرى من توورەيى ئاگرىت حالى نەكا ، ئەى چى
حالىت دەكا؟ يا من زۆر پىر بووم» .

گولبه‌هار ئەم گۆرانییە بەناوبانگەیی لەو چیا و چۆلانە زۆر لە ژنان، لە
منداڵان، لە دەنگبێژان، لە بلوێرژەنان بیستبوو، بەلام قەتی وەکو ئەوەی سۆفی
لە کەس گۆی لێ نەبوویوو. ئەگەر ئەم توورەیییە بە زمان گیراباوە داخۆ چی
گوتبا و چیی هەلشتبا؟

پاشا دونگەیی ئەوەی کردبوو کە گولبه‌هاری کچی پێوەندیی لەگەڵ سۆفی
کۆت لە ملی زیندانی هەییە و هەموو رۆژی خۆراکی بۆ دەبا و گۆی لە ئاوازی
بلوێرەکەیی دەگرێ.

رۆژیکیان سۆفی بۆ دیوێخان بانگ کرد، گوتی:

«تا ئەسپەکەم نەگەرێتەو، ئەحمەد نەیتەو، ئازادت ناکەم، حەز دەکەیی
برۆ، ئەسپەکە و ئەحمەدم بۆ بێنەو».

سۆفی لێی زیت بوو، گوتی:

«نە ئەسپ دەگەرێتەو، نە ئەحمەد. ئەسپەکە خەلاتە و خوا داوێتیە. رەنگە
ئەحمەد بێتەو، بەلام ئەسپەکە ناگەرێتەو. منیش ئەحمەدت بۆ ناھێنمەو.
پاشا زۆر توورە بوو. سۆفی رێ و راست گەراندهووە نێو زیندان.

گولبه‌هاری بۆ کن خۆی بانگ کرد، گوتی:

«واژ لەم سۆفیە بێنە»

پاشا قسەیی یەک بوو، نەدەبوو بە دوو.

پاشا چەند رۆژی بەگی هۆزی حەیدەرەن خەبەری نارد کە: «پاشا خەمی
نەبێ و نەکەوێتە مەراقەو، جێگەیی ئەحمەدیش و ئەسپەکەش و
چیاوییەکانیشمان دیتەو، هەر بەو زوانە گۆیی ئەحمەد و جلەوی ئەسپەکەیی
لە مست دەنێن».

ئەحمەد هەموو چیاوییەکانی لە خۆی خێ کردبوو، بەرەخوار تا نێو
کوردەکانی شەمزینان و چیاکانی هەکاری چوو.

بەگەکان هەموو کۆبونەو، کۆری بەگی میلانیان بە بارمتە بۆ شەمزینان

نارد. موسابەگى كورپى بەگى ميلان ئەحمەدى لە سىنگى چىايەك، لە خىوتەتتىكى نەخشىن و مۆردا، كە لە نىوان سەدان خىوتەدا ھەندرابوو، چاوپى كەوت. ئەحمەد زۆر بە گەرم و گورپى پىشوازىيى موسابەگى كرد. موسابەگ: حال لەمە، خىكايت لەو ھەسەلەكەى بۆ ئەحمەد گىراپەو، گوتى: «پاشا دەيوئى بىبىنى، لە خۆت زياتر كەسى دىكەى ناوئى. ئەسپەكەشى ناوئىتەو. پاشا دەيوئى گوندىيەكان بەگەرىنەو ھاگرى. پاشا لەبەر خاترى بەگەكان لە خۆشت و گوندىيەكانىش خۆش بوو، بەلام بىبىنى تۆى زۆر بەلاو ھەراقە. دەلى: ئەم ئەحمەدە ئاخۆ چتۆ پياوئى بى. خوا دەكا من دلترىكى وا دەبىنم، ئەوسا نەك ئەسپىك پىنجى دىكەشى خەلات دەكەم. دەبا جارئى چاوم بە كەلمەردىكى وا پروون كەمەو. بەگەكان رايان سپاردووم پىت راگەيەنم». بەگەكانى شەمىزان، گەورە و دەمراستى ھاگرى، بەگەكانى، ئاگاكانى ھەموو كۆبوونەو، بە دوور و درىژى قسەيان كرد. ھەندى دەيگوت: ئەمە داو و تەلەكەيە، ھەندى دەيگوت: «قابىلە ئەم ھەموو خەرتەلە بەگە ھىند ئالچاخ و ھىچ و پووج بن و خۆيان بە داو و دەھۆ بۆسۆ و سووك كەن؟» تۆ بلىكى كەلە پاشايەكى عوسمانلى و ئەم ھەموو بەگە كوردە بۆ ئەسپىك خۆيان سووك و رىسوا كەن؟ كەواتا پاشا دەيوست ئەحمەد بىبىنى. ئەو دەيگوت: من ھەر ھىندەم دەوئى بزەنم ئەسپەكەم لە پىش دەركەى كى وەستاو.

ئەحمەد لە زىندان ھاويشتنى سۆفیشى لە موسا بەگ بىستەو. زۆرى بەزەيى پىدا ھاتەو.

كاتى لە ھاگرى كىشانەو، چەندى لى پاراو ھەسپى بۆ لە چىا ھەلنەكەندرا. وەكو گاشە بەردىكى زەلام خۆى بە سىنگى چىاو ھەسپى نووساندوو لەوئى ماپەو. چوزانى پاشا لە زىندانى داوئى.

موسابەگ گوتى:

«خەمتان نەبى، سۆفى كارى زۆر سازە».

ئەوئى بۆ گىراپەو كە چۆن گولبەھار دۆستايەتتى لەگەل سۆفیدا بنىات

ناوہ، خەلکەکە زۆریان پى خوش بوو.

ئەحمەد گوتى:

«موسا بەگ، مادامىكى جەنابت ھاتووى، خاترى تۆ بى و قسەت ناشكىنم، چاكە دەگە پىمەو ھاگرى، دىدەنىي پاشا دەكەم، ھۆزىش ھەموو دەگە پىنەوہ.

بەلام پاشا جارىكى دىكە چاوى بە ئەسپەكەى ناكە و پتەوہ».

موسا بەگ قسەى خۆى دووپات كردهوہ، گوتى:

«پاشا تەنيا خۆتى دەوئ و بەس. ھەر خۆتى دەوئ».

لە رۆژىكى خۆشى بە ھارىدا، چىايىيەكان گەرانەوہ ھاگرى.

بەگە كوردهكان ئەحمەدىان بۆ كۆشك و سەراى پاشا برد. پاشا بى توورەبوون ئەحمەدى تۆزى بەتەوس و لووت بەرزىيەكەوہ پىشوازى كرد، گوتى:

«وەرە، بزىنم سولتانى ھاگرى، ئەسپەكەم لە كوئىيە؟»

ئەحمەد گوتى:

«ئەسپ لە مالىيە».

پاشا بە پىكەنىنەوہ:

«تۆ ئەسپەكەت دزىوم، دەزانى ئەسپ دزىنى پاشا سزى چىيە؟»

ئەحمەد بى پەروا گوتى:

«من ئەسپى تۆم نەدزىوہ. ئەسپم لەلايەن خواوہ بە خەلات و يادگار بۆ ھاتوہ. ئەسپ نادزىتەوہ. خۆ تۆ خۆشت لە تىرەى ئىمەى و چىايىت، چما نازانى ئەمە تۆرەيە و ھەزاران سالى باو و باپىران لە سەرى دەروڤن؟»

پاشا كە ئەمەى بىست لە رىكان چاوى پەرىيە تۆقى سەرى، قىژاندى:
«نەخىر نازانم، يا ئەسپەكەم، يا سەرت، بىبەن لە زىندانى ھاوئىن». ورتە لە دەمى ھىچ يەكلى لە بەگە كوردهكانەوہ نەھات.

کاتیکی ئەحمەدیان بۆ زیندان دەبرد، نەرانندی:

«پاشا، پاشا، گویت لێ بێ، سا بە هەرچی پیری ئاگری هەیه، سەرم دەدەم بەلام جارتیکی دیکە چاوت بەو ئەسپە ناکەوێتەو و لەبەر کۆشک و سەراکەتدا نایببینیتەو».

مووسا بەگ وای چاوەنۆڕ نەبوو، گوتی:

«پاشا، ئەوێ ئێوە دەیکەن کردەوێ ئینسانان نییه. ئەحمەد من هێنام. من بۆیەم نەهێنا لە زیندانی ئاوی. درۆت لەگەڵ کردین، فریوت داین، پاشا».

پاشا ڕاچەنی، گوتی:

«ئەمیش زیندان کەن».

مووسا بەگیشیان زیندان کرد.

ئەنجا پاشا رووی لە بەگەکان کرد گوتی:

«ئاواتان کۆمەک کردم؟ کوا ئەسپەکەم؟ ئەحمەد بە دەست کەوت ئەوی ئەسپەکەم؟» ئەسپەکەم دەوێتەو ئەسپەکەم، پەلێ وای بە ئێو چاوانی بنەمالەمەو نانیتم. جا نۆرەوی ئەو مە بلین: پاشا نەیتوانی ئەسپەکەمی لە چیاپیەک بستی نیتەو».

بەگەکان گوتیان:

«کارێکی سانا نییه، بەلام ئەسپیش دینینەو».

بەسەرھاتی ئەسپ و ئەحمەد و موسا بەگ بوو بە داستان و لە وانەو و تا مەلاتیە، قەفقاز، لەویشرا بە عەنەدۆل و شوینانی دیکەدا بلأو بوو و و کەوتە سەر زاری ورد و درشت. شایەر و بەیتبێژان سەدان بەیت و گۆراننیان لەسەر ئەسپەکە و ئەحمەد هۆندەو.

چیاپیەکان ئەم داو و تەلەکەییەیان زۆر لە شان گران بوو، هۆزی میلانی زۆر پێ توورە بوو.

موسا بەگ هەرکە گەیشتە زیندان پەلاماری دەستی ئەحمەدی دا، گوتی:

«بمبوروه، ئەحمەد من کردم، تۆ نەیکە، نەمزانی دەنا چۆنم دەهینای، تا سەری خۆم وەستای، سەری تۆ نادری».

سۆفی زۆری کەیف بە هاتنی ئەحمەد هاتەو. باوەشی پێدا کرد، ماچی کرد. ئەنجا بلوێرەکە بە دەمەو، نا، دەستی بە توورەیی ژەنینی ئاگری کرد. هەر ژەندی و ژەندی. فرمیسک بە چاوی ئەحمەد و موسا بەگدا هاتە خوار. دوور و درێژی ژەند. پاشان بلوێرەکە دا بە ئەحمەدی. ئەحمەد بە جارێ هەناوی ئاگری گرتبوو. گوتی هەهەزار لەعەنتی ئاگری لە پاشاش و لە بەگەکانیش بۆ، دەستی بە بلوێر لێدانێ کرد. پیرە بلوێر بە رەنگێکی تر، بە دەنگێکی دیکه هاتە زمان. ئەم دەنگە تازەیه بەر گۆپی گۆلبەهار کەوت. زۆر جیاواز بوو. ئەم دەنگەش هەر توورەیی ئاگری دەگێراو. بەلام دار و بەردی و هەجۆش و خروۆش دەهینا، شاخ و کێوی دەلەرزاند.

گۆلبەهار پێ و راست هات بۆ زیندان. لە باوی زۆر دەترسا. بەلام گۆپی نەدایە هیچ و گوتی: چ دەبێ با بێ، دەبوو ئەم بلوێرەنگیو تازەیه ببینی. بە بیانوی سۆفییهو چاوی بە ئەحمەد کەوت. هەر لە خۆرا هەستی بە سۆزێکی گەرم و دۆستانەیی ئەحمەد کرد. بەجارێ لە کردەو دەزێوکانی باوی شیت و هار بوو. لە پەنا دیواری زیندان دانیشت، گۆپی لە بلوێرەکە ئەحمەد گرت. بوورایەو. دەبوو کارێک بە ئەنجام بگەیهنێ. بۆ داپۆشینێ کردارە نائینسانانەکە باوکی دەبوو شتێک بکا. بویری موسا بەگی زۆر پەسند کردبوو.

ئەو پۆژی لەگەڵ ئەو ژنانە کە زۆریان خۆش دەویست چوونە متبەقی، خواردنێکی زۆر و زەوێندی خۆشیان بۆ زیندانیان دروست کرد. بە پاکار و نۆکەراندان بۆ زیندانیان نارد، دایکی بەمەی زانی، گوتی:

«کێژ، پاشا بەمە بزانی لە سەری هەموومان دەدا».

گۆلبەهار گوتی:

«پاش ئەو هەموو ریسواپوونە، پاشا چ دەکا، بکا، باکم پێ نییه».

پوژگارێکی زۆر بەسەر چوو، بەگە کوردەکان نەتوانییان ئەسپەگە بدۆزنەوه و نەتوانیشیان خەبەرێ بۆ پاشا بنێرن.

موسا بەگ و ئەحمەدیش لە کونی زیندانێ توند کرابوون. گۆلبەهار ھەمیشە بە دزییەوه خواردنی خۆشی بۆ دەناردن. ناویەناویش دەچوو زیندان بە سەری دەکردنەوه.

پوژگیان دەری نەبرد، گوتیە سۆفی:

«دەموێ لەگەڵ ئەحمەد باخێوم، پێی راگەپەنە شەوێ دیمە زیندانێ».

ئەحمەد پدینێکی موولولوی زەردی زێپینی درێژی بەردابوووه. بژۆلەکانی خەم و کەسەرتیکی قوولێ بە چاوه گەورە شینە سافەکانی دەبەخشی. کەلەگەتیکێ بەژن زراو بوو، قژی لولە لولە و پێچ پێچ بەسەر ھەنیەیدا شەپۆلی دەدا. دەم و چاوه درێژکۆلە ناسکۆلەگە، دەم و چاوی کەلە کتویبەکی برینداری خەماویی وھبیر دیناوه.

وھکو خەون ببینی، یا بە خولیاپەگەوه گلابی بەو رەنگە بوو. روخساری لە پشت تەم و مزێ پووناکییەگەوه بوو، دەتگوت داخی دلێ ئاگری بە کۆلەوه کرتوو، ھەلۆیست و نیگای تامیکی لێ دەھات خوینی پایوی وھجۆش دەھینا و گری بۆ نیو کوورەدی دنیاپەگەکی کەسنەزانی دووری نەناس و نامۆ دەپرد. گۆلبەھار وھکو ئەحمەدی زۆر لە مێژتر ناسیبی وابوو، ھەر وھکو پێکەوه لە دایک بووین و بەپەگەوه ژباپن وابوو. زۆری ھەست بە ئاشناپەتی دەکرد. کێ دەزانی؟ لە شایب و کۆران، لە زۆزان و پاوانان، لە زەماوەندان، لە بندارۆک و راو و شکاران نەیدیتبوو. کێ دەیزانی بە خەون نەیدیتبوو، کێ دەیزانی شتیکێ، یا نیزیک بە شتیکێ وا نەبوو.

سۆفی گوتی:

«رۆلە، چۆن دەبی، سەرەک وەردییان چۆن قایل دەبی؟ ھاتو پاشا پێی زانی؟ خۆ سەری ھەموومان دەپەرینێ».

گۆلبەھار، نامەخوا، ھەر دەتگوت کێچی دەکەول کەوتوو، ئۆقرە و ئارامی

مه‌مۆ له دەرکه‌ی زیندان وه‌ستاوه

له بهر بړابوو. شهوانه چاوی نه ده چووو خه. دم و چاوی نه حمه و هكو چراهه كې زهره له پيش چاوی ده هات و ده چوو. پي ده كهنې. تالترين و ناخوشترين خه مې له چاوه شينه درشته كانيدا قه تيس مابوو. وا پي ده چوو برينكي گه وړه، درديكي ناسور و گراني له دلدا بي. برينكي نه و تو كه ساريژ نه ده بووه. هه روهك كهس و كار، دايك و باو، خوشك و برا و دلداري نه بن و ابوو. له وده چوو له م دنيا يه دا تاك و ته نيا بي. تاك و ته نيا. گولبه هار هه رچهند بيرى لي ده كرده و دلي پر ده بوو له ژان و نازاريكي زور و له بهر خوځويه په يتا په يتا ده گوت پويسته بيدوئيم. پويسته له گه لي باخوئيم، بيم به درماني ته نيايي هه كې، مه له مې نيش و نازاره كې. سه رهاي هه مووشي زيندان كراوه.

بوچي هه ميشه بيرى لي ده كرده و؟ بوچي هه مشه له بهر چاوی ون نه ده بوو؟ بوچي له خه ونيدا هه نه و بوو و هه نه و. رووي له هه ر كوئ ده كرد هه نه و بوو. ده هه ر كه سيك ده هه ر چيه كه هه له نگو تبا، له پيشدا ده و هه له دنكوت و يه كجار شاد ده بوو، بق هه ر كوئ چووبا دلي به ره و زينداني ده كيشا.

گولبه هار چهند جاريكي زيندان ديتبوو. درگانه كه هه رگانه ناسنيكي قورس بوو. كليكي زنجيرداري زه لامي قورسي هه بوو. كه ميري درگانه كې نه م لاهه كې له به ردي چينكه ي شين بوو و به نه قاري مشتومال كرابوو.

سه رهك وهردييان مه مو بوو. باوي گولبه هار زوري شانازيي پيوه ده كرد و هينده ي مهاله كاني خوځي خوځ ده ويست، مه مو باوكيشي وهختي خوځي پروا پي كراوترين و بوپر و نازاترين پياوي ديواني بوو. مه مو هيشتا مندال ده بي، دوو سالي ته منن ده بي، باوي له شه ريكدا ده كوژي. مه مو لاهو بوو. زور نازا و دلير بوو. پياويك بوو چاوی له هيج نه ده ترووكاند و هه نه و جوړه پياوانه ش ده كرين به سه رهك وهرديياني زيندانان. كه سي نه ده دواند، كه دواند باشي هينده ي كيژوله يه كه شه رم داي ده گرت و رهنكي سوور هه له ده گه را. له وهتي خوا مه موځي خو لقا ندبوو، قه تي چا و له بهر گولبه هار هه له هينابوو. سه يري نيوچاوي نه كرده بوو. هه ر كه ده ييني ئيدي سوور هه له ده گه را. دم و ليووي مور

دەبوو، خۆینی دەرهوییەوه، دەستی دەلەرزى. گۆلبەهار ئەمانەى ھەموو بەنیشانەى ئاكارى شەرمناەى مەمۆ دەزانى. قەتى چا و لەبەر ھەلنەدەبىرى. ھەمیشە وەكو كیژیكى شەرمەن سوور ھەلنەدەگەرا و زۆر كەم قەسەى دەكرد.

مەتبەقى كۆشك و سەرا بە زۆرى لە حیسابى زیندان كارى دەكرد و بە دزیبەوه خواردنى خۆش و بە تام بۆ مەمۆش دەنێردرا. گۆلبەهار ھەموو جارێ دەچوو زیندان بە مەمۆى دەگوت: «كاك مەمۆ ئەم خواردنەم بە دەستی خۆم بۆ لێناوى».

ماویەك پۆژگار بەم رەنگە بەسەرچوو. گۆلبەهار ھەریكە دوو جارێ دیکەى - ئەویش لە دوورەوه - چا و بە ئەحمەد كەوتەوه. ئەویش مەكەر بە سایەى مەمۆ، كە چاوى لە ھاتوچۆى گۆلبەهار دەپۆشى و پێگای دەدا.

گۆلبەهار بە بیانوى ئەووه كە لەسەر پتیلیكەكان ھەموو جارێ لەگەڵ سوڤیدا دەدا و خۆى خەرىك دەكرد، ئەحمەدى لە بن ژێرخانە تارىكەكەى زیندانا دەبینى ھاتوچۆى دەكرد، ھێندە بە دلناییبەوه دەھات و دەچوو، لە ھەموو ھەنگا و ھەلنەنێكدا ھێندە بە سام و نێرانە بوو، دەتگوت كێو و لە ھەلگەنەن نایەت. تیریز و رووناكى ھەریكە ھێندەى لەپى دەستى لە كونى پەنجەرەى بارىك و درێژەوه دەپژاھە نێو دلێ زیندانەوه. ژێرخانى زیندان لەسەر ھەلنێرىك پۆنراوو. خوارى راستان و گۆرەپانى بايزید بوو. لە راستانەكەوه شارپێك لەم سەرەوه بۆ ئەوسەر دەكشا.

ناویەناو دەنگى زەنگ و قۆزى كاروان دەگەیشتە زیندانى و لە نێو دالان و ژێرخانى سەرھەلنێرە بە ھەواو ھەلناسراو ھەلنەكەدا دەنگى دەدايەوه. ھەر دەنگ و ھەرایەكیش لە چیا و دەشتان پادەبوو، ئەوانەش لەو ھەلنێرانەدا دەنگیان دەدايەوه. كۆلورژنەپەكیش بە قەدەر لەپى دەست پان و بەژنە زەلامێكیش بڵند بە مێچى ژێر خانەكەوه بوو و كەس نەبوو بەم كۆلورژنەپە نەزانى و بەسەرھاتەكەیان لەبەر نەبى. جا ھەر لەبەر خاترى ئەم كۆلورژنەپەش بوو كە ورد و درشتى خەلك سەرۆستای زیندانەكەیان بە پیرۆز و تەنانت، بە خاوەن بەھرە دەزانى. وەستاكە پیاویكى فەلە دەبى. لە زیندانا زۆر مابوووه. كەس

هیندهی ئەو دورد و مهینهتی و چهرمهسه‌ریی زیندان نه‌چیشته‌بوو. رۆژێکیان وه‌بیریدا دێی ده‌لی: «ج ده‌بی، با بیی، وه‌للا ده‌بی کلاورۆژنه‌یه‌ک بۆ نێو ئەم زیندانه‌ بکه‌مه‌وه و بۆ یه‌که‌م جار له دنیا دا رووناکی له دلی زیندان به‌رده‌م، به مه‌رجی واشی بکه‌مه‌وه هه‌چ زۆرداریک نه‌توانی کون و که‌لینه‌کانی بگرێ و کوێریان کاته‌وه.»

سه‌روه‌ستا هه‌ر که له دروستکردنی قه‌لا و زیندان ده‌بیته‌وه نامه‌یه‌ک بۆ پاشا به‌جی دێلی و له چاوان ون ده‌بی. له نامه‌که‌یدا نووسیبووی: «هه‌ر که‌سی ئەم کلاو رۆژنه و کونه‌باچکانه بگرێ قه‌لا و زیندان به‌ جارێ له هه‌م و بنه‌ره‌تر دهرووخی و نوغرۆ ده‌بی.»

«ئەمن ئەم زیندانه‌م له‌سه‌ر ئەم کلاورۆژنه و کونه‌باچکانه و په‌نجه‌ره درێژ و باریکانه رۆناوه. هه‌ر که‌سی کونه‌باچکه‌ی ئەم رووناکی‌یانه‌ی زیندان کوێره‌هه‌کا، یه‌کسه‌ر هه‌زار به‌لای ناگه‌هانی به‌سه‌ردا ده‌پژێ و ببری بیری نه‌ نه‌وه‌ی نه‌نه‌وه‌ی نه‌وه‌ی له پاشه‌پۆژدا خێر له خۆی نابینی. هه‌ر که‌سی‌کیش ئەم نامه‌یه‌م بۆ به‌ خه‌لکی کۆشک و سه‌را رانه‌گه‌یه‌نی ئەویش ره‌گ و ریشه‌ی ده‌بوو‌کێته‌وه و ئاسه‌واری ده‌بیته‌وه.»

له‌وه‌تی ئەو کلاورۆژنه و کونه‌باچکانه دروست کرابوون که‌س نه‌یده‌وێرا توخونیان که‌وێ. جا بۆیه‌ش بوو که زیندانی سه‌رای بايزیدی بووبوه بنیشته خۆشه‌ی سه‌ر زاری چووک و گه‌وران. هه‌ر گه‌راویک چووبا زیندان دووعای خیری بۆ وه‌ستا سلێمانی قه‌له ده‌کرد.

که له‌و کون و کونه‌باچکانه‌وه سه‌یری ده‌ریت ده‌کرد، زستان با، هاوین با، دنیا دنیا‌یه‌کی دیکه بوو. رێگا و بانی به‌ره‌و ئاسمان هه‌لکشوای بالگرتوو، ته‌یر و توو، به‌فر و به‌سته‌له‌ک، کاروانی و رێبواران، پۆر و چێرگ، مراوی و قاز و قولینگ، خه‌رمانه‌ ستێری گه‌ش گه‌شی به‌ جریوه جریوه هه‌ر ده‌تگوت به‌سه‌ر لووتکه و ته‌پۆلکاندا داکو‌تراون. ئەستێران شه‌وانه جریوه جریویان بوو و له‌و نێو گۆل و جۆگانه‌دا به‌ هه‌زار چه‌شنه‌ خۆیان ده‌نواند و ئەو ده‌وربه‌ره ده‌بوو به‌ سی ریزه‌وه و له‌ نێوان هه‌ر ریزیکدا وه‌کو چراخانیک به‌ره‌و ئاسمان

بال بگریتهوه بهو رهنګه بوو. ئهوانه‌ی له زیندان وه‌دردکه‌وتن جارتیکی دیکه چاویان بهو رهنګ و دیمه‌نه رهنګاوره‌نگانه نه‌دکه‌وتهوه که له کونه‌باچکانه‌وه ده‌باندیتن. دیمه‌نه‌کان به‌کجار سه‌یر بوون: گولیلکی سه‌د تهرزه، به‌فر و به‌سته‌له‌ک، رووناکي، شینایي هه‌ندئ مۆر، هه‌ندئ وه‌نه‌وشه‌یی، هه‌ندئ سوورئکی تیر، هه‌ندئ زه‌رد، هه‌ندئ شین، هه‌ندئ ترنجی، ئیدی له هه‌مه رهنګه ده‌چریسکانه‌وه و هه‌ر جاره به تهرزئ ده‌گۆران و خویان ده‌نواند. هه‌ر که زیندانیان له زیندانی وه‌دردکه‌وتن ئه‌و دنیاپه‌ش، ئه‌و ده‌شت و دهره سه‌د تهرز و دیمه‌نه‌ش سه‌ری خوی هه‌لده‌گرت و که‌س نه‌یده‌زانی بۆ کوئ ده‌چوو.

سوؤفی، ئه‌حمه‌د، موسا به‌گ ئه‌وانیش به‌ش به حالی خویان زۆریان له‌و کونانه‌وه سه‌یری ئه‌و به‌هاره کوچ له‌به‌ره سه‌ره‌لگرتووه‌ی ده‌کرد. سه‌بپنان ته‌م و مژئکی سه‌یر له‌و پئده‌شته‌وه راده‌بوو. گردو‌لکه و زوورگ و هه‌لته‌ت په‌ و ته‌لانی به تارایه‌کی به هاسته‌م شین داده‌پۆشی و ورده ورده به‌ره‌و په‌مبه‌یی رهنګی ده‌گۆرا و پاشان ده‌سرایه‌وه.

گولبه‌هار سه‌رتاپا غه‌رقی دلداری بووبوو تا مۆخی نیو هیسکانی پر بووبوو له ئه‌وین. هه‌رچی به‌رده‌ست که‌وتبا، گیان له‌به‌ر با، یا بی گیان، پشکو‌یه‌کی ئه‌وین بوو و پئیدا ده‌چزا. گولبه‌هار وه‌کو به‌نگییه‌کی به ئه‌وین کاس و گپژ بی پشوو، شه‌و و رۆژ ده‌خولایه‌وه و جیگای به خوی نه‌ده‌گرت. جارئ له ده‌ریای ئه‌ویندا مه‌له‌ی ده‌کرد، جارئ ده‌که‌وته نیو نا‌هوم‌ئیدییه‌کی ره‌ش و تاریکه‌وه. ئه‌وینه‌که‌ش و ترسه‌که‌شی له تووره‌یی ده‌چوو.

هه‌ندئ جار خوی به خوی ده‌گوت. تا ئه‌حمه‌د له زیندان بی له‌وه‌نده‌ی پتر چاوی پئ ناکه‌وئ و له‌وه‌ش به‌ولاهه چارتیکی دیکه نه‌بوو. نه باوی نه شا و پادشا یان نه پیری کاروانان، هه‌ر که‌سئ، ویستبای ئه‌حمه‌دی نه‌ده‌دیت. له‌م دنیاپه‌دا هیچ نییه چاره‌سه‌رئکی نه‌بی. به‌لام ئه‌وه‌ی بی چاره‌سه‌ر بوو، ئه‌وه بوو که ئه‌حمه‌د له زیندان دهره‌تبا و جارتیکی دیکه گولبه‌هار – له دووره‌وه‌ش با – چاوی به ئه‌حمه‌د که‌وتباوه. گولبه‌هار به جۆش و کولیکه‌وه پیری له شتان ده‌کرده‌وه هپز نه‌بوو خاوی بکاته‌وه. ئه‌وین، نا‌هوم‌ئیدی، مردن، لیک داب‌ران،

زولم و زورداری، هرچی هست و نهستیکی بوو له شاخ و بالکردندا بوو. جیگای به خوئی نهدهگرت. له نکاو دایه کزی. هه موو لهشی وهکو له دنگدا کوترایی وابوو. نیوهمردوو نیوهزیندوو خوئی وهکیش کرد. هه رچی دهیدیت سه ری لی سور دهما. توف و وهیشوومهی گولبههار رهویبووهوه.

گولبههار هندی جار بی ورته، بی جوولّه، وهکو ماستی مهییو، چاو خهوالوو، وهکو مردوویک ههستایتهوه سه ری پی، سی رۆژان زاری لیک نهکردهوه و هه روا هات و چوو. دم و چاوی زهرده لگه رابوو. زهردیکی کاله وهبوو. بریقه له قژی تۆرابوو. سپیتی له دانی تارابوو. چاوه گه شهکانی له نیو بریقهیهکی بی بندا جارئ دهبریقاییهوه، جارئ دهکوژاییهوه، له شیرینترین شوینی دم و چاویدا که غه مزهکانی بوو خندهیهکی قوول، بهخته وهریهک، شانازییهک مهییبوو. خه م و خهفه تیکی دوور هه موو نازای گیانی تاساندبوو.

ئیواریهک گولبههار له پر گۆرا، زریانی ئه وینی هه لی کرد. سه رتاپا غه رقی ئه وین بوو. دیسان ئه وین و دلداریههکی کاری له دار و بهردان کرد. شهوی به گوریس به کیش دهکرد. وهکو قهت شهوگار نهیهت وا بوو. قهت، قهت، قهت، وهکو قهت نهیهت. له کۆشک و سه را وهدهرکهوت. ماوهیهک له دوورهوه نوارییه ئاورینگ و پریشکی ئاسنگه رهکه، حوسوی ئاسنگه ر بووبوو به ژیر رههیلّه ئاورینگهوه و به هاسته م دیار بوو. پاشان چوو سه ر گۆری ئه حمه دی خانی، نیازی له سه ر گرته وه. دوعای کرد، لالایه وه، پارایه وه، کۆمهک و یارمه تی و فریای لی خواست. دوعا و پارانه وهکهی له هاژهی رۆخانان دهچوو، رۆخانهی بی بهست و بهند. کاتئ له سه ر گۆرخانهی ئه حمه دی خانی جیا بووهوه رۆژئاوا بووبوو. ئه و شهوهی که وهکو مانی گرتبوو و ندههات به سه ر چیای ئاگریه وه نیشته وه. سووکه بارانیکیش ورده ورده دهستی به پرووشه کرد. ئیدی هه موو شتیکی له کن روون و ناشکرا بوو. کار له رزگار بووندا نه ما. دهبوو به سه ر چاره نووسدا که وتیا. جا چ دهقه وما با قه وما یا. به هه ر نرخیکیش با دهبا ببا. سندوو قیکی دار گوپی گرانئ نه خشینئ له وهتاغیدا بوو. ملوانکهیهکی زیتر و زومرووتی ولاتی قه فغازئ له سندوو قدا بوو، وهختئ

خۆی نهنگی به خهلات دابووې. پاشان نهنگوستيله يهك و چند بازنېكى مروارى، خرخالتيكى زيږ، كه خالي له هيندستانه وه به ديارى بوى هينابوو، لووته وانهبه كى ناياب كه نه وېش هر خالي له نه فغانستانه وهى بؤ به ديارى هينابوو، هرچى هه بوو و نه بوو هه مووى كوكرده وه، له كيسه يه كى مه خمه لى كردن، پږى و راست چوو بؤ زيندان. مه مۆ له ژوروه بوو. گولبه هار له دركه ي دا، مه مۆ دركه ي لى كرده وه، شيره دريژه كه ي تا پاژنه ي پيى ده هات، فره وه كه ي له پؤستى كه له كپوى بوو و به سيم و سورمه ي قه فقاژ چندرابوو. كلاويكى لوى له سهر دا بوو. هر كه چاوى به گولبه هار كه وت شادييه كه به دم و چاويدا هات، وه سپ نه ده كرا. به خته وه رييه كه له دم و چاوى نيشت ته عريف نه ده كرا. گولبه هار هم شادى و به خته وه رييه ي له چا وون نه بوو. مه مۆ دم و چاوى ديسان له پر هاته وه سهر دؤخى جازانى و هر به مړى و مۆچى و تورپه ييه وه ناهوميدى دا يگرته وه. گولبه هار پيش شله ژا و ناواتى له دلدا تاسا. مه مۆ ديسان پهنگى سوور هه لگه را و سهرى داخست. ده ستى له رزى، لئوى وه ته ته له كه وت. له سهر پي خوى نه ده گرت:

گولبه هار كيسه مه خمه له كه ي ده ستى بؤ مه مۆ دريژ كرد، گوتى: «بگره، نه مانه هه مووى بؤ تۆ».

مه مۆ كيسه كه ي وه رگرت ته ماشايه كى كرد، ده ستى وا ده له رزى ده تگوت په له وه ره وه باله فركى كه وتوه.

«جا ده ي نه حمه دم له زيندانى پيشان بده ي»

كيسه له ده ستى مه مۆ به ريووه وه سهر راره وي، به و شه وه زرينگه يه كى ره قى لئوه هات. گولبه هار نوشتاوه كيسه كه ي هه لگرت وه، ديسان بؤ مه مۆ دريژ كرد. مه مۆ كيسه كه ي وه رنه گرت. تنوكى خوين له دم و چاويدا نه مابوو. هرچى خوينى هه بوو له له شى كشا بووه وه. دم و چاوى وه كو كاغزى سپى لى هاتبوو.

«بگره، مه مۆ ها، بگره. به و پياوه ي ژوريم راگه يه نه. جا له پاشان بچؤ چ

به باوم دهلیی بلّی. با له سهرم بدا».

مه‌مۆ هه‌روه‌کو خۆی دامابوو. سا پاش هه‌رچه‌ندێ بوو سه‌ری بلّند کرد، نۆرپیه گۆلبه‌هار. چاوه‌کانی له نازاری سه‌ره‌مه‌رگ و گیاندا‌ندا بوون. هه‌ر هینده‌ی چاوی مردوویک ترووسکه‌یان تیدا مابوو. گۆلبه‌هار ناچار چاوی پێ داخست.

مه‌مۆ بێ گیان، قورس و گران ده‌ستی بۆ به‌ر پشتینی چوو. کلپله‌کانی له‌به‌ر پشتینی ده‌رتیان بۆ گۆلبه‌هاری درێژ کرد و له‌وێ دوورکه‌وته‌وه پۆیی تا گۆلبه‌هار ماوه‌یه‌ک هۆشی به‌ خۆیدا بێته‌وه، بگری. کلپله‌کانی به‌ ده‌سته‌وه بوو، وه‌ستا و چه‌په‌سا. پاشان ده‌ستی به‌ گریانێ کرد. له‌ پێش ده‌رکه‌ی مه‌مۆ دانیشت، تیر و پر بۆ خۆی گریا. قه‌ده‌رێ خه‌ریکی ئه‌وه‌بوو، هه‌ستی بچێ بۆ کن ده‌رکه‌ی زیندان، به‌لام هه‌چی پێ نه‌کرا. پاشان زۆری دایه‌ خۆی هه‌ستا، قاچ و قولی به‌یه‌کدا ئالا و دلّی وا به‌ په‌له‌ لێی دهدا وه‌خت بوو قه‌فه‌سه‌ی سینگی بدرێ و ده‌ره‌په‌رێ. به‌ره‌و ده‌رکه‌ چوو. که‌له‌ کلپلیکی زه‌لامی له‌ کلۆمی ده‌رکه‌ راکرد کردییه‌وه. زیندان تاریک بوو، له‌ بنی بنه‌وه‌ی ژیرخانی زیندانی رووناکییه‌ک ده‌بیندرا و نه‌ده‌بیندرا ترووسکه‌ ترووسکی بوو. گۆلبه‌هار به‌ ده‌سته‌ کوتکێ له‌و پێلپیکانه‌ کۆنانه‌وه که به‌ سه‌دان ساڵ پێش دروستکردنی ئه‌م کۆشک و سه‌راو زیندانه‌ داتاشرابوون چوو خوارێ، له‌ بنی زیندانا هه‌چ به‌دی نه‌ده‌کرا. هه‌موو شتی راست و ته‌خت بوو. چینه‌ قیرێکی ئه‌ستوور له‌ بنه‌وه، له‌به‌ر ترووسکه‌ رووناکییه‌که‌ دیار بوو. بۆنی هه‌چ نم و ته‌ره‌شوعیک له‌ زیندان نه‌ده‌هات. له‌ بنه‌وه‌ بۆنی پۆستیکی خۆشه‌کراو ده‌هات.

گۆلبه‌هار له‌ بنی زیندان وه‌ستا، گوتی:

«سۆفی، سۆفی».

سۆفی که‌ گوتی له‌ ده‌نگی گۆلبه‌هار بوو، به‌ هه‌له‌داوان به‌ ده‌نگییه‌وه‌ هات، گوتی:

«فه‌رموو سولتانه‌که‌م، ئه‌وه‌ چۆن گه‌یشته‌ویه‌ ئێره‌؟ بۆ خاتری خودا زوو

به یه کگه‌یشتنی ئه حمه‌د و گولبه‌هار

بگه ږيټوه، پاشا پي بزاني له سهری هه موومان ددها. کچی چابه بریو. یه کهم ژنی
که تا نیستا ږی کهنیته ټیره توی. بریو، بریو، بریو. دهخيله خو کهس له ریگا
نه بیدی،

«نه حمده کوا؟ خه بهری بدهی».

«باشه، باشه، هه ری نیستا».

له تاریکاییه که دا چریه چریک هات، پاشان هه موو شتی له نیو گومی بی
دهنگی و کریدا خنکا. گولبه هار دلې به ته په ته پ که وتبوو. بهردی سارد و
سری زیندان دهربیقایه وه، یا گولبه هار چاوی په شکه و پیشکه ی دهکرد.

چاوه نوږ بوو، کهس نه ده هات. تا ده هات هینده ی دیکه جوښی پتر په ره ی
دهستاند، دلې له دلې کیشکه یه ک زیاتر و خیراتری لی ددها.

گولبه هار، به قه دهر نه وه نده ی تارماییه که له بنه وه دریزاودریژ وه سه ری
که وی و به ره نه وی بی، هه به و حاله مایه وه. کچه هه که چاوی به
تارماییه که کهوت ده جمی، شاگه شکه بوو. ده ماری ده ست و پی وه کوژی
ره وه ییوه و خا و بووه وه. سه ری خولاوه. به دیواره که نه گه یشتبا ده کهوت.

هه که هه ناسه ی گهرمی نه حمده ی بهر دم و چاوه کهوت به خو دا هاته وه.
هه ردوکیان به حه په ساوی ماوه یه که هه روا وه ستان و مانه وه، شتاقیان
ورته یان لیوه نه هات.

له پیشدا نه حمده گوتی:

«گولبه هار، نه وه توی؟»

گولبه هار به ناسپاییه وه:

«منم».

دهتگوت زور له میژتر دلاری یه که بوون و به یه که گه یشتبوون. هه ردوکیان
که وتنه نیو هه ور و هه لایه کی نه وینه وه. گهرم و گور، جوان، دؤستانه، نه وین و
دلاری به نیو هه موو کون و که لینی زینداندا بلا و بووه وه. بری که وی دهن دوک
سه وریش له زیندان بوون. کی ده بزانی سو فی له کوپی په پیدا کرد بوون.

نیوه‌شهو با، سبه‌ینان با، هر ومختیکی با، هر که که‌یفیان سازبا، وه قاسپه قاسپی ده‌کوتن. له بنه‌وه قاسپه‌ی که‌و هات. گولبه‌هار به دهنگی که‌وه‌که راجه‌نی. ده‌ستی ئەحمه‌دی گرت و له پیدلیکانان وه‌سه‌ر که‌وتن و چوونه ئەو لای قولله‌ی زیندانه‌وه. قولله‌که به‌سه‌ر ده‌شته‌که‌یدا ده‌روانی. دوو هه‌نگاو به‌ولاوله‌تره‌وه هه‌زار به هه‌زار و هه‌لدیرئ بوو نه سه‌ری دیاربوو نه بنی. تاریکاییه‌کی به سام، سی‌به‌ری ره‌شی ئاگری، ئەستی‌ره دووره‌کان، پیده‌شته‌کان، ته‌په و ته‌لانی پیدچاپوه‌وه. کۆنه مانگیکی کاله‌وه‌بووی دیویک سراوه، کز کز به‌سه‌ر چیا‌ی ئاگریه‌وه هه‌لواسرابوو. پاش ماوه‌یه‌کی ژور کورت په‌له هه‌وریکی ره‌ش و تاریک داییوشی. گولبه‌هار هیشتا ده‌ستی له نیو ده‌ستی ئەحمه‌دا بوو. به‌دهم ریگاو هه‌ستی به گری نیو ده‌ستی ده‌کرد.

له‌گه‌ل بانگی که‌له‌شیران هه‌ردوکیان له بن قولله‌که‌وه هه‌لستان.

وه‌کو پشکۆیه‌ک چۆن ده‌بی به دوو که‌رته‌وه، به‌و ره‌نگه لیک دابریان و ده‌ستیان له ده‌ستی‌هک پچری. به گولبه‌هار بووايه قه‌ت لیک دانه‌برایان و تا رۆژ ده‌بووه‌وه به‌و ره‌نگه کری و بیده‌نگ ده‌ستی له نیو ده‌ستی ئەحمه‌دا با و ماوه‌ی پتری به‌و ژوان و به‌یه‌ک شابوون و ده‌ست له نیو ده‌ست‌انه ترسانکه بدابا. جا خوا ده‌یکرد خاکیان به خوینی ئال ده‌کرد. جاریکی دیکه‌ی ده‌ست له نیو ده‌ستی ئەحمه‌د ناوه. دوو پشکۆ دیسان یه‌کیان گرته‌وه و به‌یه‌کدا چۆشیان خوارد. ده‌رویه‌ر به‌ره به‌ره رووناک ده‌بووه‌وه. گولبه‌هار و ئەحمه‌د دیسان ده‌ستیان له ده‌ستی یه‌ک به‌ردا. ئەحمه‌د لئی دا رۆیی، چووه‌وه زیندان. گولبه‌هار گوپی له داخستنی ده‌رگا زه‌لامه‌که‌ی زیندان بوو. پاش هه‌ندئ قه‌ده‌ریک هه‌روا مایه‌وه، نه‌یده‌زانی چ بکا و بۆ کوئ بجی، به‌لام دوا‌یی چاوی به کلپه‌کانی زیندان که‌وت، که ده‌بوو به مه‌مۆی دابانه‌وه. به‌ره‌و ده‌رکه‌ی زیندان چوو، ئینجا چووه ژوره‌که‌ی مه‌مۆ. ده‌رکه‌ی ژوره‌که‌ی له‌سه‌ر پشت بوو، مه‌مۆ له ژورئ نه‌بوو. شله‌ژا و به هه‌له‌داوان که‌وته په‌یدۆزی و به‌م سه‌ر و ئەو سه‌ری کۆشک و سه‌را و راپه‌واندا ده‌هات و ده‌چوو. پاشان له ده‌ره‌وه‌ی شووره‌ی قه‌لا، به لای راستی ده‌رکه‌وه، پالی به دیواره‌وه دابوو، له‌وئ

دیتییه وه. هەر دعتگوت مردووه، جوولەئی نەدەکرد. تەنانهت تەقەیی پێی گۆلبە هاریش مەمۆی بەهۆش نەهیتاوه.

گۆلبە هار کلیله کانی له بناگوویی مەمۆ زینگانده وه، کهچی هیچ جووره نیشانهیهکی گۆران له سهروسیمای مەمۆدا به دیارنه کهوت. نهخیر هەر چاوهنۆڕ بوو، سا به لکو به باریکدا، به حالیکدا بگۆڕی به لام هەر نهگۆرا، ئەوجا ناچار دەستیههک کلیلی بهردایه وه نیو کۆشی، گوتی:

«کاکه مەمۆ، زۆر سوپاس، ئەم چاکهیهتم تا مردن له بیر ناچیتته وه» دیسان هیچ جووره گۆرانی له سیمای مەمۆدا نهخویندرايه وه. ئەنجا گۆلبه هار لێی دوورکهوته وه و پۆژه لات.

ئەحمەد وهکو بهردی بن گۆم بێ سەر و شوین له زینداندا مایه وه.

ئەحمەد هەرچهندی دهکرد برۆای بهم بهرجووه بهدیها توهدا، بهم ئەفسوونه گرواییهی گۆلبه هاردا، بهم بۆن و بهرامه ژنانه یه دا نهده هاته وه و وهکو خهون بپینتی وا بوو و له خۆرا وه گومان دهکهوت و له خۆی دهپرسی: خهونه، راسته قانییه، ئیدی تا نێو مۆخی هیسکانی، ئەوین و دلداری پۆچوو بوو و له هه موو ئازای گیانییه وه سه رپێژی دهکرد و پاشان بای ده داوه سەر ههست به بهخته وهری، ئینجا جارێکی دیکه خامۆشی، بێ برۆایی له هه موو ترووسکه یهکی ده دزییه وه.

کهواتا ئەسپه که بۆ ئەمه هات، له پیش ده رکه ی وهستا.

کهواتا خوا له چاره ی نووسیوه. ئەم ئەسپه، ئەم کیژه دیاریی خوایه، خه لاتێ چیا ی ئاگرییه و پێی بهخشیومن. ده بی شیوا ی ئەم خه لاته بم. گۆلبه هار وهکو گولیلکی بۆن تیژی چیا ی ئاگری، ته ر و بر، پاراو، توناو، له تهن دروستیدا وینه ی نه بوو و پیاو سه ری لێ سو ر ده ما.

ئەحمەد گوتی:

«سۆفی ئەو بلویره م بده یی».

سۆفی بلویره دایه. سۆفی و موسا بهگ و زیندان و که وه کان گو ییان له

مقامی کی نوئی و نہ بیستراو گرتیوو. گولبہ ہار بیستبای شاگہ شکہ دہبوو و لہ تاوان دہکھوتہ کیوان.

ئوئی رۆژی گولبہ ہار بی وچان، لہ مائی وھکو ماخولانی بی، ہر دھات و دھچوو و نہ دسرهوت. مات و مہلول، پەریشان، نہخەو، نہخۆراک، خەورۆ، ئیدی وھکو بەسەر دنیاوہ نہ بی و ابوو. باوی، ئەحمەدی ئازاد نہدەکرد، ئازادیشی کردبا جارتیکی دیکہ چاویان بہ یەک نہدەکھوتەوہ. پاشایەک چۆن کیژی خۆی بہ چیاپیہکی وا رەوا دہبینی؟ چیاپیہکی یاخیی سەرکیش و کەلەوھکیشی وھکو ئەحمەد. گولبہ ہار کە گوئی لہ دہنگی بلویر بوو بہ خۆدا ہاتەوہ. ئازای لہشی سەرتاپا لہ مچورک نیشت.

بریا ئەحمەد لہ زیندان ئازاد با، شەویک لہ نکاو ہاتبا، پیلی گرتبا، ہەلی دابا سەر ئەسپ و بہرەو پیدەشتانی پر مامزان ئازوابای. جا لہوئی، چەند خۆش بوو، رەشمال و کۆن و دھواری درێژ درێژ و ہاروا و بہرینی کوردان، ھۆبە و چاوخانی کوردانی دیتبا و لہو مالە کوردە میوان دۆستانە میوان با.

ئوئی راستی بی، بہ چاویکی تاییہتی دہیاننۆریہ ئینسانانی چیا ئاگری. خەلک وھکو زیندەوہری دنیاہکی دیکہ، وھکو شتیکی پیروزیان لہ قەلەم دہدان. جا وا چووش، وا ھەموو شتی بہ گویری خواست و ئارەزووی ئەو رەخسا، خۆ باوی، لہوپەری دنیا ش بی لہ پەرہی ھور بی دەستی دہیگاتی و لہسەری دہدا، ئەحمەدیش دہکوژی. ئیدی ھەروا بیری دہکردوہ و ھەناوی ھەلەدەقرچا.

ئەو شەوہش دہبوو بچیتە کن ئەحمەد. بہ لام باوی پی بزانی لہ سەری ئەحمەدیش و خۆشی و مەمۆشی دہدا. مەمۆ زۆر خۆشحال بوو. قەتی ھیندە زێر و زەمبەر وھچەنگ نہکەوتبوو. کلیلەکانی دابووئی و رۆیشتبوو. ھەرچەند مەمۆی وھبیر دہاتەوہ و دہم و چاوە مر و مۆچەکەمی دہاتە پیتش چاوخەم دای دہگرت و ھەولئ دہدا لہ بیری خۆی بباتەوہ و نہیدەویست بیری لی بکاتەوہ. لہ ناخی دلپیہوہ ھەستی بہ شتیکی کردبوو و زۆر لہ میژ بوو شتیکی لہ مەمۆدا شک دہبرد. مەمۆ زۆر پیوانہ لہ گەلی دہجوولایەوہ. لہوہ دلنیابوو

که هر خواستیکی لی خواستبا بوی جیبه جی دهکرد و دریغی لی نه دهکرد .
گولبه هار دهویست هه موو شهوی چاوی به ئه حمده کهوی، به لام چۆن
دهکرا هه موو شهوی داوای کلیلی کردبا و دهم و چاوه مری و مۆچه کهی دیتبا .
مه مۆ مردنی خۆی له کلیل ویدانیی گه لی پی خۆشتر بوو . ئه مه کارئ نه بوو ،
ته نیا هه گولبه هار پی بزانی، له وانه بوو خه لکی دیکه ش پی زانیبا . هه ست
و نهستی گولبه هار ئیجگار سه رکیشانه بوو ، به رانبه ر هه موو شتی، به رانبه ر
باوکی، به رانبه ر پاشه رۆژ، به رانبه ر کۆشک و سه را، به رانبه ر چیا ی ئاگری،
به رانبه ر، هه موو دنیا بی په روا بوو .

له دیوه خانه وه دهنگه نیره کهی باوی دههات . مه حموود خان پیاویکی زۆر
له بار بوو ، به تایه تی کاتیکی به کوردی داخاوت خۆ ئه وه هه ر به جارئ له
دلّه وه ، به گه رم و گورتر ، زۆر به سه لیه تر و له بارتر دههاته دوو .

دهتگوت که له خه رته له . گولبه هار تا ئه و ده می باوی هه ر خۆش دهویست .
باویشی به وهی ده زانی که گولبه هار خۆشی دهوی .

ئیاو ره داها ت . رۆژ ئاوابوو . گولبه هار له کۆشک و سه رادا هه ر دههات و
دهچوو و بهستی له پیش دیوه خانی نه ده بزووت . دیوه خان چۆل بوو بوو . ده بوو
بابی نوژی شیوان بکا .

گولبه هار بیری کرده وه : چۆنه بچم به سه ر ده ست و پیی مه حموود خاند
بکه وم ، بلیم : من کچی تو نیم مه حموود خان ، من به تاکاری ها توومه
خزمهتت . به کرینووش و له سه ر چۆکان ها توومه باره گا و خاک و پات . پیاوی
چا به له ئه حمده خۆش به ، له رهگ و رهگه مای خۆت لاری مه به مه حموود
خان . نکوولی له تیره و نژادی خۆت مه که مه حموود خان . پشت له هۆزی
خۆت مه که مه حموود خان . تو به تیره و رهگه ز خه لکی ئاگری ت ، باپیرم
دهیگوت ، تا ئیستا نه ترانیوه مه حموود خان ؟ ئه گه ر ده لیم له نیرزیک
ماله وه مان گه لی هیلانه خه رته ل و شه هین و باز هه بوون .

جاریکیان هیندهی نه مابوو بچیته ژووری به لام خۆی گرت . دهچوو به سه ر

دهست و پپی خاندا بکهوئ. دلئی هاتبووہ سہر لیوانی. بهخو و مکیش کردن، سا به هەرچۆنیکئی بوو له دهرکهی دیوہخانئ دور کەوتەوہ. ئەگەر بۆ خوئی با کار هاسان بوو. به لام باوی بهو کارهی زانیبا بئ سئ و دوو ئەحمەدی دہکوشت.

تا نیوہ شەوئ نەنووست. خەلکی بایزید هەموو له خەوئکی قوولدا بوون. جگه له زههی چەند کۆت و زنجیریک که له زیندانەوہ دەهات، ئیدی دهنگی هیچ نەدەهات. گولبەهار ماوهیهکی دور و درێژ له نیو جیگادا ئەم دیو و ئەو دیوی کرد.

ئەو کاره بئ ئاکام بوو. هەر پۆژتیکئی با دەستەوبەرۆکی دەبوون و باوی ئەحمەدی دہکوشت. هیچ راز و نەهێنیەک له سەرادا نەدەشاردرا یەوہ ئەورۆ یەک، دوینیش دوو، خوشکەکانی گۆرانیکیان تیدا سۆسە کردبوو. لەوانە بوو یەکی بە ژوانی دوئ شەویانی زانیبا یە و بۆ سبەینئ کۆشک و سەرا کەوتبا خرۆش و هەژانئ، یا مەمۆی سەرەک زیندان راستیی لەکن باوی لی گوتبا و سەری خوئی کریباوہ. تۆ بلئی مەمۆ راستی لی گوتبا؟ نە یگوتبا؟

ئەو هەموو بیرکردنەوہ و هەراسانی و ترس و لەرزە لەو نەدی پتر له نیو جیگا پئ رانەگیرا. له پر خوئی لەبەر دەرکهی زیندانئ دیتەوہ. قەدەرئ لەویندەرئ ئەمسەر و ئەوسەری کرد و وەستا. ئەوجا گەیشتە بەر دەرکهی مەمۆ. ماوه یەکش لەوئ وەستا. هەرچەندی دەرکرد نەیدەویرا له دەرکهی بدا. چەندین هەست و سۆسەیی ترس و شەرم و پەژارە له دلیدا شەپە زورانیان بوو. مەمۆ له ژوورەوہ دەیزانی گولبەهار له دەرئ وەستاوہ و هەروا بییری دەرکردوہ. له نکاو دەرکهی لی کردوہ. به لام گولبەهار هەرکه چاوی پئ کەوت پاشەو پاش گەرایەوہ و دەستی به رویشتنئ کرد. مەمۆ به رفکان وەدووئ کەوت، کلیلەکانی بۆ درێژکرد و ژوورەکی پیشان دا، گوتی:

«لێرە قسە بکن، زۆر به ئاسپایی، هەر هیندەدی بییسترئ و نەبیسترئ».

گولبەهار به هەموو هێرژیکییەوہ دەرگانهی زیندانی کردوہ. له پتیلیکانە بەردەکان چووہ خواریئ.

بانگی کرد: «سۆفی، سۆفی».

ئەحمەد ھەناسەى لەبەر خۆى بریبوو، لە ئیوارپۆھ چاومنۆرى بوو. لەوھتى رۆیبوو ھەر چاومنۆرى بوو. گوئی لە سرتەیک با بەرزە پئی رادەچەنى.

دەسبەجئ بە پیری گولبەھاروھ چوو. دەستیان وەکو پشکۆ یەکیان گرت. مەمۆ بۆجی ژوورەکەى بۆ دەستنیشان کرد و گوتى بە ئەسپایى قسە بکە. تۆ بلیى مەمۆ پیاوچاکى پێگەیشتووی خاوەن بەھرە و کەرامات بئى. مرۆیەکی ھێندە جوامیر و پیاوچاکى وەکو مەمۆ دەشیا بێتە سەر دنیا؟ گولبەھار بیتوانییهکی بە دل و دەرووندا ھات. ئەحمەدى بەرھو لایەکی دیکە، دیسان بۆ سەربانى زیندان، بۆ لای راستى قوللەى زیندانئى برد. ھەردووک لە بن دیوارەکە رۆچوون. دل بە دلەو، دەست لەناو دەست، بئى جوولە قەدەرى مانەوھ. لەو کشوماتى شەوھدا گوئیان لە کشانى خوینی یەکتەر بوو.

«ئەرى راستە؟»

ئەحمەد پرسى:

«چى؟»

گولبەھار گوتى:

«گۆیا، ئەگەر لە ماوھى چل رۆژدا ئەسپەکە نەدەییوھ، باوم لە سەرى تۆش و سۆفیش و موسا بەگیش دەدا».

ئەحمەد گوتى:

«راستە».

گولبەھار، نووزیھەکی لیوھ ھات، بەلام شتیکی ئەوتۆی نەگوت روون بئى.

«وہبیرت ھاتمەوھ؟ ھا، لەو شایییەدا کە لە زۆزانى گۆلى کوپە کرا؟»

گولبەھار گوتى:

«جا، قەتم لە بیر دەچیوھ، سەرۆک رەوھند، ئەوھ تۆ بووى، ئەدى تۆ؟»

«ئەمنیش ھەر وەکو ئیستاکە لە پێش چاومى. ئەوھ بوو خىخالت لە

مەرجانى سۈر لە پىدا بوو».

گۈلبەھار شىرن شىرن، لەخۆ چۈۈبوو و لە خەوندا دەفرى و دەگوت: «لە زۆزانى، دەنگبىژىكى قۇ درىژ سى شەو و سى رۆزان لەسەر گۈلى كووپە گۆرانى سلىقى بۇ سەيد ئەحمەد دەگوت و لى نەدەبووہە. گۆرانىيەكەى هېشتا ھەر لەبەر مابوو».

ئەحمەد گوتى:

«ئەو، ئەو گۆرانىيە بە چل رۆزان دەلى، زۆر درىژە».

گۈلبەھار ھەناسەيەكى لە ناخەوہە ھەلكىشا، گوتى:

«ئەسپەكە نەگەرپتەوہ، باوم لە سەرى ھەرسىكتان دەدا».

ئەحمەد گوتى:

«لە سەرى ئىمە دەدا، بدا، بەلام لەسەرى سۆفییەكى سەد سالا دەدرى؟ ئەمە ستم و زولمە. ستمىكە، لەوہتى دنيا دنيايە، نەكراوہ و نەبىندراوہ. ھەيف و مخابن بۇ سۆفى. زۆر پىر و كەنەفتەيە. بەلام گوى ناداتى پەرواى پى نىيە. ھەمىشە بە پشتى كۆمەوہ بلوئەر دەژەنى و پى دەكەنى و ھەلدەپەرى. ھەيفم بە سۆفیدا دیتەوہ. زۆرىشم ھەيف پىدا دیتەوہ. دەستم رۆشتبا رزگارم دەکرد. لە سەرى بە تەمەنى وەكو ئەو نادرى، پاشا گوتوويە لە پىشدا سەرى سۆفى دەپەرىنم، لەپىش چاوى خۇشيان ئەمەى گوتووہ».

گۈلبەھار گوتى:

«لەسەرى كەس نەدرى».

ئەحمەد كرى بوو.

گۈلبەھار باوہشى پىدا كرد.

ئەحمەد گوتى:

«پاشا پى نەزانى، دەنا لەسەرى تۆش دەدا».

گۈلبەھار لە تىرى و بەويەرى بى پەروايىيەوہ ھەلىدايى، گوتى: «با لەسەرم

بدا، با بمکوژی».

ئەحمەد گوتی:

«بەزەبیم بە موسا بەگیشدا دیتەووە. ئەویش لە نیوچاوانی منەووە. نازانم ئەسپەكەى وئى دەمەووە؟ سەرى سۆفیش و موسا بەگیشى پى بكمهوه. بەلام ئەوانى لەمەر خۆمان قايل نابن. ئەوا قايلىش بوون و داشيانەووە، جا پاشان كە لە زىندان دىتمە دەرى، چۆنيان چاو لەبەر هەلینم؟ هەنگینى دەلین لە ترسى رۆحى خۆى خەلاتى خوا، بە پاشا داووتەووە و ئەوجا وەرە چاو لەبەر خەلك هەلینەووە. ئەدى رۆحى سۆفى، ئەى گيانى موسا بەگ؟».

گولبەهار وەكو مستە كۆلەيهكى بە دەمدا درى، سەرى خستە نيو باوہشى ئەحمەدەووە، داىە كۆلى گريانى. لە دلى خويدا هەر دەيگوت: هەلتروپى ئەسپ، هەلتروپى ئەسپ، هەلتروپى.

كەلەشتىرى بەرەبەيانى خوينديان. تيشكى رۆژ بە ملە و گەردنى ناگريهوه سۈور دەچووہوہ. تيشكى تاین تيشك نەبوو، بلووريبهكى سۈورى درشتى خرى هەلايساوى وەكو سىو وابوو، سىوۆك لە شووشە دروست كرابى.

دەستيان وەكو پشكوپهك ليك هەلبيران. ئەحمەد بەرەو زىندان چوو. هەرچى گولبەهار بوو، بى جوولە، چاوى تى بريبوو و رەق مابووہوہ و هپزى هەلستانى دە ئەزئودا نەمابوو. دەمە و نيوەرۆپه ئەنجا توانى راست بپتەوہ. هەر وەخت بوو بخنكى. باوى گوتبپتى دەيكوژم، دەيكوژى. جا خواى دەکرد فەرمانى بەخشينى لە پادشاوہ بۆ دەهات. كەس نەيببستبوو پاشا لە قسە و بەلپنى خۆى پەشيمان و پاشگەزبپتەوہ. ئەحمەد تا بلپى لە بارىكى نالەبار و دژواردا بوو. ئەگەر ئەسپى دەداوہ و لە زىندان دەردەچوو، لە چيا و لە پيش چاوى چيايبيان بە مردوو حسپب بوو. ئەدى گوناھى سۆفى و موسا بەگ چيبه؟ خۆ ناشى لەگەل خۆى لە بۆ مردنيان وەكپش كا؟ ئەحمەدپش و گولبەهارپش بەو رەنگەيان بپر دەکردەوہ. تەنانەت مەرگپش ئەحمەدى رزگار نەدەکرد.

گولبهار ئومىدى بە ترووسكەيەكى ترووسكە ئاسايى نەمابوو. جا بە راستى ھەر ھىچ جۆرە ترووسكەيەك لە ھىچ لايەكەو بەدى نەدەكرا. ئائومىدى لە ھەموو لاوہ وەكو سىلاوئىكى گران تا دەھات پتر ھەلدەستا و بلىندتر دەبووہ. دەيخنكان. لە تەمەنىكدا تەنيا چل پۆژ خوئشى. تا مردن، ھەموو مایەى شادىيەكى ھەر ئوہ بوو ھەر ئوہ. شادىيەكى چل پۆژە و بەس. ئویش دەست لە نئو دەست خستنى مردووئىك، شادىيە لە باوہشکردنى پياوئىكى لە ملدراو. جا گريمان ئوھمەد ئسپەكەشى دايەوہ و جلىووى لە مست خاوەنى نا و لەسەرى نەدرا و رزگار بوو، خو گولبەھار جارئىكى دىكە، عومرئىك، چاوى پئ نەدەكەوتەوہ. ئوھمەد دەگەرايوہ نئو چيا و چوئى خوئى، ئویش لەو كوئشك و سەرايوہدا وەكو بەردى بن گوئم بئ سەر و سەودا بو خوئى دەمايوہ. بو ئو ئيان ھىچى واى بە بەرەوہ نەمابوو. سەرەراى ئوہوش ئوھمەد ئسپەكەى نەدەداوہ. ھەنگئ لەپئش چاوى گولبەھار لە مليان دەدا، سەرە خوئناوييەكەيان بە دارئىكەوہ دەكرد، پۆل پۆل لە نئو شار خەلكيان وەدوو دەخست. ريشە زيرينەكەى لە خوئين وەدەردەدرا. ئوسا چوئى ماچ كرىدا، خو لە خوئنى گەشيان وەردەدا، ئىدى گولبەھار لەبەرخوئىوہ ئمانەى دەگوت و دەگريا.

لاشەى ئوھمەديان لەسەر قوللەى قەلاوہ فرئ دەدا خواری و تا لە بن ئو ھەلئير و ھەزار بە ھەزارەدا دەگيرساوہ و پارچە پارچە دەبوو. گولبەھار بو ئوھمەد دەلاوایوہ و روئى بەسەر دەستىيەوہ، بىرى لە چارەيەك دەكردەوہ: چوئى رزگار بكا، ئو ئوھمەدەى خوئى گوئەنى كە: «دلى نەدەھات ماچى بكا» دەيگوت: ئو با بئى جا ياللای دەكرد تا مردن چاومان بە چاوييەك نەدەكەتەوہ. ئو با بئى، ئو با بئى، خواى دەكرد لەو چيايانە ھىندەى گەلەگورگئ مندال و زا و زاتولى دەبوو. ئو ھەر ھىندە قوتار بئ و بئى. ئو با بئى. من بمرم».

لەوانەش بوو زرە ئومىدى ھەبا. باوى موسا بەگ دەيھىشت ھەر وا بە خوئرايى لەسەرى كورى بدەن؟ ئەدى بەگە كوردەكانى دىكە؟ موسابەگ

دهسځه پړۍ دهستی وان بوو. ئەگەر چووبان ئەسپهکهیان له پیناوی سهری سوځی و ئەحمدهد و موسا بهگدا داوا کردباوه، ئاگریباییهکان رایان لهسهر با، چیااییهکان ئەسپهکهیان نهدهداوه؟

چیااییهکان کهللهشعق و سهرهق بوون. گوځیان نهدهدا کهس، بهلام تکاکار و پهنا بهریشیان، ههکهسێ با، بۆ هههچي با، ههروا سانا، سانا به ناهومیدی و دهستی خالییهوه نهدهکه راندهوه. ههموو شتی له چیاي ئاگری بهپێودانی نههرته. کهس نهیدهتوانی سنووری بشکینی. ترووسکهیهکی ئومید له دلی گولبههاردا چهکههه کرد. له پاشان لهپه به بیریدا هات گوتی: ئەگەر بچم بۆ خۆم ئەسپهکه له چیااییان داوا بکهمهوه؟ خو ناشی دهس به رووی ژنیکی وهکو منهوه بنین. ئەگەر بهگهکان له باوم ترسان، نهچونه کن چیااییهکان ئەوه بۆ خۆم دهچم، بۆ خۆم دهچمه کن چیااییهکان. ئەحمدهدم رزگار دهکهه. ئیدی جاریکی دیکه تا مردن چاوم به چاوی ناکهوتتهوه. یالالی دهکرد هیندهی کهلهگورگیکی مندال دهبوو.

دهبوو سهر رشتهی کارهکهی له یهکێکی سهر راست راگهیاندا. لهوانهش بوو بۆ خوێ چووبا کن چیااییهکان. یا خه بهریکی بۆ باوی موسا بهگ ناردا بچته کن چیااییهکان.

ئهوئ شهوئیی به پهژاره و دوودلییهوه کردهوه. یوسفی برای یهک دایک و یهک باوی زۆری خووش دهویست. ئەگەر گرتی ئەو رازه لهکن یوسف بکاتهوه تو بلایی نهیکوژئ؟ بروا به یوسف دهکرا؟ یوسفی لهگهله دهچوو بۆ داواکردنهوهی ئەسپهکه؟ ئەوا گوتمان یوسف به ههموو شتی قایل بوو، بهلام هاتو چیااییهکان به بارمتهیان گێرایهوه؟ یا ئەگەر بۆ خوێ به تنیا چووبا خوځیان گل نهدهداوه. گولبههار به خویدا ههکالا و گوتی، به راستی ئەمهی من لهگهله چیااییهکاندا دهیکهه رهفتاریکی نارها و ناههقه. ئەوان وهکو باوم نین، میوان بئ، تکاکار بئ، به بارمته کهس گل نادهنهوه. ئەوان لاقهئ ژنیکی تکاکار بۆ ههه چیهک بئ ناکهن و ژن هههچوونیکیان لهگهله بکا دهستی بۆ درێژ ناکهن. ههستا چوووه وهتاغی یوسف هیشتا نهنووستبوو، خهریک بوو

گولبه‌هار ده‌چٲته كن يوسفي براي و همو شتيكي پي ده‌لي

شیریکی له ههسان هدا، تیژی دهکرد، زاخاوی دهداوه، نهخش و نیگارەکانی
دهدرهوشاندنەوه، جهوهەرەکهی پهرداخ دهکرد.

که چاوی به گۆلبه‌هار کهوت بزه وهسه‌ر لیوانی کهوت؛ گوتی: «ئەوه چییە
گۆلبه‌هار، خیره به‌وشه‌وه؟»

گۆلبه‌هار چوو له‌ته‌نیشتی‌ه‌وه دانیش‌ت. یوسف روخساریکی درێژکۆڵەیی
بێرەنگی پتیه‌بوو، ده‌نگوت به‌ر رۆژ نه‌که‌وتوه، که‌له‌گه‌تیک‌ی به‌ژن ب‌ل‌ند بوو. به
روویه‌کی زۆر خۆش و گه‌شه‌وه نۆریه‌ گۆلبه‌هار چاوی پر بوون له‌ پرس‌یاران.
گۆلبه‌هار ده‌ستی له‌ ملی برای کرد دایه‌ کۆلی گریان‌ی. پاش ماوه‌یه‌ک گریان،
یوسف به‌ ده‌نگیک‌ی سارد و س‌ری وه‌ک سه‌هۆڵه‌وه پرس‌ی:

«ئەوه چییە، گۆلبه‌هار بۆ ده‌گریه‌ی؟»

گۆلبه‌هار گوتی:

«ئەوی چاری ده‌ردم بکا هەر تۆی یوسف.»

یوسف چاوه‌گه‌شه‌کانی زه‌ق زه‌ق کرده‌وه، گوتی:

«ده‌ردت چییە؟»

گۆلبه‌هار لێوی دایه‌ ته‌ته‌له‌ و له‌رزین‌ی. به‌ینی کر بوو، ئەوجا گوتی:

«مه‌گه‌ر تۆ له‌ مردن‌یم ر‌زگار که‌ی.»

یوسف به‌ جار‌ی ش‌له‌ژا، ش‌پ‌رزه‌ بوو، قیژاندی:

«کچ‌ی، ئەوه چییە؟»

گۆلبه‌هار گوتی:

«باوک‌م به‌ ته‌مایه‌ له‌سه‌ریان بدا. ده‌بی نه‌هی‌ل‌ین. با بچ‌ین ئەس‌په‌که‌ له

چیا‌ییه‌کان داوا بکه‌ینه‌وه. ئەگه‌ر ئی‌مه‌ لی‌یان داوا بکه‌ینه‌وه ده‌مانده‌نه‌وه.

یوسف، برام، پیاوی چابه‌ بابچ‌ین بۆ کن چیا‌ییه‌کان. ده‌کر‌ی؟ ئیدی گۆلبه‌هار

به‌ په‌له‌ په‌ل قسه‌ی ده‌کرد و یوسفی دنه‌ هدا.

یوسف گوتی:

«جا به تۆ چی؟ ئەتوو چت به سەر وانهوه داوه؟ باوم لەسەر هەقە و ئەوان
غەیانن و لەسەریان دەدا. بەتۆ چی؟»
ئیدی لەپەر قسەکەى وەکو چەقۆ برى، زەق زەق نوارییە گۆلبەهار گرماندى،
گوتى:

«ياخۇ گۆلبەهار، ياخۇ؟»

گۆلبەهار به دەنگىكى دەبیسترا و نەدەبیسترا، گوتى:
«ئیدی وایە».

یوسف بەرزەپى هەلستا سەر پىیان، گوتى:

«ئەو ئەحمەدە، ئاوا ها؟ باوم دەتکوژى. دەتکوژى. باوم دەتکوژى،
دەتکوژى.»

یوسف لە ژوورەو دەهات و دەچوو، تا دەهات هیندەى دیکە هەلەدەچوو و
شاخ و بالى دەکرد، هیند سەیر بوو دەتگوت شایییەكى كەونارای ناگر
دەگىرتى و بى پشوو دەگوت:

«باوم دەتکوژى، دەتکوژى، دەتکوژى، دەتکوژى، دەتکوژى.» و وەكو ورتىنە
بكا هەر دەگوت و دەگوتەوه. پشووێك نەدەسرەوت. لە ترسان چاوى ئەبەلق
بووبوو.

گۆلبەهار پى و ابوو ئاقلی تىك چوو.

«كوپە یوسف ئەتوو شىت بووى؟»

یوسف دایە تریقەى پىكەننى، گوتى:

«ئەتوو شىت بووى، ئەتوو. ئەتوو شىت بووى، ئەتوو. باوم هەر دەتکوژى.»

گۆلبەهار بەوپەرى وروە گوتى:

«یوسف، یوسف، یوسف، لەگەلم دىى بۆ داواکردنەوهى ئەسپەكە؟»

«تۆ شىت بووى، تۆ شىت بووى؟»

«ئاخر ئەگەر ئەسپەكە نەیهتەوه بى سى و دوو لە ملی ئەحمەدى دەدەن.

ئەمىنىش خۆم دەكوژم».

«گولبەھار ئەتوو خۆت مەكوژە. چ دەبى خۆت مەكوژە. ئەمن بۆ ئەسپ وەرگرتنەو نايەم. باوم دەتكوژى. ئاخىر چۆن دەبى. چ رەواى ھەقە ئەتوو خۆت بكوژى. ئاخىر چۆن دەبى گولبەھار؟» يوسىف شلەژابوو. زەندەقى چوو بوو. ترس و شلەژانى يوسىف گولبەھارىشى شلەژاندبوو. گولبەھار دەستە و دامىنى يوسىف بوو و بە نووزانەو ھەوتى: «چ ئومىدم پىت نىيە، بەلام براى چابە ئەو رازە لە كن كەس مەدركىنە يوسىف».

يوسىف ھوتى: «چۆنى دەدركىنم، گولبەھار».

يوسىف ئىچگار سەيرى لى بەسەرھاتبوو. لە پەژارەھەكى زۆر ناخۆشدا بوو. ھەر دەتگوت پەلەو ھەرىكى چكۆلەھە و لە ترسان خۆى لە نىو ھەردوو بالىدا گورمىلە كر دووھ.

گولبەھار قەتەتى بەو رەنگە لە يوسىف چاوەنۆر نەبوو. تا بلەى ئازا، كەم تەرخەم، مەردانە، دەھاتە پىش چا. بەلام تۆ وەرە ھا، چۆنىش ھەلخەلەتابوو، تۆ بلەى، يوسىف چووبا ئەو كەين و بەينەى ورد و بارىك لە بۆ باوى گىرا باوھ؟ كى دەيزانى. ئىدى بە جارئ تۆقپوو و لەوانە بوو ترس ھەموو شتىكى پى كر دبا. يوسىف ھەكو سامىك، ترسىكى قووچا و لە ژوورئ بەجى ھىشت و رۆبى.

بناخەى كوژك و سەرا لە راستانەكەى چمكى باشوورەو، لەسەر رەقەنىك رۆنرابوو. ژىرەوھى ھەلدىرىك بوو و لە ھەلدىرەكەرا پىدەشتىك دەكشا. بە پىدەشتەكەدا شارئ و شەقامى گەورە گەورە و بەرىن دەرۆبى. شارى بايزىد لە سەرەو بەرەو رۆژھەلات بۆ قەدىالى ئاگرى بە خانووبەرەى گلەوھەلكشابوو. ئاورىنگ و بلەسەى دووكانەكەى حوسۆى ئاسنگەر لەسەر كەورىكى زەلامەوھە ھەموو شەوئ دەوروبەرانى روون دەكردوھ و تا بەربەيان ئاورىنگ و پرىشك تۆپەل تۆپەل لە دەركەى دووكانەكەوھ دەردەپەرىيە نىو تارىكايى. ھەندى جار ئاورىنگ ھەكو سىلاو بە درىژايى شەوگار بە نىو

حوسۆى ئاسنگەر ئاسن دهكوتى

تاریکاییدا دهکشا . مهحموودخان شهوئیکی کهیقی ساز با له پهنجهرانرا،
 تماشای ئه و ئاورینگ و پریشکانهیی دهکرد که له دهرکهیی دووکانهکهیی
 حوسووه دهژایه نیو تاریکاییهوه . نهدهزانرا تهمنی چهنده . له دووکانهکهیی
 لهگهله هر پینج کورهکانیدا شیریی زور جوانی زیرکوتی تیژی قایمیان
 دروست دهکرد . حوسو لهوهتی خوئی ناسیبوووه ههنگاوئیکی نه بهروه دهرکهیی
 ماله پاشای و نه بو ماله ئاغا و بهگان ههئنههینابوووه . زمهزانان رۆژووی
 نهدهگرت ، نوئیزی نهدهکرد ، قهتی دوعا نهدهکرد . ههندهی دهیانگوت ئاگر
 دهپهرستی . ههندهی شهوان کورهیی خوئی دهدهماند ، دهدهماند ، تا نیو دووکان
 و بهردهرکه پردهبوون له پریشک و ئاورینگان ، ههنگی له پیش ئاگری دههاته
 سهر چۆکان و دهستی له ئاگرهکه پان دهکردهوه .

حوسو هاوین با ، زستان با ، هیچی وای له بهر نهدهکرد . تهنیا شالئیکی
 ئهستوری بهبهری خوئیهوه دهپتچا و پشتینئیکی سووری له پشت دهبهست .
 گولبههار به ئاومئیدییهوه له پهنجهرانهوه تماشای کرد . شاری ههموو له
 شیرنی خهوتدا بوون . ئاورینگ و پریشک له دهرکهیی دووکانی حوسووه تۆپهله
 تۆپهله دهژایه نیو دلئ شهوکارهوه .

سوئی له ناخهوه قوولا و قوول به بلوئیرهکهیی توورهیی ئاگری دهژهنی .
 له دوورهوه ، له خواری ، له پیدهشتی بایزیدی ئهسپیک شیت و هاران ،
 ههراسان و تهنگهتاو تۆر و ترووک دهیحیلاند . گولبههار گوتی :

«سوئی» .

سوئی بلوئیری دانا گوتی :

«گیانی سوئی» .

گولبههار گوتی :

«کهمی ماوه ، وا لهسهرتان دهدهن چارهیهک نییه؟»

سوئی گوتی :

«نییه» .

گولبەھار گوتى:

«ئەدى ئەگەر تۆ لېرەۋە دەرکەۋى، بچى ئەسپەكەى بېنىيەۋە و لە چ سەران
نەدرى.»

سۆفى گوتى:

«نابى، ئەسپ نايەتەۋە، سۆفى بەقوربانى ئەۋ دەم و دوۋە شىرىنەت بى.»
ئەۋى شەۋى لەگەل سۆفیدا ماۋەيەك دوو بە دوو پىكەۋە مانەۋە، نە سۆفى
ورتەى لىۋە ھات نە گولبەھار.

پاشان گولبەھار گوتى:

«قەت نەبوۋە و نەكراۋە» بە دەنگىكى كز و دامركاۋەۋە: «قەت نابى، زولمە،
تاۋانە، قەت نابى. ئەم سەرايە ژىر و ژوربى.» ئىدى دەنگى بەجارى كز بوو.
سۆفیش دەنگە نەرمەكەى خۆى لەگەل دەنگە دامركاۋەكەى ويدا تىك ئالاند
و گوتى: ئەم سەرايە ژىر و ژوربى «ئەدى ھىچ چارەيەك نىيە سۆفى؟ چ
دەلىتى بۇ خۆم بچمە چىاي؟ بۇ نىۋە ھۆز و وارگەى ئەحمەدى، بلىم ئەحمەد
سۆفى ئەسپەكەى دەۋى.»

سۆفى ھەلى داىي:

«نابى.»

«ئەدى چۆنە بچم بەسەر دەست و پىي باۋمدا بکەۋم، واز لە ئەسپەكەى
بېنى؟»

سۆفى گوتى:

«نابى شۆخەكەم، نابى سولتانەكەم، بۇ رۆحىك ئەۋە دەھىنى؟ سۆفى لە
دەۋرى زارت گەرى، كە شەكرانى پى دەشكىنى و ھەنگوين دەلۇپىنى. سۆفى
بە گاو گەردوونى پۆرت بى داۋ زىرەكەم، سۆفى بە قوربانى ئەۋ چاۋانەت بى
مامز نىگاگەم. سۆفى بە لاگىرى بەژنت بى، مراۋى گەردنەكەم، سۆفى قەزاۋە
گىرى دەروونت بى لەيل سۆزەكەم. ھەناۋ خەرمانى گىرەكەم. ھەموو شتىك
چارەسەرىكى ھەيە. بەلام تەنيا ئەم مەرگە چارەى نىيە. دەك سۆفى بە

قوربانى بى چارههيت بى. بۇ تۇ ئاوها چاكتره. سۆفى له دهورى نائومىديت گه پى».

گولبههار له ناخبييه وه ههلى داى، گوتى:

«ئەمن دوزانم ئاوها چاكتره. دوزانم، بهم درهنگ و زووانه باوم له سهرتان هەر ديدا. سۆفى كه مى ماوه. بهو زووانه له سهرتان دهرى. منيش ديم له سهر كۆرخانه كه تان خۆم ده كوژم. سۆفى دهستم به دامينت، كۆمهكى، يارمه تيبهك.»

سۆفى چى ديكه قسه نه كرد. گولبههار بى ئەوهى خۆى له خۆى بگات هەر به تانيدا چوو. به لام بهرد وه جواب هات، سۆفى وه جواب نه هات.

كاتىكى گولبههار له سۆفى جوئ بووه وه، سۆفى به بلويزه كه يه وه نووسابوو، تا سبجه ينى بلويزى ژهنى.

گولبههار له په نجه ره را نۆرييه تاريكه شه وئ. جارىكى ديكه ش سه يريكى دووكانى حوسۆى كرد. له دووره وه، له و بلندييه چيائى ئاگرى گرم و هۆرى بوو، ناوبه ناويز هه ناسه ي ديدا، شاخ و بالئ ده كرد.

تۆپه له پريشكيتكى ديكه له دهركه ي دووكانى حوسۆوه ده رپه رپيه دهرى، تكايه نيو تاريكه شه وه وه. زرم و هورى چه كوشيان له گه ل هه ناسه ي چيادا تيكه ل بوو.

گولبههار ئۆقره ي نه ده گرت. به هه موو ئازاى له شيوه، به مي شكييه وه به هه موو هه ست و نه ستى كه وه له چاره سه ريك ده گه را. له بالنده ي عاسمانان، له ماران به هه ويائى چاره بوو. مشت و دارمالل ده بوو نه يده گرت، بۆش و خالى ده بوو پر نه ده بووه وه. بى ئەوهى به رپى خۆى ببينى به و سه رايه دا وئ و عه ودال بوو. له نكاو وه بيري دا هات، گوتى:

«ئەم حوسۆيه ئاگر په رسته. جادوو گه ريكه. مرۆيه كى چاكي شه. به لكو چاره ي ئەو دهرده ي پى بكرى».

له پر وه ده ركه وت، به ره و دووكانى ئاسنگه ره كه به رپى كه وت. له تۆى تۆپه له

ئاورینگىكەۋە نوارىيە ژوورى. ژوور گەرم و گور داھاتبوو و حوسۆش وەكو
ھەموو كاتى لە پشتىنە بەرە ژوورى پووت و قووت بوو. كە گولبەھارى دىت،
ھىچ تىك نەچوو. دەستىكى بە كوورە دەمەكەۋەى بوو. بە دەم كوورە
دەماندەۋە لای كەردەۋە، سەپىرىكى كەرد. دەتگوت لە مېژ بوو چاۋەنۆرى
گولبەھار بوو. دەم و چاۋى ۋەگەشە كەوت. كوورەكەى پانەگرت. قەدەرىك
نۆرىيە ئاسنى نىو ئاگرەكە. ئەنجا ئاسنەكەى، كە ۋەكو سكل سوور دەچوۋەۋە
لە چاۋەجاغى كوورە دەرىنا، خستىيە سەر دەزگايى، بەر كوتكاسنى دا،
ئاورىنگ پىر بە دوكانەكە لە ئاسنەۋە دەرىپەرى.

حوسۆ پاش قەدەرىك، بە زەردەخەنەۋە، گوتى:

«خاتو گولبەھار، بەخىرىتى».

گولبەھار گەشايەۋە.

دەنگى زۆر ساغلام و دوستانە بوو.

گولبەھار لە پىشان، بەسەرھاتى ئەسپەكەى سەرلەبەر ۋەكو چۆن پووى
دابوو بەۋ پەنگى بۆ گىراپەۋە.

حوسۆ گوتى:

«دەزانم».

پاشان ھەرچى بە بىردا ھات، لە بارەى ئەحمەدەۋە، موسا بەگەۋە،
سۆفییەۋە، ھەمووى بۆ گىراپەۋە.

حوسۆ گوتى:

«دەزانم».

ئەۋجا باسى دلدارىيەكەى لەگەل ئەحمەددا بۆ گىراپەۋە.

گوتى:

حوسۆ ئىدى نازانم چت بۆ بگىرمەۋە، چت بۆ نەگىرمەۋە،... ئىدى چوۋە
ژىرى و دەستى بە بىرکردنەۋە كەرد.

گولبهار گوتی:

«حه وتووی دادی، باوم رۆژی ههینی له قه لاییی له سهریان دها، ههچ چارهیهک نییه؟»

حوسۆ وه لآمی نه دایه وه. هه روا بییری کرده وه، وه ستا. پشکۆی نیو چاوه جاگی کووره که بهر بهر ره شه وه بوون، ئاسنه که سارد بووه وه، وه کو سه هۆلی لی هات. حوسۆ له جیگای خۆی نه بزوت. له گه ل بانگی که له شێران سه ری ب لند کرد، گوتی:

«سه هینی وهر وه کنم. به لکو سه ره وده ره یه کی بۆ ده دۆزینه وه چاره سه ری کی بۆ به دی ده که یین.»

حوسۆ به و قسه ی چراهه کی له دلی گولبهار دا هه لایسان.

رۆژ به یالی ئاگریه وه نووسا بوو کزه بایه کی سوور. سارد تیژ و باریک له چیارا به ره خوار هه لی کرد بوو، کزه بایه ک سارد، وه کو بشکی، بایه کی به قرمه قرم.

گولبهار پتی وابوو قه ت ئیواره نایی. له پشت په نجه ره کانی سه راوه، که ده یانزوانییه دووکانی حوسۆی ئاسنگه ر دانیشته بوو، بی چاوترووکاندن ته ماشای وینده ری ده کرد و چاوه نۆری به دیه اتنی په رجوو یک بوو.

پۆلی بالنده ی سپی له ده رکه ی دوکانه وه ده فرین، پۆلیکی دیکه ش، نه خێر پۆلیکی تریش، یه کیکی دیکه ش. شیناییی ئاسمان سپی سپی ده چوو وه. له پر ده رگاکی سه را هه موو ده کرانه وه. ئه حمه د و گولبهار له سه ر گۆلی کوپه له چپای ئاگری، له نیو هیلانه ب لنده کانی خه رته لان، ده ست له نیو ده ستان خۆیان ده بینیه وه. رووبه رووی یه ک ده هاتن، ده یاندا یه بزه و پیکه نینی.

ئهو ی رۆژی تا ئیواره داها ت هه چ جو ره په رجوو یک له دووکانی ئاسنگه ر وه دی نه هات. گولبهار خۆی له نیو گری توو په یی ئاگری دا سی جار ان دانه نا و به هه ویا وه نه ما وه.

کاتیکی رۆژئاو بوو، گولبهار ئیتر کاری له کاران تراز ا بوو، حالی زۆر

شېر بووبوو، له دست و پټيان به جارئ كه وتبوو. نه يده توانى له جى خوى
ببزوى، كاتكى كه له شىرى نيوشه وي بانگى دا گولبه هار هينده
گولوله يكي لى به سه رها تبوو. به دسته كوتكى دستى به ديوارانه وه گرت،
دلى وهكو دلى كيشكه لى ددا، چوه كن حوسوى.

حوسوى كاتكى كچه بهو حاله ديت، له بهر خويه وه گوتى: «ئهى هاوار
هه، به راستى نه مده زانى كار بهو راديه گه يشتووه، ئهو كچه به روى
روحي پى نه ماوه».

حوسو هه رچهندي كرد و كوشا هيجى به هيج نه كرد. به لام گولبه هار واى
ته ماشاى دم و چاوى حوسوى ده كرد ئيدى، تازه نه ده شيا بللى ئهو كاره
چارى ناكړئ.

حوسو گوتى:

«كچم پيش له ملدانى وان ئه من چاره يه ك بؤ گيرانه وهى ئه سپه كه
ده بينمه وه. به لام ئا لهو گوندهى خوارئ، له سه ر كاروانه ريئى، پيرى كاروانيك
هه، به، ئه تق سه ريكى ويش بده و بچؤ خزمه تى».

گولبه هار گوتى:

«من پيرى كاروان ناناسم، جا خؤ ئهو تكاى كه س قوبوول ناكا.»

پيرى كاروان يه كجار به ته من بوو، ردينه سپيه كه ي وهكو به فرى بهر
روژئ هميشه ده چريسكايه وه. شهو و روژ له سه ر پؤستى كى زه لامى
ئه ستورى كولك دريژ داده نيشت. كو ما بووه وه، هه هينده ي گولوله يه كى
ما بوو.

دار كاژيكى بلندى له پيش ده ركه ي مالى بوو. كاژه كه ش هينده ي پيرى
كاروان پيروژ بوو. بگره له ويش پيروژ تر بوو. خه لقى زوربان له كه شف و
كه راماتى كاژه كه و پيرى كاروان ده گيرايه وه. كه مى بهو لاوه كاروانه رنيه كى
به رينى گوره تى ده پيرى. هه موو ريئان له عه ربه ستانه وه، له ته رابزونه وه، له
هه موو لايه كى عه نه دوله وه، ليره كانه يه كيان ده گرتنه وه، بؤ ئيران، بؤ تووران،

بۆ هندستان، بۆ چین و ماچین، هه‌موو بێردها رەت دەبوون. هەر کاروانچییه‌ک بێردها تێ پەربیا، هەر کەسێک با، لەهەر تیرهو هۆزێک با، لە کەم کەم، لە زۆر زۆر، چەند دراویکی بە نێوی نیازه‌وه له بن ئەو دار کاژە بەجێ دەهێشت. قەت کەسێش دەستیکی بۆ ئەو دراوانە درێژ نەدەکرد. هەروا لەبن ئەو دار کاژە کۆدەبووه‌وه و بۆ خۆی دەماوه. تا جیژن دەهات، ئەو دەمی پیری کاروان دەچوو کۆی دەکرده‌وه، بەسەر هەژار و دەسته‌وسانانیدا دەبەشییه‌وه. هیچ کاروانییە‌ک بێ دراودانان بەویدا تێ نەدەپەری. سەدان چیرۆک و بەسەرھاتیان لە بارە‌ی سەرئەنجام و ئاکامی بەسام و ترسناکی ئەو کەسانە‌وه دەگێزایه‌وه کە بێ دراودانان بەویدا تێ پەریبوون.

هه‌موو شە‌وئ ئەستێرە‌ی کاروانکۆژە بەسەر دارکاژە‌کە‌وه تا رۆژ هەڵدەهات دەجریوایه‌وه و رێبەری کاروانی وێڵی دەکرد و بەهاواری لێقه‌وماو و داماو‌انە‌وه دەچوو.

حوسۆ گوتی:

«تۆ من چت پێ دەلێم وای پێ راگەیه‌نه. دەبێ؟»

گۆلبە‌هار چوو ئە‌وئ، دارکاژە‌کە‌ی، شێپانە‌ی درکە‌کە‌ی پیری کاروانی ماچ کرد. دوعا و سەلامی حوسۆی راگەیاندا. پیر تکای قوبوول کرد. چاوه‌ شینە‌کانی پیری کاروان لە ستێران دەچوون. خۆشی لە کانیاویکی ساف و روون دەچوو، پاک و خاویز و بێ خەوش. گۆلبە‌هار لە بەردەمی وەنیاژێ هات و سێ جارانی شان ماچ کرد، گوتی:

«پیرم، سەرقافلە‌چییه‌کم و هاتوومه‌ خاک و پات، سەرقافلە‌چییه‌کم لە چیا و چۆلان وێڵ و سەرگەردان بووم و هاتوومه‌ بەر ئاستانە‌کە‌ت، رینگام لێ ون بووه‌ و چاواشه‌ و سەراسیمه‌ بووم. سەرقافلە‌چییه‌کم لەسەر چیا‌ی ئاگری تۆف و وەیشووومه‌ گرتوومی و تۆ فریامان نە‌کە‌وی هه‌موومان تێک و پێک دەشکێن. بە‌لە‌و‌رێکی نیوه‌ گیانم و بە‌سەر چلێک لە چلی ئەو دار کاژە‌ی بە‌رمانی‌تانه‌وه نیشتمومه‌وه. ب‌النده‌ی دریم و دە‌وو‌کە‌وتوون و بێ دەرە‌تانم. جەرگم هە‌ڵدە‌کۆلن».

پیری کاروان پاش ئه وهی سهیری ئه ستیره ی شینی
سهر مائی خۆی کرد . بییری کرده وه .

حالشیریی کچه زۆری کار له پیر کرد. ههیرانی شوخی و جوانییهکهی بوو،
گوتی:

«دهردی خۆتم لهبۆ هه‌ل‌پێژه کچم».

گولبه‌هار حیکایه‌ته‌که‌ی سه‌ر له‌به‌ر بۆ ویش گێرایه‌وه. پیر دهستی به‌ نیو
ردینیدا هینا و ئه‌ندیشه‌ی دای گرت. پاشان چاوی بریه‌ ئه‌ستیره‌ی کاروانکوژه
که‌ جریوه‌ جریوی بوو و وه‌کو کۆمه‌له‌ ئاگرێکی شین به‌سه‌ر ماله‌که‌وه‌ی
هه‌ل‌واسرابوو. زۆری بیرکرده‌وه، هینده‌ی بیرکرده‌وه، گولبه‌هاری له‌پیش دهم و
وه‌چۆکان هاتبوو و له‌شی سه‌ر بووبوو.

پاشان گوتی:

«برۆ کچم، پیش نه‌وه‌ی له‌سه‌ری ئه‌حمه‌د بدرۆ، شته‌هایه‌ک پوو ده‌دن. پیش
وه‌ی له‌سه‌ری سووفی و موسابه‌گ بدرۆ. ئه‌ستیره‌که‌ لایه‌کی ره‌ش بووه‌وه،
لایه‌که‌ی دیکه‌ی پووناکه‌. برۆ کچم خوا به‌ کامی دلی خۆت له‌گه‌ل بکا و به
ئاواتی خۆت بگه‌ی، بجۆ به‌ ئاسنگه‌ر بلۆ بیرتیک له‌ چاره‌سه‌ری ئه‌سپه‌که
ده‌کریته‌وه. بجۆ پیتی بلۆ وێروه‌ بی».

گولبه‌هار له‌وه‌ی جوو بووه‌وه. سه‌ری گێژ بووبوو. ئه‌و ترووسکه‌ ئاواته‌ی له
دایدا بوو نه‌ختی گه‌شاهه‌. هه‌ستا چوو سه‌راییی، دهستی به‌ چاوه‌نۆپیی کرد.
به‌لام به‌ جارێ شاگه‌شکه‌ بووبوو، خۆی پێ نه‌ده‌گیرا. برۆی به‌ پیر، به
ئاسنگه‌ره‌که‌، به‌ دار کاژه‌که‌، به‌ ئه‌ستیره‌ی کاروانکوژه، برۆی به‌ هه‌مووان
بوو. باویشی تا ده‌هات، تا رۆژی له‌سه‌ردانی نێزیکتر ده‌بووه‌وه، هینده‌ی دیکه
رکی په‌ره‌ی ده‌ستاند و وه‌ هه‌زه‌ل ده‌که‌وت. که‌سی لێ نێزیک نه‌ده‌که‌وته‌وه،
که‌سی نه‌ده‌دواند.

به‌ تاقی ته‌نیا، له‌و کۆشک و سه‌رایه‌دا، بۆلژنیک، قه‌یه‌ک بووبوایه‌ هه‌ر له
خۆرا هه‌له‌ه‌چوو و به‌ جارێ هار و شیت ده‌بوو. ره‌نگی زه‌رد هه‌لگه‌رابوو،
گویتی دا‌قوو‌پابوو پشتی کۆم بووبوووه. ئه‌وه‌ی پووکاندبوویه‌وه، ئه‌وه‌ی به‌و
ده‌رده‌ی دربوو، شته‌هایه‌ک هه‌بوون له‌و کاره‌دا که‌ په‌له‌ی ئاویتبا سه‌ر شه‌رف

و ئابرووی، بەلام چی بوو؟ بۆ خوۆشی نەیدەزانی.

گۆلبەهار ئیدی دەترسا سەر لە زیندانی بدا. مەمۆش وەکو ناساغیک، نەخۆشتیک، بێ چارەیک، بەو پەری پرووخی و دەم و دوویکی خوۆشەوهی دەعاملاند و بەو حالەوه هەموو شتیکی لەبن پیتی نابوو و پەروای بە هیچ نەمابوو. مەمۆ لە هەموو هەلس و کەوتیکیدا، خوو و پەفتاری خاوەن بەهرەیک، خوا پێداویکی لە دنیا وەرەز، لە خوۆپووردووی تیدا بەدی دەکرا. نیگایەکی سۆزایی هێند خەماوی، هێند نائۆمیدانە، هێند قوول لە چاوەکانیدا پەنگابوو، کە لە چاوی هیچ کەسێکی دیکەدا، بگرە لە چاوی هیچ مەروێهەکی دیکەدا نەیدیتبوو. نیگای بەردی، ئاسنی دەسمی، جەرگی پیاوی دەبری. خەم و خەفەتی هەموو دنیا، خوۆشی و شادیی هەموو دنیا لە چاوی ئەم پیاوێ روخسار وەک ئی خاوەن بەهرەیدا قەتیس مابوو. گۆلبەهار لەوێ شووێو زۆری بیر لە مەمۆ کردبوو. هەر راسپێریهەکی پێ راسپاردبا بەو پەری ملکەچیەوه، وەکو جادووی لی کرابی، بۆی جێبەجێ دەکرد و زۆر بە رەزاهەندی و بەختەوهریهەکی بێ سنوورەوه. گۆلبەهار لەو پڕوایەدا بوو ئەگەر گۆتباي مەمۆ پۆچی خوۆتم بۆ دەرینە، مەمۆ لە خوۆشیان شاگەشکە دەبوو. مەمۆ بەنگی بوو؟ سۆزایی و عاشق بوو؟ ئەگەر واشبا لەوانە بوو بە ئەحمەدی گەیاندا و بەوپەری شادیشەوه؟ شادی و خوۆشی گەورە، کوول و کەسەری گەورە دنیا، لە پێستییهوه لە چاوییهوه، فیچقە دەکرد.

«مەمۆ، مەمۆی خزممان، تا مردن قەت ئەو چاکەبەت لەبیر ناکەم، تا ئەو رۆجە لەو بەدەنەدا مابێ، قەتت فەرامۆش ناکەم».

گۆلبەهار بێ ئەوهی خوۆپیشانی مەمۆ بدا، لە پێش دەرکەیی زیندان وەستا بوو.

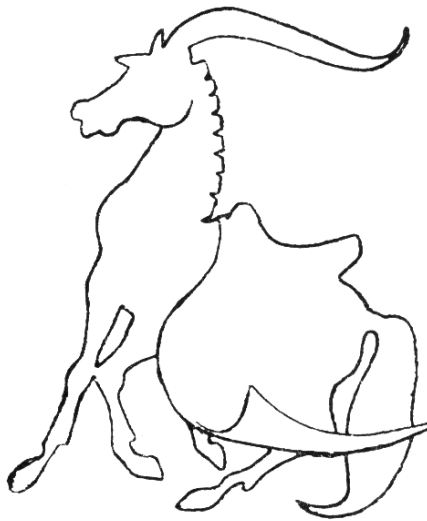
شەو بوو. ئاورینگ تۆپەل تۆپەل لە دەرکەیی ئاسنگەر دەردەپەریهە نیو تاریکاییی شەوگارهوه. ستێران، بەو شەوی وا ساف و سامالەیی چیاي ئاگری، ورد و درشت بە پرووی ئاسماندا پەرش و بلاو بوو بوووه. دنیا کپ و کشومات بوو. تەنانەت سروهی کزەبایەکیش نەدەهات. گۆلبەهار، بە

شەونخونى، رۆژى لە بەر پەنجەرە كردهو. لەگەڵ گزنگى رۆژى، لە خۆشيان دلى هاته سەر لىوان. ئەسپىكى رەخت و زىنكراو لە پىش دەركەى دووكانى ئاسنگەر وەستابوو. زۆرى نەخاياند، ئاسنگەر لە دووكان وەدەر كەوت سوارى ئەسپەكە بوو و رى و راست بەرەو چيا هەلكشا. گۆلبەهار دەيزانى بۆ كوئ دەچى؟ لەو هدا دوودل بوو كە ئەسپەكە دىننەو.

دەنگ و باسى ئەو هى كە حوسۆ بە مۆرى پىرى كاروان چوو بوو چىاى، ئەسپەكە بىننەو لە سەر انسەرى ناوچە كەدا بۆ بوو. چىاى ئاگرى بە جارى وەخۆشى خۆشى كەوت. حوسۆ بى و مۆرى پىرى كاروانى پى بى و بۆ چىا بىيانى بردى و بە دەستى خالى بگەر نەو شتى وا نەدەبوو و نەدەكرا. ئەو هى دزى مۆرى پىرى كاروان وەستابا و كە لە وە كىشىەكى كرىا، روى بە خاكى بەر پىدا نەسووبا لە داكى خۆى نەبوو بوو و لەو دەورو بەردا نەهات بوو دىناو. بەگە كوردەكان باوى موسابەگ، هەر كە خەبەريان بىستەو، كە و لە بزنيان لە بەر هەلكىشا، كلاًوى لوىاىان لەسەر كرد، لەگەڵ سوارەكانىاندا داوهرىنە ئىو شارى بايزىدەو. هەموو دىخۆش و شاد بوون. بەلام كە سبىش لە سۆنگەى ئەو كارە نەدەگەيشت. باشە پىرى كاروانىكى هيندە گەرە و مەزن چۆن خۆى لەو كارە وەردابوو؟ سەبارەت بە ئەسپىك لە ملدانى سى كەسانى لە كوئ بىستبوو؟ پىرى كاروان چ پىوهندىەكى بەو دىناپەو، بە كاروبارى ئەو دىناپەو نەبوو.

هينشتا سى رۆژى مابوو لە سەريان بەدن. هاتو حوسۆى ئاسنگەر تا ئەوئ رۆژى نەگەر او؟ ئا، ئەو بوو شادى و خۆشى لە بىنياندا تاساندبوو و بە جارىكى سەر و دل گرتيون.

مەحمود خانىش ئەو خەبەرى بىستەو. لە ركان شىت و هار بوو. هەرچى بە زاردا هات، لە پاشملە، گوتىيە پىرى كاروان. جا چەندى مابوو بۆ رۆژى هەينى؟ جگە لەو هەش چىا بىيەكانىش وەنەبى ئەسپەكەيان بداباو. ئەو گورگە درانه نەكو هەر مۆرەكەى پىرى كاروانىان نەدەناسى، بۆچى خۆشى چووبا ئەسپەكەيان دەداو. ئەوا داشيانەو.

حوسوی ناسنگر نەسپەكە لە چیاى ناگرى دینیتەوه و
لە پیش دەرکەى سەرای پاشادا دەیبەستیتەوه

مەحمود خان لەسەرا ئەستوند مەرمەرە رەنگاو رەنگەکهیدا هەر دەهات و دەچوو دەقیژاند:

«جا با بیشیهێننهوه، با بیشیهێننهوه، ئەسپەكەم لەپیش دەرکەش بۆ ببەستنهوه، خوا نابێ بە دوو، رۆژی هەینی سەریان لەسەر برجی قەلاتی دەپەرێنم. لاشەکانیشیان داویمە بەر سەگان. ئەوانە کەسانیکن بۆ ئەسپێک سەریان لە دژی عوسمانلی راست کردووتهوه. لەگەڵ تاریک و پوونان دەبێ خۆینیان برێژرێ، خۆ یەكجا ئا، ئەو مەندەبوورە، ئەو یاخییە، ئەو سۆفییە تەمەن هەزار سالە.»

لەنگاو حوسق ئیوارە یێنج شەمە ئەسپەكە ی هینایەوه، بە دەرگانهی گەورە سەراوەی بەستەوه. شنه ی جێژنیک لە هەموو کووچە و کۆلانی شار هەلی کرد. هەموو کەسێک خۆی بە بەرگی جوان و پەرداخ پۆشته کردەوه. ژنان خۆیان لە تەل و ئالا و والا دا.

گۆلبەهار لە خۆشیان شپت و شاگەشکە بوو. بێ ئەوهی بیر لە حالی مەمۆ بکاتەوه، یەكسەر رای کرد بۆ کێ ئەحمەد، هیچ هەستی بە گۆران و رەنگ پڕووکانی مەمۆ نەکرد. چاوه رەشه جوانەکانی بە کۆل و کەسەرێکی کارییەوه بە قوولدا چووون. نیشتیوو نێو تەنیا ییەك. لەو دنیا بێ سەر و شوینەدا، وەکو بە تاقی تەنیا وەمەلە کەوتی واپوو. کاتیکی کلیلەکانی بە زۆر، بە بێ حالی، لەبەر پشت دەرێتان و دانی بە گۆلبەهار، دەتگوت دەستەکانی نەماون. کلیلەکان لە خۆرا، کەوتنە نێو دەستی گۆلبەهار. مەمۆ قاچ و قولی بەیەكدا ئالان و بەرەو دەرکە ی سەرایێ چوو. کە لە دەرکە ی سەراوه چاوی بە ئەسپەكە کەوت نەختی بە خۆیدا هاتەوه. ئەسپەكە لە ویندەرێ بەستەرابوووه، وەستابوو، سەری بلند کردبوو، بۆنی بە شەوگارهوه دەکرد. لەوهتی گەرابوووه کەسی تەخوون نەکەوتبوو. رەخت و زەمبەری بەو شەوه، کز کز، دەبریا یەوه. بە چاویکی دوژمنانه ی پڕ سامەوه نۆرپیه ئەسپەكە. خۆی پێ نەگیرا بە شیرێ سەری لە لەشی جوێ دەکردهوه. ئەو نیازە ی هەر لە بیر ی خۆی نەدەبردهوه، دەستی لەسەر مشتووی شیر، زۆر توورە و بە نیازێکی لە

توانا به‌دهری کوشتنه‌وه گلابوو و به دهوری ئه‌سپه‌که‌دا ده‌خولاه‌وه. هه‌موو له‌شی له‌ژیر ئاره‌قه‌دا ده‌نگوت ده‌ ئاوێ که‌وتوو و هاتووته‌ دهر، وشکایی به له‌شه‌وه نه‌ما‌بوو.

له‌سه‌ر بانێ زیندانێ له‌ ژووهره‌ کۆنه‌ به‌تاله‌که‌ی نۆبه‌داران هه‌ر به‌ ته‌واوی له‌سه‌ر هه‌لدیره‌که، گولبه‌هار و ئه‌حمه‌د باوه‌شیان به‌یه‌که‌دا کردبوو و شه‌ویش به‌ هه‌وری شادی ئه‌سپیک دایپۆشسیبوون. ئیدی به‌ جارێ به‌ر سی‌لای ئه‌وینێکی پاک و ئاسمانی که‌وتبوون و له‌ خۆچوو‌بوون. له‌ کاتی سه‌ره‌مه‌رگدا، دوا‌لداری، دل‌داری ته‌مه‌نێکیان له‌ چاوترووکاندنێکدا، له‌ شه‌ویکدا په‌نگاندبووه‌وه. خۆنیان له‌ شاده‌مارییه‌که‌یدا ده‌گه‌را. گرێکی ترسناک، له‌شی رووتیانی پیکه‌وه‌ جۆش دابوو. له‌ شیپانه‌ی مه‌رگدا نه‌بوویان، به‌و په‌نگه‌ نه‌ده‌بوونه‌ یه‌ک دل و یه‌ک گیان، له‌ سووتمانی ئه‌ویندا، دل‌داریدا به‌و جۆره‌ به‌یه‌که‌دا جۆشیان نه‌ده‌خوارد.

مه‌مۆ سه‌ر له‌ به‌ره‌به‌یانی، هه‌رتکانی له‌ جیگا کۆنه‌که‌ی نۆبه‌دار، له‌ که‌نار هه‌لدیره‌که‌ دیته‌وه. خۆیان به‌ فه‌روه‌ پان و پۆره‌ که‌وله‌ مامزه‌که‌ی ئه‌حمه‌ده‌وه پێچا‌بووه‌وه و بووبوون به‌ یه‌ک مرۆ، ئیدی به‌و په‌نگه‌ رۆح به‌ رۆحه‌وه. رووناکی نیوه‌ تاریکی شه‌به‌قیان به‌سه‌ردا باری. مه‌مۆ ده‌ست به‌ شیرێ رووته‌وه، له‌ هه‌ژمه‌تان هه‌موو ده‌م و لێوی خۆی کرۆشتبوو، سمی‌لی هه‌موو رن‌یبوووه‌وه، ده‌م و چاوی خلتانی خۆین بوو.

روخساری گولبه‌هار له‌به‌ر رووناکی تاریک و روونان به‌خته‌وه‌ری مندالێکی تێدا ده‌خویندراوه. مه‌مۆ له‌و به‌ری وه‌ستا، به‌ سه‌رسامییه‌که‌وه‌ له‌ روخساری نۆزی. ریک و تووریه‌بییه‌که‌ی به‌ره‌ به‌ره‌ نیشته‌وه، شیره‌ درێژه‌که‌ی ده‌ کێلان ئاو‌یته‌وه، له‌وێ جوی بووه‌وه.

دیسان گه‌راوه‌ کن ئه‌سپه‌که‌ی. هه‌میسان په‌گی وه‌شاخ و بالان که‌وت. به‌ فێ لیهاتنێکه‌وه‌ به‌چوار ده‌وری ئه‌سپه‌که‌دا خولاه‌وه، ئاره‌قه‌ی شین و مۆری کرده‌وه، سه‌رله‌نوێ شیرێ هه‌لکێشا. ده‌ست به‌ شیرێ رووته‌وه‌ به‌بێ حالییه‌کی شیتانه‌وه‌ به‌ره‌وه‌ هه‌لدیری کن سه‌را رای کرد، چوو‌ه خوارێ،

گه ږاوه. هر چي دهرکه و مهرکه هه بوون هه مووی کردنه وه، دهیو بست هر چي له سهرادا هه ن و نین ملیان بیه ریښی. هر چي گیانله بهر بوون بیانکوژی. پی بهره و زیندانی به کیش کرد. دست به شیروه، دیسان له پیش دهرکه ی زجه کونه که ی نوبه داران ږاوه ستا. روخساری گولبه هار نه وه ده می ږوونا کتر بوو بووه وه. ده می کرد بووه وه، دانه کانی وه کو دانی مندا ل به دیار که وتبوون، غه مزه کانی هینده ی دیکه جوانتر بوو بوون، قژی دم و چاوی نه حمه دی دا پو شیبوو. ممو هه که چاوی به روخساره که وت واقعی وړما. وای سهیر ده کرد، عومریک، هه زار سال، لئی تیر نه ده بوو. به لام دنیا له روژیوونه وه دا بوو، هینده ی نه ما بوو وه خه بهر بیڼ. ممو ویتا که، که به سه رسامیه وه دینو ریبه گولبه هار، له بیر و خه یالی شه وئ کرد بوونیه وه شه ر مزار بوو. هر سهیری ده کرد و سهیری ده کرد، سه روسیمای وه کو جاریکی دیکه نه بیښته وه، به جوری له بیلبله ی چاوانی نه خش ده کرد که قهت کویر نه بیښته وه. ممو نه رم بووه وه، دامرکاوه، شه ر مزار بوو، دیسان فی ل هات. پاشان چند جاریک دیسان گه ږاوه زجه که و له روخساری گولبه هار که تا ده هات گه شتر و جوانتر ده بووه وه، سه رسام بوو.

گولبه هار ناخریه که ی وه خه بهر هات، نه وه ی بهو بهر به یانه به شیر ی رووته وه هات بووه سه ریان دیتی و لیشی روون بووه وه که مه مویه و نیازی چیه، نه ختی پتری خو خزنده باخه لی نه حمه ده وه. نه کاره بهو ږهنگه بږیته وه چاتره. نه حمه دیش چاوی بهو شیر به دهسته که وت، جووله ی نه کرد. نه ویش خو خزنده باخه لی گولبه هار وه، گوتی: هر بهو ږهنگه چاتره، خو کاره که بی نه جامه.

هه ناسه یان له بهر خو ږیوو. شیره که له بهر ږووناکیه شه به ق وه کو دلویه نایک به هه واوه قه تیس ما بوو، چاوه نؤر بوون، ها نیستا، ها نه ختیکی دی به سه ریاندا بهر ده بیته وه. ممو سی جارانی شیر به هه موو هیژیکیه وه له هر دوو دلدار بلند کرد، به لام دهستی نه یه پنا دای وه شیښی. ممو ده بیښی چو ن لیک نالابوون و چونیان بهو ږهنگه چاوه نؤری مردن بوو.

مهمق به شیری رووتوه به سهر گولبه هار و
نه حمه دوه وه ستاوه.

مەمۇ ديسان بەرەو دەرکەى سەرا چووهو زگ ئەسپەكەى، ديسان شیری
هەلکیشا، نۆرەداران نۆرەیان دەگۆری. شیتانە بە شیرى پروتووه چاوی
پەریپووه تەوقى سەرى، بە تاو جارئ هەلى دەکوتا سەر ئەسپەكە و جارئ
دەگەر او زیندان و هەر وادەهات و دەچوو بریسک و باسكى چەخماخەى لە
شیرە درێژەكەى دەپرژا. لە ئاکامدا شیرەكەى بە بەردە چینگە شینەکانى
زیندانیدا کیشا. سەرا، هەموو شارى بايزید، تیکرا گوپیان لە زینگانەوهى
شیرەكە بوو. شیر هەپروون هەپروون بوو، هەر ریزهينكى بۆ لایەكى پەرى.

ئەنجا هاتە کولبە کۆنەكەى نۆرەداران. نەختىكى دیکەشى مات و سەرسام
نۆرینى. ئیدی بە جارئ کەف و کولئ نیشتبوووه و بە جارئ گەیشتبوووه
مەقام و پلەى پیاوچاکان.

بەبئ ئاهييهكەوه گوتى:

«وا رۆژ بووهوه، ئەم خەوه بوو بەچى؟»

ئەوان خرابوونە نىو باوهشى يەكەوه و هیشتا چاوهنۆرى ئەوه بوون كەنگى
كارساتەكەيان بەسەر دى.

مەمۇ گوتى: «دنيا رۆژه، هەلستەن، با يەكپك نەتانبينى. خیراکەن». ئیدی
چووه دەرى.

هەردوو دلداريش لە ژیر هەورى ئەوينى زيرين وەدەرکەوتن. گولبەهار بەرەو
دەرکەى سەرا راى کرد. ئەسپەكە لەوئ بۆ خوئى جوان جوان راوەستابوو. زیر
و زەبەند و زيو و زەمبەر و سوورمەى رەختەكەى لەگەل بریسک و باسكى
تیشكى رۆژدا وەجوبوش كەوتبوون و دەچریسكانەوه.

گولبەهار بەرانبەر رۆژى تازە هەلاتوو، بەو پەرى بەختەوهریپەوه قەدەرئ
كیشى باسک و باهووى خوئى دا.

وا ئەسپ گەر او، ئیدی ئەحمەد دەروا، ئیدی جارێكى دیکەى قەت قەت
نەدەبینیوه، بەختەوهرى تەواوى عەمریک دەو دلداريپە تەمەن كورتهدا
دەبراو. سەرانسەرى عەمریک، گر گر، بەو تەنیا شەوهوه گیرسابوووه و

تامی ھەر ئەوی شەوی ژیا بوو.

گولبەھار گوتی:

«زۆر شوکوور بۆ ئەو پۆژە ھەلاتوو، زۆر شوکوور بۆ ئەو چیا بە بریق و باقە، زۆر شوکوور بۆ خولقینەری، بەسە ئیدی، ئەمە زۆرە. زۆر شوکوور ...»

پۆژ ھەلاتبوو، ھیندەدی منارەھەک بلند بوو بوو ھو. بەگە کوردەکان بە شادییەو، گران گران، قیت و قۆز، شیرى درێژ درێژ و زەلام و زەلامیان بە بەر پشتمو، یەكە یەكە، دوو دوو بۆ سەرا دەھاتن. ھەر كەسێك دەھات خولتیکى بە دەوری ئەسپەكەى پێش دەركەى سەرادا دەخوارد و ورد و بارىكیان بەچاوا دادەبێژا، ئەوجا زۆر بە سەرگرانی و سەلارانە و ریزەو لە ئەسپەكە ھەلدەبران و دەچوونە ژووری بۆ نێو سەرا.

لە دیووخانی گەورە و بەرینی چەند ئەستوندی سەراو دەنگە دەنگ دەھات، مەحموودخان رەنگی پەریبوو. لە پکان دەلەرزى، دەیگوت: «ئەو ئەسپە ئەسپە من نییە، ئیمە ملمان لە پێش پیری کاروانی لە موو بارىكتەر، بەلام ئەو ئەسپە ئی من نییە. پۆژی ھەینی لەگەڵ شپەرەى شەبەقدا دەبی لە ملیان بدری.»

مستەفا بەگى سەرۆك ھۆزى زىلان ھەلى داى، گوتى:

«ئەمن ئەسپەكەت دەناسمەو، پاشا، ئەو ئەسپە ئەسپەكەى خۆتە.» ئیدی ئەو قسەییە بەشى ھیندەدی كرد كە پاشای بە جارێ پى ھار و شیت بى. «ھۆ ھۆ، بەگ، بەگ، لەگەڵ توومە. یانە تۆش یەكێكى لەوان؟ دەنا تۆش؟»

بەگەكانى دى گوتیان:

«پاشا، ئەو شتێكى دى مەبەست بوو، ئەتوو بە پێچەوانە تى گەیشتى.»

گوتیان:

«ئەستەغفىروللا، پاشا، ئیمە خراپمان تى گەیاندى. تۆ قەت بە پێچەوانە تى دەگەى؟»

ئیدی بەگەكان كریبون، جارێكى دى زمانیان ھەلنەھیناوە. شادییان لە بین كیرا.

«بەلئى بەگىنە، سبەينى پۇرۇشى ھەينى ئەو دزانەى ئەسپەكەيان بىردووم و تا ئىستا بۇيان نەگىرئومو ھە لەگەل شىرەى شەبەقدا، لە برجى قەلايى، لە پىش چاوى ھەموو دەستدا و تەبەغەى عوسمانلى لە سەريان دەدرئ. ھەر ئىستاكانى جارگىشان وەنئو كووچە و بازارى دەخەم بانگ راپەلن و جارن بگىشن».

بەگە كوردەكان دەستەو سىنە، بە دل و دەروونىكى پىر لە نىازى سەرگىشىيەو، لە سەراو ھەرەسيان ھىنا، وەدەر كەوتن. ديسان بە دەورى ئەسپەكەدا سەر و خوليان خوارد و بە چاورد وردىان بىژا، گوتيان:

«ئەمە ئەسپەكەى خۇيەتى، وەللأ وە بىللا خۇيەتى، ئەو ەروشمەكەى، ئەو ەرخت و زىنەكەى، ھەموو خۇيەتى».

«باشە سەبارەت بە چى پاشا لەم سى پىاوە ئالوۋە و بە ركد چوو؟ لە سۇنگەى چى لە سەريان دەدا؟»

پاشان گوتيان:

«با لەسەريان بدا، خۇ تۆلە بۇ پۇرۇشى قىامەتى ھەلناگىرئ».

ھەموو بە يەك دەنگ، نرکاندىان:

«ھەلناگىرئ».

دوايى ھەموو شار بەو كارە ھەسىا. جارگىش جارىان بە ھەموو كووچە و بازاراندا راپەشت، نئو و تاوانى ئەو كەسانەى لە ملىان دەدا ئاشكرا كرد.

ھوسۇى ئاسنگەر لە داخان شىت و ھار بوو، كوتكاسنى بە دەستەو، وەكو تۆپەلى توورەيى و رك ھاتە بەر دەركەى سەرايى قىژاندى، گرماندى:

«ئەمە زولم و بى دادىيە پاشا، ئەمە ستەم و زۆردارىيە، ئەم بى دادى و زۆردارىيەت ھەر وا بۇ بەسەر ناچى. ھەر وا درىژە ناكىشى. ئەسپ ئەسپى خۇتە پاشا. ئەتوو شايانى ئەو ئەسپە نى، بەلام ئەسپى تۆپە. من درق ناكەم، ئەم بە دەستى خۇم ئەسپەكەم ھىناپەو پاشا، ئەسپ ئەسپى تۆپە».

پاشان چوو دەستە پىشمەى ئەسپەكەى لە ئالقبەندى دەركەى سەرايى

ترازاند و لئی گهرا، گوتی:

«تۆ شایستهی ئه‌و ئه‌سپه نی پاشا. تۆ شیایوی مرؤفاهیه‌تی نی پاشا ... تۆ، تۆ، شیایوی نی ...»

ئه‌سپه‌که سه‌ربه‌خۆ وه‌نیو شاری کهوت، مالّ به مالّ، دووکان به دووکان هه‌موو بایزید گه‌را. پاشان گه‌راوه مه‌یدانی، سه‌ری بلّند کرد، کونه که‌پووی کرده‌وه، تا توانی بۆنی به هه‌واوه کرد، ئینجا به هه‌موو توانسته‌وه حیلاننیک حیلانندی ئه‌رز و ئاسمانی هینا ناله و گریان. ئاگری ده‌نگی دایه‌وه. ئه‌سپی گۆرین کلکی ره‌پ کرد، یه‌ک دوو جاران وه‌کو بیه‌وئ بفری، وه‌شاخ و بالان کهوت. پاشان به‌ره‌و چیا ری و راست دای کیشا و وه‌کو ئه‌ستیره‌یه‌ک کشا و له‌که‌ل ئاوا بوو.

ئه‌وانه‌ی گوتیان له حیه‌لی ئه‌سپه‌که بوو، گوتیان:

«ئه‌م پاشایه له ره‌گ ده‌رنایه و نابریته‌وه».

میرغه‌زه‌بان بیوره گه‌وره و گرانه‌کانیان له هه‌سان دها و خۆیان بۆ سبه‌ینی ئاماده ده‌کرد.

گۆلبه‌هار شیت و شوور بووبوو، هه‌رچه‌ندی ده‌کرد جیگه‌ی به خۆی نه‌ده‌گرت و له‌و کۆشک و سه‌رایه‌دا وه‌کو مردوو تا ئیوارئ خولاوه. هه‌ر که ئیوارئ داهات و دانه‌هات، بوو به شه‌و و نه‌بوو به شه‌و راست و ره‌وان دای کیشا بۆ دووکانی ئاسنگه‌ر چوو.

حوسۆ به پیرییه‌وه هات، گوتی:

«چ پکه‌ین کچم، چمان له ده‌ست نه‌هات. ئیدی چی دیکه‌شمان له ده‌ست نایئ. پیریش چ ناکا. ئه‌منیش چم نه‌کرد. چاره‌نووس وایه، چ بکه‌ین».

گۆلبه‌هار له ژیره‌وه دایه کوئی گریانئ، له دلّی خۆیدا گوتی:

«ده‌رماندای ده‌که‌م، ژه‌هری ده‌ده‌مئ. ژه‌هری ماره بۆری ئاگریپی ده‌ده‌مئ. ژه‌هریکی ده‌ده‌مئ هینده‌ی چاو بکه‌یه‌وه و دایخه‌ی و له‌به‌ر هه‌تاورا نه‌گاته به‌ر سبیه‌ری دهموده‌ست بیکوژئ و هه‌ناسه‌ی له‌به‌ر ببری. نایه‌لم بژی».

گه ڀاڻه وه سهرا. له يوسف گهرا، ديتيه وه. يوسف هيچي به هيچ نه كړد؟ بگره هر نه شيدواند. سهره راى ته وهش هيند درنمانه ي نور يي، هيند به ركه وه ي ته ماشا كړد، گولبه هار له راستي خو ي رهق يوو. ناچار غاري دا كن كوڅخا دهره كي. بابي سمايلي كوڅخا دهره كي زور خا تر دهگرت، قه تي له قسان دهر نه دهچوو. سمايل ناغاش ناگري لي ده بووه وه. نه وجا برياري دا دست و داميني دا يكي بي و به لكو دا يک و فرزندى نه و كار ه ي جيبه جي بكا. نه خپر له دا يكي شي نيزيک نه كه وه ته وه. هر چي له سهرا دا هه بوو، هه موو كه سي، ديواره كان، نه ستون د و كوله كه مه ر مه ران، رايه خ و مافووري كورده واري، ته نانه ت پشيله زه لامه كانى وانديش كه چاويكيان شين و چاويكيان زهرديكي زيپين و زوري خو ش دهويستن هه مووي لي بوويون به دوژمن. دوژمنانه يان سهير ده كړد. پشيله خو شه ويسته كه ي، كه له نيو جيگادا به ختوي كړد بوو و چاوي له بهر روونكايي زهر د و شين دهچوو وه له باوهش كړد، به گريانه وه هاته دوو، گوتي:

«پشيله كه م، پشيله سپيه كه م، چا و زيپينه كه م. له گه ل تومه، تو له دهردي من بگه، وا خه ريكن نه و نه حمه ده ي كه له پريكتا ديمه وه و له پريكتا ونم كړد ده كوژن، هه لوي سه ر چيايان، سه ودا ي دلي من بوو.»

نيدى گولبه هار قه دهر ي قسه ي كړد و به تانيدا چوو. پشيله كه له باوه شيدا بوويو به گل لويه كه مياوه مياو، تا دهات نوقمى تاريخا ييي ده بوو و سهري به ديوا ري ناهوم يديه كدا دهنه قى و به جار ي گيژ و ويژ ده بوو، حالى شر و په ريشان ده بوو.

«سبباني له سهري نه حمه دي دهن، پشيله كه م. ده كوژن، گويت ليتيه؟ به زه يم پيدا ديتيه وه، هه ناوم ده سووت ي. نه منيش خو م ده كوژم پشيله كه م.»

پشيله به باوه شيه وه له حالى خه ور ييدا به ره و دهره كي زيندان ي چوو. پشيله كه گهرم و گور، تا دهات پتري ده مياواند.

دهره كي زيندان سارد بوو. مه موي وه رديان خو ي به سه ر شيره زه لامه كه يدا

دابوو، خۆی به فهروه کهو له مامزه کهی که تا سه رچۆکان دههات پچا بووه وه. دهه و چاوه درێژکۆ له جوانه کهی، چاوه ره شه کهانی، یدینه ئه به نووسییه لوله کهی، له خهه و دلته نگیدا نوهم بوویون.

«ئه منیش سه به یینی له گه له به ره به یانی، که له ملی ئه وه دههه، خۆم له هه لدره که را به سه ره لاشه که ییدا داویمه خوار».

له خۆ چوو بوو. نه یزانی مه مۆ، ئه وه قسانه ی بیست یانه، نه.

«مه مۆ، مه مۆ، نۆرت چاکه و پیاوه تی ده گه له کردم. جارێکی دیکه شمان به یه ک بگه یه نه.»

پاشان به پچر پچر، وهکو بخنکی، خۆشی نه یزانی چ ده لی.

«مه مۆ، مه ره خسی که، با برۆا. مه مۆ هینه دهه خاترت له کن نییه؟»

پشیله که ی فری دا عاردی، به دهستی مه مۆ وه نووسا، مه مۆ وهکو جادووی لی کرابی وای لی به سه ره هات.

«مه مۆی شیر به دهه دههت، چاوی ره شی ده منی بلایسههت، قامکی وهکو قه له مت، شان و باهووی به هیت، به ژنی بلنت هه نه مه مۆ، که سه مه مۆ. ئه مانه جگه له پاسه وانی زیندان، له پاشا مه منوون کردن به که لکی چ هاتن مه مۆ؟ ئه مانه له سه ره په راندن به ولاره سوودی چییان بوو مه مۆ؟ مه مۆ، مه مۆ، مه مۆ ئه حمه دی ئازاد که، چت ده وێ ده تده می.»

مه مۆ وای له ناخه وه نرکاند گو له به هار به خۆدا هاته وه، له خه ورۆیی رچه نی و وشیار بووه وه.

«هه رچیم بوی ده مده یی؟»

«چت ده وێ ده تده می، مه مۆ. ئازا و بویرم مه مۆ! که سه که مه مۆ.»

مه مۆ جارێکی دیکه شی پرسیه وه:

«چم بوی ده مده یی؟»

«داوای رۆحم که، رۆحم ده ده می مه مۆ.»

دووپاتی کردهوه:

«چت دهوئ دهبدهم مهمو، چت دهوئ. هر هئنده نهحمه قوتار بئ».

مهمو کر بوو، چپی نهگوت، چووو ژیری و بوو به ماستی مهییو. دم و چاوی له بهر رووناکیی چراکهی، بهخنه وهرانه چریسکاوه. پاشان بزهی هاتی. دهستی دریزکرد، دهستی بهسه و قژی گولبه هاردا هینا. دلئ نه هات لاقهی کا. گولبه هار وهه راق کهوت: مهمو چپی دهویست؟ خوئی گوشیبوو، به هه موو وزه و هیزی بیر و هوشیییه وه چاوه نوژی نیاز و خوازی مهمو بوو. مهمو دهنگی گورپا، به روویکی خوئشه وه، به شادی و خوئی مروییه که وه سنووری بهخته وهری، بهخته وهری، بهخته وهری شکان دبی و له ژباندا به هه موو ئاوات و کامیکی دلئ خوئی رهسیبی، گوتی:

«هرچیم بوئ دهمدهیی؟»

گولبه هار گوتی:

«دهیده م».

به دهنگی تیر، پر باوهر، بئ دوو دلئ گوتی:

«دهیده م».

مهمو گوتی:

«چهند داویکم له قژت دهوئ».

گولبه هار به بی بیرکردنه وه، کهزیه کی گرت، له مستی نا، گوتی:

«شیره کهت هه لکیشه، بیبره، مهمو، گولبه هارت له دور گه ری».

مهمو شیره که هی هه لکیشا، چهند داویکی له سه ری کهزیه که هی بری له سه ر دلئ دانان.

گوتی شتیکی دیکه شم دهوئ

گولبه هار گوتی:

«بئ، گولبه هارت له دور گه ری»

مه‌مۆ و گولبه‌هار ته‌گبیر ده‌که‌ن

«دهمه‌وئ، گولبه‌هار، تا دهمرم، ئەمشه‌وه و منی له بیرنه‌چپته‌وه». گولبه‌هار به دستیدا نووسا، مەمۆ خۆی لێ مەرەخەس کرد، چوو زیندان، گوئی:

«ئەحمەد، موسا بەگ، سوؤفی، وەخەبەر بێن».

نەنووستبوون، هەڵستانە سەر پێیان. کۆت و زنجیری لێ دامالین و گوئی:

«لەو دەرکەیی خوارێ بچنە دەر. تاوەکو تاریک و پرووان دەرڤه‌تتان هەیه، تا ئەو دەمی هەلین، رزگارتان بێ».

ئەحمەد لەپێش دەرکە گولبه‌هاری دیت، له باوه‌شیی کرد.

گولبه‌هار:

«خیرا، خیرا، خیراکەن، هیندەیی نەماوه رۆژ بێتەوه. دەنا پاسەوانان دەتانگرن».

ئەحمەد گولبه‌هاری بەجێ هێشت، له دەرکەیی خواریی زیندان وەدەرکەوتن. هەرکە ئەوان وەدەرکەوتن و وەدەرکەوتن مەمۆ له چاوان ون بوو. گولبه‌هار لێی گەرا، نەیدیتەوه.

رۆژ بووه‌وه، تیشکی خۆر له کەل و بەندەنی چپای ئاگریه‌وه، له شاری بایزیدئ، له کۆشک و سەرای بایزیدئ، رەنگ پەریو، خەمناک، زات بەزیو، وەسەرەتاتکییان کەوت.

میرغەزەبان گەشتنە زیندانی، بانگیان کرد: مەمۆ، مەمۆ، دەرکەیی بکەوه، ئەوانی لەسەریان دەرئ ئامادەیان کە.

مەمۆ وەکو هیچ رووی نەدای، کەمتەرخەم، بێ پەروا، بە پیکەنینه‌وه گوئی:

«ئەوانەم ئەمشه‌وه بەرەللا کردن».

میرغەزەبان برۆیان نەکرد، چونە ژوورئ، بەلام چ ببینن، ئەوانی به تەمای لەسەردانیان بوون شتاقیان له زیندان نەمابوون. دەمۆدەست رایان کرد بۆ کن پاشای. کەین و بەینه‌کەیان ورد و درشت له پاشای راگەیاندا. پاشا دەستی دا شیرئ، رێ و راست بەرەو زیندانی چوو. سمایل ئاغای کوێخا

ئەو جېي مەمۆ خۆي لى ھاويشته خوارى

دەركى، پياوھەكانى، سەرپەلەكانىشى دەستيان دا شيرى، پاشا لە نوواوھ و ئەوانىش لە دوواوھ، رېنگاي زىندانىيان گرتە پېشى. مەمۆ بە تاقي تەنيا، بە شيرى رووتەوھ بەرھەنگارىيان بوو، بە پىكەننەوھ گوتى:

«ئەوانە ئەمشەو من بەرھەللەم كردن، توخوا چاكام نەكرد؟ بېم وابوو كەيفت پى دى».

پاشا زرىكاندى:

«ھەى نان و نمەكم كوڤرت كا» و راي ماشتى. پياوھەكانى پشتمەوھشى تىي ورووكان. بوو بە شەرىكى توند و بى ئامان. بەلام كەس نەيدەوڤرا خو لە قەرەى بدا. چوار دەورى تا دەھات ئاپۆرەتر دەبوو و شيرراوھشتىن بى پشوو ئالقيەى قەلەبالغىيەكان ھەراوتر دەكرد. مەمۆ تا برجى قەلايى، ئەو جىي كە ئەوئ سببىائى، لەو سەعاتەدا، دەبوو لەسەرى پياوھەكانىيان بدابا، ھات گوتى:

«پاشا، پاشا، لىرەكانە سى رۆژ و سى شەوانم شەر لەگەل دەكردن، بەلام بەكەلكى چى دى. من تازە ئەوھى لەسەر دنيايىم وھچەنگ كەوت. بە تىر و تەسەلى ئەو دنيايە بەجى دېلم. چەند كەسىكم كوشتووھ، فايدهى چى. چەند بەندەيەكى تۆشم كوشتووھ، وا نىيە؟ بە دوعا لە ھەمووتان، بىمىن بەخىر. لەوانى ماون، لەوانى خوشتيان دەوئىم، خوشتيان ناوئىم سەلام دەكەم».

خۆى لە برجى قەلايا ھەلداشته خواري. ھەلدېرەكە فرە تووش و قوول بوو، ئەگەر لە سەررا تەماشاي خواريت دەكرد لاشەى مەمۆ لە خواري ھىندەى لاشە جووچكىك، بالىكى كرابىتەوھ، دەھاتە پېش چاو.

لە پېشدا حوسۆ ئاسنگەر ھاتە سەر لاشەكەى مەمۆ، پاشان كورەكانى، ئەنجا ژنان، كچان، فوغانى وھنىو شارى بايزيدى كەوت. حوسۆ لەسەرھخۆ لە مەمۆ نىزىك بووھ، ھەنىيەى ماچ كرد قولى مستى چەپى قووجابوو و لەسەر دلئى بوو. حوسۆ پرى دا قولى مستى بە زۆر كرديبەوھ. چەپكى قزى رەش وەكو پشكۆيەك، وەكو تيشك لە قولى مستى مەمۆدا گەشايەوھ، روون روون بەسەر سەوزەكەدا تكا.

یوسف به ترسهوه، به پهژارهوه، وهپاریزی رووداوهمکان کهوتبوو. چاوی به هریری خویناوی کهوت. ئەسپهکه سمکۆل و نیسکه و شاخ و بالی دهکرد. ههموو کهس دهیزانی ئەسپ، ئەسپی باویتی. باوی بۆچی ئەسپهکهی نهدهویستهوه؟ ئایه باوی ئاگای له ههموو کهین و بهینی ههبوو؟ ئاگای له پیچ و پهناي گولبههار بوو؟ ئایه له سۆنگه‌ی وی بوو؟

ئهو ههموو شتیکی دهزانی. جا ده‌بوو نه‌زانی؟ ئهو سۆسه‌ی پشته‌وه‌ی دهر و دیواری ئەستووری دهکرد، دونگه‌ی کهین و بهینی نه‌به‌دی دهکرد. گوپی له بۆ سرته‌ی دوور رادیتشت و ده‌بیسته‌وه. ئه‌دی وا نه‌بوو؟ ئاگای له ههموو کردار و ره‌فتاریکی گولبه‌هار بوو. ئه‌ی مه‌مۆ سه‌بارت به‌چی خۆی کوشت؟ له ترسان. مه‌مۆ هه‌لنه‌ده‌هات؟ باشه بۆ کوئ هه‌لده‌هات؟ چما نه‌یده‌توانی وه‌چیای که‌وئ، په‌ناي وه‌به‌ر قه‌لای خۆشاب بردبا؟ بۆ هه‌ر کوئ هه‌لاتبا، هه‌لاتبا، به‌لام له چه‌نگ پاشای رزگار نه‌ده‌بوو، له هه‌ر کوئ گیرسا‌باوه به گرتنی دها و پیستی سه‌ری ده‌گوروو.

جاریکیان یوسف مندال بوو، کابرایه‌کیان له مه‌یدانی شارێ به‌رو پشت سواری که‌ریک کردبوو. به‌کیکی چاو پرۆپووشاوی، بژۆل هه‌لوه‌ریو، که ته‌نیا پیلوه سوور هه‌لگه‌راوه‌کانی پیوه مابوو، سه‌ری که‌ره‌که‌ی ده‌کیشا. دوو پیاویش له‌م دیو و له‌و دیوی که‌ره‌که‌وه ده‌رۆیشتن. به‌کیان بیوریکی زه‌لامی خویناوی، ئه‌وی دیکه‌یان خه‌نجه‌ریکی چکۆله‌ی بریقه‌داری به‌ده‌سته‌وه بوو. هه‌ر وه‌کو ئه‌وئ رۆژئ بێ وابوو، خه‌نجه‌ر به‌ده‌سته‌که‌یان پری دایه کابرای به‌رو پشت سوارکراوی به‌گوریس ده‌ست و بال شه‌ته‌ک دراو، گوپی چه‌پی له بن‌دا بری، ئه‌جا ئاوریکی پاشه‌وه‌ی دا و جارێ نۆرییه گوپکه و جارێ نۆرییه قه‌له‌ب‌آغیه‌که و دایه قاقای پیکه‌نینی. کابرای تاین له هه‌ژمه‌تان پر به‌و دنیا‌یه‌ی قیژاند و وه‌په‌له‌ قازئ که‌وت، گوریس له په‌لوپۆی ئالا و جوولگی لئ بری، خوین له جیگا گوپکه‌وه‌ی وه‌کو فواره‌ فیچقه‌ی کرد. میرغه‌زه‌ب گوپیه‌که‌ی به‌سه‌ر قه‌له‌ب‌آغیه‌که‌دا توور هه‌لدا. گوپی تاین په‌ری ته‌پ که‌وته نیو دووکانیکه‌وه. کابرای دووکاندار نۆرییه گوپکه و واقی له‌وی حه‌لامه‌ته‌ی ور

مابوو. وهكو جادووی لى كرابى زهق زهق چاوى به گوئى خويناوييه كهدا دورى بوو و نهیده ترووكاند. كه رهكه خلتانى خوین بوو. كابراى بیور زهلام بهو بیوره تیژه، وهكو مهراڼ كهول كا، پيستی كه رسواره كهی دهگوروو. كابرا له تاو هاوار و قیژه قیژه دنگیشى دهر نه دههات. ههر لرخه لرخى بوو. قهله بالغيه كهی زوری له دور خړ بوو بووه. دم و چاوى ئینسانه كان هیچ سامتی ئه وتوی ری نه نیشتبوو، كابرایان دهمه و عهسرانی هینا له بهرده لانی پیش دهر كهی سهراپان فری دا. خوینی نه ده وه ستاوه. سهراڼسه ری شار، به خانوو به ره وه، به دووكانه وه، به ریگا و بانه وه خویناوى بوو بوو. خوین له خاك و خو له وه فیچقهی دهر كرد. یوسف ئه وئى شه وئى تا سبیانی پشاهه. مندالانى هم موو شاریش تیکرا دهر شان ه وه. خوین كه فی ده كرد. دایكى له ژور سه ری دانیشتبوو، بوی ده گریا. هه رچی باوى بوو دهیگوت:

«فیردهبی، رادی، رادی، دنیا له م تهرزه ژیا نه به ولاوه چاریكى دیکه ی نییه...»

دایكى بى وچان ده گریا. یوسف ئه و له خوچوونه ی له بیر نه ده چوو وه. یوسف له پاش ئه و رووداوه زوری كه رسوا ری بهر و پشت سواركراوى دیت. كه چی باكى پى نه بوو و مووشی پى نه ده بزوت. له قه لای بایزیدى سه ری زور كه سیان له پیش چاوى یوسف په راند. زور كه سیان له مهیدانى بازارى بایزیدى به زنجیر هه سیر مهیدان كرد. هه ركه ئه و كار ه ساتانه دههاتنه گوړى باوى به جارئ له خو بایى ده بوو، شك و خو به زل زانى دههاتى، دم و چاوى كو نه په رستانه تر ده بوو، چاوى وه چریسكه ده كه وت، به ژنى بلند ده بوو، ده فه ی شانى هه راوتر ده بوو و ئیدى ده بوو به مرؤیه كى دیکه. له و ده مانده ده تگوت خو ی رووحان ددها و خو ی رووحان ده ستینى. باوى له و ده مانده ده تگوت خوا وه ندیكه كه له چیاى ئاگر پرا به هه زار و یهك گرمه و بروسكه و تریشفه وه هاتو وه ته خوار. یوسف زوری لى ده ترسا، باوى باو نه بوو، ترس و له رزیک بوو بوى.

ئه وئى شه وئى تا سبیانی نه نووست. تا دههات ترسى زیاد ده بوو و په ری

دهستاند. گومانى له وهدا نه بوو كه باوى باسى ئه سږ هينانه وه كه ى
گولبه هارى له گه ل دهكاته وه. چاوه نوږى كات و هه لى خو ى بوو. باوى شادى و
دوژمنايه تى و رك و تووږه يى و ترسى خو ى، بى باكانه، له كن كه س
نه ددركاند.

بىرى كرده وه گوتى: ئه گه ر ليره هه لديم، دهږوم په نا وه بهر قه لاي خو شاي ى
ده بهم، به سه ر ده ست و پى به گى خو شابدا ده كه وم، ده ليم مه مده وه باوم،
نه خو ئه گه ر نامحاو ږنيه وه له و چو ل و جه ولانگاي خواري مامزى
چاوږه شانم، به ره لدا بكه، به گيش له باوم ده ترسى، هه موو كه س له باوم
ده ترسى، شاي ئيراني، پادشاي عوسمانلي ى، هه موو كه سى، هه موو كه سى
له باوم ده ترسى. مه گه ر به ته نى مه نده بووږيكي وه كو گولبه هار، يانه حوسو ى
ئاسنگه ر، يا پىرى كاروان. ته نانه ت پىرى كاروانيشى لى ده ترسى. ته نيا
كه سيكي لى ناترسي.

يوسف سبه يني به هه زار حال كرده وه. هاتو باوى پى زانى، گوتى: تو
وه ره وه ره كورى كور ئاساييت لى ئاسى بى و راستيت پى نه لى، جا خو
مردنم بو چاكتره. هه نكي يا ده بى ئه و كوره له ناوه ندى بازار چاوى
هه لكو لدرى و پىستى بگوردرى و بكرى به په ندى زه مانه، يا ده بى من خو م
بكوژم.

ئه گه ر روژ بووه وه يوسف هه ر به جاريكي زه نده قى چوو. له دلى خو یدا
ده يكت: ها ئىستا، ها قه ده رىكي ديكه مير غه زه بان دين پيلم ده گرن،
ده مبه ن، ها ئىستا.

وه تاغيكي چكو له ي ته سك و ترووسك له كن كيله رى بوو، به حال جى سى
كه سانى به قيتى و تيك خزانه وه تيدا ده بووه وه. له پر خو ى تيوه خزانده.
را داشت، ئىستا ده گه رين نايدوژنه وه، پاشان سواران وه ريگا و بانان ده خن
و ده لين، كورى پاشا هه لاتوه، دنيا ده شله ژى، ده شله قى، دمكو، مقو مقو
بلاوده بيتته وه، به زم، بالوره. به مچورك پيدا هاتنه وه له وى ماوه. دلويه تيشكيك
له درزى ده ركه پرا ده تكايه ژوورى.

تیشکه که په ننگی پهری، که م بووه وه، پاشان له گه ل تاریکایبیه که دا تیکه ل بوو. یوسف ئه یکی هه لکیشا. ئه ورؤشی بهرؤک قوتار کردبوو. به سهر نووکی په نجه وه له وه تاغه که وه درکه وت. پیاوه کانی سه را بی ئاورپدانه وه، به پیش ده میدا تی پهرین و ئیکلامیان بؤ کیشا. یوسف له دلی خویدا گوتی: ئه مه داویکه. داوی باومه. ها ئیستا ده مگرن. ئیستا. گوئی له ته په ته پی دلی بوو، له برسان زگی قوره ی ده هات، خو ی ده متبه ق ئاویت.

بونی ئیوارانی به هار ده هات. ههستی به بونی گولیکیکی دووری تیژ کرد. پاشان بونی گوشتی سووره وه که راه گنجی که پوی زوراندوهه. ئه وانلی له متبه قی بوون له نکاو راپه رین، به رزه پی وهستان. یوسف قهیرئ هاتوچوو، به لام له رووی نه هات داوی خواردنیا لئ بکا و له وی نان بخوا. دهنکه نیزه، به گرمه، پر پک و کینه که ی باوکی له دیوه خانه وه بهر گوئ که وت، به لام دهنکه که له پر، وه کو به کترد بیبری، برا و کپ بوو. یوسف له ناکاو له متبه ق وه درکه وت، هاته هه وشه ی سه رایئ. نوبه دار له شوینی نوبه گرتنی به خو ی و سمیله تووره که به یوه ره ق وه ستابوو، نه ده بزوت. یوسف له وپرا خو ی ئاویته مزگه وتی. وه کو درنده یه کی ته ننگه تاوکراو پشوویک له مزگه وتی وه هه ناسه برکی که وت، پاشان چوو هه ره می. ده بوو ورد و درشتی له دایکی که یاندا، به لام هه ر ئه وه بوو له برسانیش نه مرئ، ده بوو نانی بخوا.

ئه گه ر دایکی دیتی لئی ترسا، قیژاندی:

«رؤله ئه وه چت لی به سه رهاتووه یوسف؟ نه خو شی؟»

یوسف به نکه نک گوتی:

«نه خو شم». ئیدی خو ی دنوینی ئاویت. ده تگوت ئاگره ده سووتی. له خو چوو، سی شه و سی رؤژان به دم تپوه ورینه ی کرد و بزیکاندی. چه ند هه کیمیا ن هینایه سه ری. هه کیمیا ن چه ندیا ن داووه درمان دایئ. ده سه تکانی قووچابوون، نه ده کرانه وه.

پاش سی شه و سی رؤژه ی یوسف چاوی هه لینا، ئیدی ورده ورده

دهسته‌کانیشی خاو بوونه‌وه، په‌نجه‌کانی کرانه‌وه. پاشان هه‌لستا سهر پتپیان. ههر ده‌تگوت مامزیکه و زنده‌قی چوو. تا ئیوارئ له نئو سه‌رایه‌دا هات و چوو. چاری ناچار بوو، ده‌بوو بچوو یا کن باوی. هه‌موو شتیکی راست و دروست له بۆ باوی پروون کردبایه‌وه. خو باویشی ئاگای له هه‌موو که‌ین و به‌ینیک هه‌بوو. له‌نکاو گولبه‌هاری وه‌بیرها‌ته‌وه. زورزان بوو. ده‌یزانی باوی هه‌ستی به هه‌موو شتان کردووه. کئ ده‌لئ ریگای قوتار بوونیشی له بۆ خوئی نه‌خشه نه‌کیشابوو. یه‌کسه‌ر هه‌رای کرد بۆ حه‌رم، بۆ وه‌تاغی گولبه‌هار. گولبه‌هار دانیشتبوو لووشکه لووشک ده‌گریا، ئه‌نجا کرووزانه‌وه و لالانه‌وه. یوسف به جارئ دین بوو، قیزاندی:

«گولبه‌هار» ده‌نگی له گیان و لرخه‌ی سه‌ره‌مه‌رگ ده‌چوو. ده‌ترسا.

گولبه‌هار به که‌ساسییه‌که‌وه پرسى:

«یوسف چیه‌؟»

یوسف گوتی:

«باوم چاومان هه‌لده‌کوئئ، پستمان ده‌گروئ. هه‌لئ ده‌کوئئ، ده‌یگروئ، گولبه‌هار.»

گولبه‌هار گوتی: «با هه‌لئین، کوربه به هه‌موو شتیکی ده‌زانی، باشه‌؟»

یوسف خوئی به‌گولبه‌هاره‌وه نووساندبوو، له ترسان قاچ و قولی به یه‌کدا تیک ئالابوو، چه‌ناگه‌ی ده‌له‌رزى، وه‌کو سنگ چه‌قی بوو، ده‌یگوت: «گولبه‌هار، پئ ده‌زانی، با هه‌لئین.»

گولبه‌هار ده‌ستی دا پیلی له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی دانا، گوتی:

«راوه‌سته بزائم.»

یوسف گوتی:

«بابم خه‌ریکه داوت بۆ ده‌نئته‌وه. نایه‌وئ بزانی که ئه‌و به هه‌موو شتیکی زانیوه. نایه‌وئ بزانی، که ئه‌و زانیویه ئه‌توو ئه‌سپه‌که‌ت هیناوه‌ته‌وه، ئه‌توو چوو به دوکانی ئاسنگه‌رى. ئه‌منیش بۆ خویم دیتتم که چوو به ژورئ له

دووکانی ئاسنگرهکه. باوم بهوهش دهزانی. ناگای لهوهشه که ئیستا ئهمن و تو، وا دوو به دوو لیرهکانه پیکهوه قسان دهکین. هه مووی دیت، دهزانی. هه ئنهیهین باوم چاومان هه لدهکوئی. بهو گوئیانهی خۆم گویم لی بوو چی به سمایل ناغا گوت.»

«چی گوت؟»

«دهگوت: ئه و کچهش و ئه و کورهش هه رتکیان دهکوژم. جارێ چاوه پروانم، بزاتم یوسف هه موو شتیکم پی دهلی؟ بزاتم گولبههار دی، بهسه ر دهست و پیمدا بکهوئی؟ ئه و پووش چاوه پروانی دهکه م. سه بهینێ قیر دهیانگرم.»

گولبههار له هه موو شتیگ گه شت. خۆشی به رانه به باوی چه ندین سا ل بوو هه ر وای هه ست ده کرد. هه موو که سه ی وای هه ست ده کرد که باوی ناگای له هه موو گوته و کرده وهیه کیه تی و له وه سه ته قوتار بوون کارێکی زۆر گرانه. هه رچه ندت ئاقل به خه رج دابا، به لام نه گه ر جارێکی له قوولایی ئه وه سه ته که وتبای ئیدی کارت کرابوو و قوتار بوونت بۆ نه بوو.

یوسف ئه وێ رۆژیش نه با خۆ سوژی هه موو شتیگ، هه رچییه کی زانیبا به باوی دهگوت، هه نگی له ترسان بۆ خۆی هیشک هه لدههات و ده مرد. یوسف به دهستی خۆی نه بوو که بۆ وێ هاتبوو. هه ر له ترسانیش بوو که تا ئه و ده می نه چوو بووه کن باوی. گولبههار یه ک یه ک، بیری له هه موو شتی کرده وه. ئه گه ر یوسف چووبا مه سه له ی ئه سپه که و ئاسنگه ره که ی له باوی گه یاندا، ئه وه هه موو شتی راست و ره وان ئاشکرا ده بوو و هه لاتنی زیندانییه کانی له چاوی ئه و ده زانی و ئه وه ی مه مۆشی به کوشتن دابوو هه ر ئاشکرا ده بوو. جا ئه و ده می باوی بیری له وه نه ده کرده وه، مه مۆ له پای چدا ئه وه ی کرد؟ له پیناوی چدا خۆی به کوشت دا؟

یوسف له پر رهنگی په ری، گوتی:

«من ده پۆم» شه ققه ی له ده رکه وه هینا، چوو ده ری، به هه را کردن هاته به ر ده رکه ی دیوه خان، وه کو شیت به دهستی باویدا نووسا. دوو به گی کو رد،

پاشا میثکی چه خماخه دهدا

سمایل ئاغا، میرا و دوو پاسهوان له دیوهخانی بوون.

گوتی:

«باوه بمبهخشه، مه مکوژه، چاوم ههلمهکۆله. خو تۆ بۆ خو ت هه موو شتیکی ده زانی، بمبهخشه، من غه یانه تیم لئ نه کردوی، بمبهخشه.» راست و پاکی له گولبه هار گوت. چۆنی هاتبووه کن، چیی لئ ویستبوو، چوونه کن ئاسنگهر، چوونه کن پیری کاروان، هه رچی بیستیوو و دیتبوو هه مووی بۆ گتیراوه.

گوتیشی:

«بیگهنئ، گولبه هار خه ریکه هه لئ، کوره پیای چابن وا هه لات.» له نکاو میتشکی پاشا چه خماخه یه کی دا، هه موو شتیکی بۆ روون بووه وه. هه رچه ندی ده کرد نه یده زانی مه مۆ له سۆنگه ی چی ئه و غه یانه تییه ی لئ کردوه. هه رچه ندی ده کرد نه یده زانی له داخان له رکان مه مۆی هینده ی کورپی خو ی خو ش ده ویست، شیت و هار بووبوو.

هه ردوو بالی وه کو بالی هه لۆ کرده وه، هه ستا سه ر پیتیان، رهنگی په ریپوو. یه ک دوو هه نگاو رۆشیت، له تریکی دا، خو ی به دیواره وه نه گرتباوه ده که وت. ده م و چاوی سه یی هه لگه رابوو، لئوی وشک هه لاتبوو. ردینی له رزی، ئه وچا پاشه وپاش کشاوه، له سه ر ته خته که دانیشیت. ده ستی بۆ باغه لی چوو. ئه وانی له ژوروی بوون له دووی سمایل ئاغا وه ده رکه وتن. یوسف به چارئ ته او بوویوو. هه ر هینده ی گنۆله یه کی مابوو و له سه ر ته خته که هه لئرووشکابوو.

پاشا گوتی:

«سمایل، سمایل، چمان لئ به سه رهات؟ تووشی به لای نامووسیش بووم؟ ئه م کچه ئه وهشی به سه ر هینام؟ مه مۆ ها؟ که واتا ئه م جادووگه ره جادوی له مه مۆ کرد. که واتا ئه م کچه تیره و بنه ماله ی بۆسۆ و به دنناو کردم؟ شه ره فی کردم به دوو پوول؟ ئه م بنه ماله زۆری کاره سات و ئوغرم به سه رهاتوووه، به لام سمایل، قه ته شتی وا لئ به سه رنه هاتوووه؟ بی خه بهر به داوه وه بووین. سمایل هیزه که س پئ نه زانی. دهن له نیو ولاتی عوسمانلی گه وره و گراند

رېسوا دەبم. كهواتا وهها سمايل. به لام هه رچه ندى ده كه م حالى نابم سمايل.
نازانم كى پىكاويه؟ كوشتى عه شقى كىيه ئەم كچه؟ ئى ئەحمەدە؟ ئەدى
مەمۆ؟ مەمۆ؟ مەمۆ؟

مەحمود خان ئىحتمالى دووهمى قەت بۆ قووت نە دەچوو، به خوئى و
كچه كهى رهوا نە دەبىنى.

هەلستا، گوتى: «سمايل، نابى ئەوه كهس پى بزانى. بهو دەم و دەستەش
كچه له ئىو نابەين».

سمايل گوتى: «نابى، هەر يەكسەر به مەمۆهى دەبەستن».

پاشا گوتى:

«سمايل چ بکهين، هیزه چاره يهك».

سمايل گوتى:

«چاره؟»

پاشا كپى و خاموشىيەك، مەحمود خان گوتى:

«وا بزائين نه زانيومانه نه بيستومانه، چاكه؟»

سمايل ئاغا گوتى:

«ناكرى، ناتوانين به هيچ جۆرىكى له سهرا راگرين، هەلدى. يا به پەنامەكى

بيكوژين، يا له زيندانى ئاويين، ئەو بىرى عەلى بەگمان تى ئاويت».

پاشا گوتى:

«دەكرى، به لام يەككى سەر راست و جى متمانهى له دەرکه دانى، دهن».

«دايدەنيم پاشا».

پاشا ورده ورده به خۆدا دهاتهوه، خوین ساردىيەكهى جارانى وهبەر

دەگهرا. مەسهلهى ئەسپهكه، گۆرانىيەكهى سۆفى، هەموو شتىكى لى روون

بووبوهوه، وا پى دەچوو پتوهندىي ئەحمەد و گولبەهار دەبوو زۆر لهوه كوئنتر

بى؟

سمایل ئاغا وەكو با وەدەرکەوت. لەگەڵ دوو کەسان چوونە ژووری گۆلبەهار. گۆلبەهار، پاش ئەوەی یوسف ڕۆیشتبوو، چاوەنۆری سمایل ئاغا و میرغەزەبانی دەکرد. بۆ هەموو شتێک خۆی ئامادە و تەیار کردبوو. سمایل ئاغا رەق وەستاوو، ئیشارەتی بۆ گۆلبەهار کرد، پیاوێک پریان دایێ گرتیان. سمایل ئاغا لە پێشەوه و ئەوانی دیکە لە پاشەوه، هاتن، هاتن، تا گەشتنە کن بیری نیو زیندانی. کەس لە ژووری نەبوو.

سمایل ئاغا، چ درێغی لە ریز و حورمەت لێنانی نەدەکرد، گوتی: «خانمی بێبەنە خوارێ».

گۆلبەهار خۆی چوو خوارێ. سمایل ئاغا دەرکەوی بە دەستی خۆی پێوەدا و کلیلەکەیی لە کەنە خۆی هێشتەوه، گوتی:

«هەردوکتان بە توندی ئێشکی ئەو دەرکەوی بگرن، ئەگەر سەرتان چوو ئەو کچەتان لە دەست دەرئەچێ».

پاشا بانگی ژنەکەیی کرد، هەموو کەین و بەینەکەیی لە بۆ گێتێراوه. پاشان یوسفی پیشان دا، هەر هێندەیی چنگێکی مابوو، گوتی:

«کۆرە بە جارێ نەماوه، حالێ زۆر شر و پەڕێشانە، تۆ چاکی بنۆڕێ. ئەو کچە لە تۆ بەولاه کەسی دیکە بە سەرۆکاری نازانی. ئەگەر یوسف بە خۆداها تەوه نسحەتی بکە زاری خۆی بگرت».

ئەوجا یوسفی هەلگرت لەکن خۆی داینا. دەستی بە سەرۆقزێدا هێنا. یوسف وردە وردە بە خۆداها تەوه.

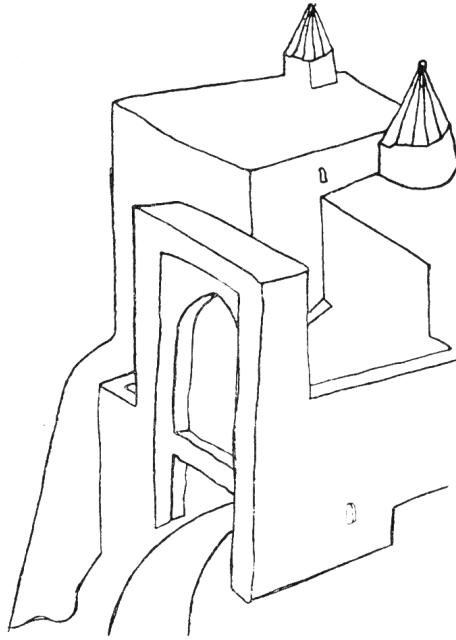
پاشا دەیگوت:

«ئەتو کۆری ئازا و بوێری منی. ئازایەکی شایستی بنەمالەیی خۆی بێ و دەکا، نامووس و شەرەفی بەدناو و بۆسۆ و لەکەدار ناکا.

یوسف بە جارێ شلەژا بوو و چاوی زەق بووبوووه، گوتی:

«نامکوژی؟ چاوم هەلناکوژی؟»

پاشا نیوچاوانی ماچ کرد، گوتی:

کۆشكى گولبه‌هار

«یانی چی؟ ئەتوو له تۆلەى ئەو پیاووتى و جوامیڤریه دەبى چەکیکی جوان و ئەسپىکی بە دللى خۆت خەلات کەم، گوايه له سۆنگەى چت دەکوژم؟»
یوسف هەر دەگريا .

پاشا به ژنهکەى گوت:

«خانم، کورەکه بلاوینە، لەسەرەخۆى نییه، زۆر ترساوه.»

ژنه له یوسف نهوى، دەستى دا بالى، له دیوهخانى وەدرکهوتن. سمايل ئاغا له دووى وان چووە ژوورى، گوتى:

«پاشام کارەکه جیبهجى کرا.»

پاشان گوتى:

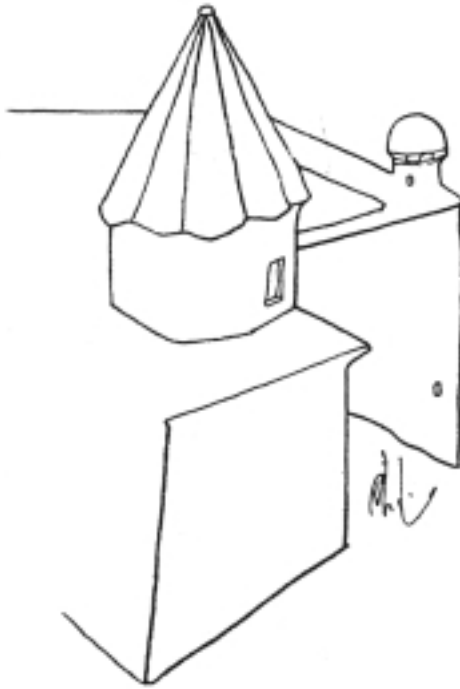
«سمايل ئاغا، کەس سۆسەى نهکا، ها.»

«بەسەر هەرتک چاوان پاشام.»

«سمايل ئاغا، ئیستا سەرم ئاسوو دە بوو. بەراستى سەرم لەو کارە سوورپ ما بوو. بەجارى گىژ و وىژ بووبووم. ماوهیهکی پى بچى، چارهسەریکی ئەو کچه دەکەین سمايل ئاغا.»

«چارەى دەکەین پاشام. کارىکی سانایه. با بهینىکی پى بچى، هەموو شت له بیرکرى.»

سەرەرای سەرگوم کردن و حەشاردانەوه، پاش ماوهیهکی کەم خەبەرى گۆلبەهار له زیندان ئاویشتن بە هەموو لایەکدا بلأو بووهوه و بوو بە دمگۆ و مقۆ مقۆ. له پێشدا کەس برۆای نهکرد. حوسۆى ئاسنگەریش بیستییهوه. پیری کاروانیش بیستییهوه. ئەوانیش هەر ئەم ئاکامەیان چاوه‌روان بوو. پاشان خەبەرەکه بە سەرتاسەرى چىای ئاگریدا بلأو بووهوه، دوايش گەيشته کەنارى گۆلى وانى، گەيشته ئەرزەپۆمى، قارس، ئەرزنجان. دلدارى گۆلبەهار و ئەحمەد بوو بە داستانى سەرزاران. خۆشخوان و دەنگبێژان سەدان ستران و هۆرە و لاوژەیان لەسەر هەلبەست و هۆندەوه. شوان و بلويز ئەنگیوان چەندین چەند ئاوازیان لەسەر دەرینان. چىای ئاگرى هەموو سەرتاپا خۆى له

دیمه‌نی زیندان

خم نابوو، جھیل و لاوان گهړناس و میړخاسان، دلیر و بویران، کیژه
نئویندار و بهنگیان گوتیان:

«شهرمه زار خوځمان، گولبه هار له بیرى زیندانى بى. جا ئیمه چوځمان له
رووبى چاومان له بهر يهک هه لى».

نهمه د، پیری کاروان، حوسو، سهرانسهری چیاى ناگری، دهشت و
بانووان، پاوان و زوزنه کانی نهرزه پومى شه وه های شه و خهویان وه چاوان
نه که وت. هه مو به نیش و نازاری ویزدانه وه گلابوون. ریک، شهرمه زاری، هه
پوژیکى به ناسوړیک بوو و تا دهات ته شه نه ی ده کرد.

چیاى ناگری وه کو دنیا یه کی دیکه ی جیاواز به سهر نئو دنیا یه وه
پوځنیشتووه. قورس و گران، به شان و شکو، ناغله به سهری ناگری به تهم و
مژه. هه ندی جاریش نئستیره ی پرش و بلاو جیگای هه وړان ده گرنه وه. به لام
چ نئستیره یه که نوانی که پوړ پوړ له بوړاندا هه لده که ن و ده خو لینه وه. پوژ له
پاش شه وانی دوور و دريژ وه کو خه رمانه ناگریکی گهش و سوور له که له که ی
چیاى ناگری یه وه هه لدی.

چیاى ناگری شه وانه گه وړه تر ده بی، قورس و گران تر ده بی. پیت وایه
هه موو دنیا بریتیه له چیاى ناگری و بهس. تاک و ته نیاییه که ی، گرم و
هوړی به سام، دای دری. له مسه تا نئوسه. چیاى ناگری له ته نیاییدا
ده کو لی، ده جو شى. به شه وى تاریک ناسر دري ته وه. تیکه ل به شه و نابى. له
شه و تاریکتر، له شه و ته نیاتر، به سهر گهردووندا ددا. به مانگه شه ویش
پرته ویکى ناسکی پوونه، هیند ته نکه راده خری، شه وانه به سامه،
تاریکیه که ی هینده ی توفه دیواریک نئستوره، له شه وى نئنگوسته چاوی بى
ستیردا گرم و هوړیکى له ناخى ناخه وه دى، هه ده لى له دوورایى هه زاران
ساله وه هه لده قولی.

تاریکایى وه کو به رد قورس و گران، وه کو دیوار و ابوو، چیاى ناگری وه کو
وه سهر پى که وتی و پروا و ابوو. ده ورو بهر کړ و کپ بوو. هه ده تگوت نئو

جہ ماوہریکی بی ژمار ہڈرش دہبہنہ سہر کؤشک و
سہرا

کړوکپييه په که نهختی پېش رږژی دنیا خرابوون و قیامت ههآستان هستی
پئی دهکړی، شهوگار، تاریکی، جمان، دهستیان به رږی رږیئی کرد.

له پتسهوه ئهحمده به سواری ئهسپهکه، له م دیویهوه ئینسانانی چیاى
ئاگرى، ئهوجا خانوو و بهره و گوندان، دار و بهرد، ههرجی ههیه و نییه وهکو
لافاو هوروژمیان هیتایه سهر شاری بایزید.

ههر لهو دهمی، کهناری گۆلی وانیش وهخه بهر هات، گوندهکانی دهشت و
ئارانانیش، ئهوانیش داوهرینه شاری بایزیدهوه. وهکو له ئاسمانهوه باریبن و
لهسه ئهرز پرۆن، عهشاماتیکی گهوره و گران لهگهآل شهودا، لهگهآل چیاى
ئاگریدا، ههموو پتسهوه بهسهر کۆشک و سهرای مهحموودخانیاں دادا.

رږژ بهسهر بالئیکی چیاى ئاگریهوه نیشتبوووه، له ههآتن و ئاوابوونیدا
بوو، مهحموودخان جهماوهرهکهی له پهنجرههئى سهراوه وهکو تارمایی و خهیاآل
وهپتیش چاو کهوت. سواره، پیاده، کهوله بز، کهوله مهر، کهوله مامز، کهوله
جانوو لهبه، کهلهگهت و بهژن بلند، گهنم رهنک، رهستاله، مووزرد و بهلهک
چاو، دهست و مهچکه جوان، کیل گهردن، چاوگهش. جهماوهرهکه ورده ورده،
لهگهآل رږژبوونهودا، وهکو له ژیر ته م و مژئیکی ههآپرینگاو وهدرکهون، لهژیر
داوینى شهپۆل شهپۆلی شهوگارهوه وهدرکهوتن. مهحموودخان ئهگهر ئهوه
قهرهبالغییهئى دیت، چاوی قوچاند، ههآلى هیتا، ئهحمده بهسهر ئهسپهکهوه
بوو. مهحموودخان له داخان چاوی پهړییه توقی سهرى، نۆرییه ئه م لاهو ئهولای
خۆی، ویستی فهرمانى بدا. تهراپیى له زاردا نه مابوو. بیرى کردهوه. شاری
بایزید به دار و بهردیهوه تیکرا و سهروبهر ببا به سهرباز چی لهگهآل ئهوه
جهماوهره پئی دهکرا؟ سهریکی له نیزیکی ترۆیکی چیاى ئاگرى بوو.

جهماوهرهکه هیدى هیدى بهرهو سهرایى کشان. ههر دهنگوت میرووله ن
رپچکهیاں بهستووه، سرته له کهسهوه نهدههات. له پر دهنکی قرچه قرچیک
هات. درکهئى سهرا دارووخا، جهماوهرهکه رژایه نیو سهراوه.
سهلارانه و سهرگرانانه، چوونه زیندائى. سمایل ناغا گولبههارى له بیرى
زیندائى دهرپنابوو، لهبهر درکهئى، به لهزه لهرز چاوهروان بوو. گولبههار

به‌رانبه‌ر به‌ر پوژ چاوی هه‌لنه‌ده‌هات چاوی هه‌لده‌گلۆفت، هه‌ر چه‌ندی ده‌کرد له‌ر رووداو‌هکه نه‌ده‌گه‌یشت. ته‌نیا هه‌ر هه‌تنده‌ی ئاگا له‌ خۆی بوو که‌ وا له‌ بی‌ری زیندانی‌ی ده‌ر دین. جه‌ماوه‌ره‌که دی‌سان هه‌ر له‌سه‌ره‌خۆ و سه‌رگه‌رانانه‌ گۆلبه‌هاریان خسته‌ به‌ینی خۆیانه‌وه و له‌ده‌رکه‌ی سه‌را وه‌ده‌رکه‌وتن.

له‌ولاره‌ ئاگرێکی گه‌وره له‌ ته‌نیشته‌ گۆری ئه‌حمه‌دی خانی هه‌لکرا بوو، ده‌رویش و سه‌و فی‌یان به‌سه‌ر کۆز و پشکۆ ئاگرده‌ ته‌ندووره‌یان ده‌کرد، که‌ هه‌تنده‌ی جی جۆخینیکی گرتبووه‌وه. مریدانی‌ش به‌ ده‌روبه‌ری خه‌رمانه‌ ئاگره‌که‌دا سۆز و هۆزه و زکریان ده‌کرد، بلویریان ده‌ژهنی. جه‌ماوه‌ره‌که هه‌ر به‌و سه‌رگه‌رانی و بیده‌نگیه‌وه ئالقه‌یان له‌ ده‌وری خه‌رمانه‌ ئاگره‌که به‌ست. سینگ و لاپالی چیای ئاگری له‌به‌ر ئینسانان ره‌ش ده‌چوووه‌وه. ئه‌وانی به‌سه‌ر ئاگره‌که‌دا ده‌رویشته‌ن و ته‌ندووره‌یان ده‌کرد له‌ ده‌وری دووره‌وه دیار بوون. له‌شی رووتی ئاره‌قاوی ده‌رویشه‌کان له‌ تۆی کۆز و سه‌کله‌ و پشکۆ ئاگری گه‌ش و به‌ چریسه‌که چریسه‌که وه‌کو ئاوی روون فی‌چقه‌ی ده‌کرد و ده‌رده‌به‌ری.

مه‌حموودخان هه‌ر سا نا ساتی ده‌یگوت:

«ئه‌من ترسه‌نۆکم» و به‌ شیرێ رووته‌وه و به‌ ته‌نی هه‌لپه‌ی ئه‌وه‌ی بوو له‌ جه‌ماوه‌ره‌که‌ راسی. سه‌مایل ئاغا و ئه‌وانی دیکه‌ ده‌یانگرت و هه‌رچه‌ندیان ده‌کرد بۆیان رانه‌ده‌گیرا.

ده‌یگوت:

«ژیانی له‌مه‌وپاشم به‌ که‌لکی چ دئی؟ نیوی عوسمانلیی گه‌وره و گرانم کرد به‌ پوولێکی قه‌لب ... له‌و دنیا به‌ سه‌ووک و ریسوا بووم. داخۆ سه‌ه‌رای ئه‌سته‌مه‌بۆلی بیسته‌تته‌وه چ بقه‌ومی؟ ژیا‌نی له‌مه‌وپاشم بۆ چییه‌؟»

به‌لام قه‌له‌بالغی نییه‌، له‌ کیشی هیچ هه‌یز و توانسته‌تکدا نییه‌، ئه‌م قه‌له‌بالغیه‌ قۆشه‌ن و له‌شکرانی‌شی ده‌روسته‌ نایه‌، مه‌حموودخان ئیدی هه‌روا له‌ دلی خۆیدا لێکی ده‌داوه‌ و ده‌یگوت: ئه‌مه‌ ئه‌سپ نه‌بوو، به‌لای ناگه‌هان بوو.

داخۇ ئەم بەلایە، مەسەلەى ئەسپەكە ھەموو خوا كرىدى؟

جەماورەكە تا رۆژ ئاوا بوو، لەسەر گۆرى ئەحمەدى خانى رايان بوارد، دەھۆليان كوتا، زورنایان ژەند، دەرویش و سۆفییان بە لەشى نیوەرپووتەو، بە پرچی بژی چەتراساوه، بەسەر ئاگردا تەندوورەیان دەکرد، قاچیان دەفری و دەستیان لەگەل قاچیان تیکەل دەبوو، سەمایان دەکرد. كوپ و كال، كچان، ژنان، بە جوانترین و ناسكترین باریكى تیرەى ئینسان پەسندى كا گۆوهند و شایییان گێرا. رەشبهلەك، لە سەت تەرزە و سەت رەنگە دەستیان گرتبوو. درێژایی گۆوهند و شایییەكە، دەهات دەهات تا پالی وەسەر اوە دەدا، حەوت دەهۆلكوت و حەوت زورناژەن، بە یەك نەوا، دەهۆليان دەكوتا و زورنایان دەژەند ئەوجا ئەو شایى و گۆوهندە دوور و درێژەیان پێ دەگێردا. ژنان بە میژەرکی ئارمووشی نەخشینەو، كۆمك و كۆفییهكانیان بە پۆیلە و پلپلە و سەلسەلەو وەكو تیشكى رۆژ دەچریسكاوه.

گۆوهند و شایى و داووتەكە دەكشا، دەهات، دەهات، وەكو شەپۆلى دەریا شەپۆلى دەدا تا دەگەیشتە داوینی چىای ئاگرى. شەپۆلى داووت تا دەهات گەورە و بەربلاوتر دەبوو، ھەندى جار چكۆلە دەبوو، ھەندى جار وەكەف و كۆل دەكەوت.

گۆلبەھاریان بۆ مالى ئاسنگەر برد. پاك و خاوپنیان شوشت. بەرگیكى كۆنى جوانى لە قوماشى لاهوورى ئى وەكو چیرۆك و داستانیان، دەتگوت درومانی نەدیتبوو، لەبەر كرد. ئەوجا سواری ئەسپەكەى باویان كرد و بردیانە مالى پیری كاروان. ئەسپىكى دیکەشیان بۆ ئەحمەد پەیدا كرد.

گۆلبەھار و ئەحمەد نیازیان گرت و شانى پیری كاروانیان ماچ كرد. پیریش ئەوانى ماچ كرد و پیرۆزبایی لى كردن. كەین و بەینەكەیان، ئەوى مەحموودخان پىي زانیبوو و ئەوى پىي نەزانیبوو، سەرلەبەر، لە پیری كاروان راگەیانند.

پیر گوتى:

«مەحموودخان عوسمانلىيەكە، كافرىكە بۆ خۆى. ئەوانە مەخلووقاتىكىن، جىياوزن، لە تىرەى ئىنسان ناچن. نايەلى ئەمەمان بە سەرەوۋە بچى. ئۆغرم و گۆپەندىكى وەسەر ئاگرىيى دىنى. ئەو لە كۆرپە و ساوا سەرپرین ناپرىنگىتەو، چ جاي شتى دىكە. جگە لەوھش با سنوورى داوونەرىت لە لای ئىمەوۋە كەل نەبى. ئەحمەد ئەتوۋ ھەر ئىستا گۆلبەھار ھەلگرە، رى و راست بچۆ بۆ قەلای خۆشاب، بۆ كن بەگى. برايمى خەلىفە شمت رەگەل دەخەم. بەگى قەلای خۆشاب خەلىفە برايم دەناسى. ھەستن برۆن. با بەگى قەلای خۆشاب كارەكەتان لەبۆ بسارىنى. مرىدى خۆمە».

داوونەرىتىكى كۆن ھەبوو. ئەگەر لاويك كچىكى ھەلگرتبا و پەناى و ھەبەر مالىكى بربدا، جا باوى كچە ھەر كەسىك با، خانەخوئ كچەكەى نەدەداوۋە. بەھەر نرخیكى با، باوى كچەى قايل دەكرد، شىربايى و مارەبىيەكەى دەدا، شايى و زەماوەندى بۆ دەگىرا. جا لە سۆنگەى كىژ رەدووكەوتن و كچ ھەلگرتنەوۋە خوئىتىكى زۆر دەرژا.

گۆلبەھار و ئەحمەد بۆ كن بەگى قەلای خۆشاب دەچوون. بەگى قەلای خۆشاب بەگىكى نىوۋە دەستدا و نىوۋە پىوۋەندى عوسمانلىيان بوو. ئەو كچە ھەلگىراوۋەش نەك كچى مەحموودخان، كچى خونكارى عوسمانلىش با، بەگى خۆشاب نەيدەداوۋە. ئەو رەفتارە لەگەل نەرىتى بەگايەتيدا نەدەگونجا. شەرى دەكرد، سەرى دەدۆراند، بەگايەتییەكەى لە دەست دەچو، بەلام كور و كچەى و دەستى كەس نەدەداوۋە. قەلای خۆشاب قەلایەكى جوان بوو. لە خاوەرى كۆلى وانى، لەسەر شاخىكى تووشى وەكو دیوار، بەسەر كاروانەرتییەكى گەورەوۋە كە لە دەشت و ئارانەوۋە ھەوراز ھەلدەكشا، لەسەر شاخە بەردىكى تووشى وەكو دیوار پۆنرابوو و بە سى وارشى سەخت و قايمىيەك لە نىو یەك شوورە درابوو. ئاوى روون و سازگارى خۆشابى بە بندا تى دەپەرى. كەس نەيدەزانى كەنگى ھىمى ئەو قەلایە لى درابوو لە سەدان سال بەم لاوۋ، ھەر چەرخە و پارچەيەكى لى زىدە كرابوو. بەلام قەوۋارە كۆنەكەى خۆى نەدۆراندبوو. بەگى خۆشاب لە جوانترين قەلای سەر دىيائى دادەنىشت.

گولبه‌هار و ئەحمەد لە بن زناری قەلایێ پیاو پیاو بوون.

ئەسپەکانیان کێشانە خواری، بۆ سەر ئەو ئاخوراڤەیی که لە خواری، لە پێدەشتیکدا بۆ ئەسپی سەربازی بەگ دروست کرابوون. کێشکچی ئەگەر چاویان بە خەلیفە برایمی کهوت، یەكسەر وەنیاژ کهوتن و بەرەو قەلایان برد.

بەگ پاش ئەوێ رووداوەکەێ ورد و درشت لە زاری برایم بیست، گوتی:

«ئەم مەحموودخانە نەریت و دەستووران نازانێ. ئەو بەگ نییە، پاشایە، عوسمانلییە. ئەگەر بە هاتنی ئەم منداڵانەێ زانیی، بێ سی و دوو قۆشەنمان دەکاتە سەر. چ بکەین، راستان دەوێ، دەبێ کچە بیاریزین. سەپاکی مال و سامانمان دەدەین، کچە لە ئەحمەد ماره دەکەین، فەرمانی پیرمان لەسەر سەرمان، گیانیتمان دەدەین».

شەقەێ لە دەسی هێنا پێشخزمەتان هاتن، فەرمانی دا:

«نان بۆ ئەو میوانانە دانین، جێگا و ڕێگایان نیشان دەن، لە دوورەووە ئەسپیان ئاژواوە».

ئەگەر گولبه‌هار و ئەحمەد وەدەرکهوتن خەم و کەسەر روخساری بەگی خوێشابی داگرت. هەور و هەلای خەفەت بەر چاوی گرت. قژە کالەکەێ هەلمای بوو. راچەنی، هەلستا سەر پێیان، زۆر کەلەگەت بوو، گوتی:

«خەلیفە، فەرمانی پیر بەسەر سەران، بەلام چۆن لە ژێر ئەو بارە دەرچین؟ کچی هەر پیاویکی دیکە با، هەر ئیستا سوار دەبووم، دەچووم، دەمگوت بیکە بە خاتری من، گولبه‌هاری کچت بدە بە ئەحمەد. بەلام مەحموودخان بەم زمانە حاڵی نابی، هەر یەكسەر خەلک زیندان دەکا. پیاویکی بە شەرف و ئازایە. ئەمن لە ئەستەمبوولەو دەیناسم. باویشم باوی دەناسی. بەراستی سەیرە، ئەحمەد ئەم کچەێ چۆن لەسەرا رفاندووە، دە بۆم بگێرەو، بەلکو بەو جۆرە چارەسەریکی لە بۆ بدۆزینەو».

برایم لە پێشدا لە ئەسپەکەو دەستی پێ کرد، چۆنی روودابوو بەو ڕەنگەێ گێراپەو. ئەوجا بەسەر هاتەکەێ یەک یەک بۆ گێراو.

به گ گوتی:

«کار یکی سهخته، خهلیفهم، سهخته، زۆر دژواره. مهحموودخان هار بووه. تۆلهی ئەمه له چپای ئاگری، له دهراچهی وان، پاشان له منی دهکاتهوه. له میژه خه بهر وه پاشای وانێ گهییوه، به لام چ بکهین».

ئهوێ شهوێ هه بیری کردهوه، بۆ سبیانی برامی بانگ کرد، گوتی:

«بنۆره، خهلیفهم، بلێ چم بیر کردهوه. پاش پازده بیست رۆژی دیکه مه لا مه مه دی زمان پاراو دهنێرمه کن مهحموودخان، بۆ ناشتبوونهوه و مه سه له حهت هه رچییهکی ویست دهیکه م. به پیرم بلێ ئەگه ر مهحموودخان له تۆلهی کچه که ی قه لای خو شاییشی ویست دهیده می. ئەگه ر له شکرێ عوسمانلیشم بکاته سه ر، تا سه رم نه دم ئەو کچه ی نادهم. سه لام له پیرم ده که م و به رانبه ر به و پشت پێ به ستن و بر وایه ی، به رانبه ر به وه ی که ئەو ئەمانه ته به نرخه ی پێ ئە سپاردوم زۆر منه تبارم. ده ستی مباره کی ما چ ده که م».

ئهوێ شهوێ کپه ه ژوو ر له هه موو ژوو ره کانی قه لا میچ بلندتر بوو، به مه ر مه ر بوو، نایابترین لبادی سووری لێ را خرابوو، دیواره کانی به به ره و مافووری نایابی کورده واری دا پۆشرا بوو، ئەوه یان به میوانه نازیزه کان پێشکه ش کرد. لێفه که یان ئە تله س بوو. دۆشه که که یان یان و به رین بوو.

گولبه هار هاتنه ژێر جیوه ی ئەحمه دی زۆر به ریزه وه چاوه نۆر کرد. چرایه کی زیو به دیواره وه هه لکرا بوو. رۆنی نیو چرا که بۆنیکی خو شی تیکه ل کرابوو و ژوو ره که پر بوو بوو له بۆنی خو ش پیاوی مه ست ده کرد.

ئهمه د پێش ئەوه ی بچینه ژێر جیگا وه شیره که ی هه لکیشا، به رووتی له ناوه ندی دۆشه که که ی دانا. مشتوو ه ژێره که ی له بن سه رینه که یاندا مات بوو. ئەحمه د له م دیوی سه رینه که وه درێژ بوو. گولبه هار سه ری له و کاره سوپما.

ئهمه د له رێگا ش له خانه که ی نه رجیشیش، له وانیش هه ر وای کرد بوو. ئەحمه د به و کاره ده یویست ئەوه له گولبه هار را گه یینێ که گۆیا هه ر خوشک و

بران. به لّام ئایا خوشک و برابریه تیایان له نیواندا مابوو؟ ئەدی گولبەهار له ژووری زیندانی، که پیتی وا بوو جارێکی دیکه چاوی به ئەحمەد ناکه و پتیهوه، قهتی خو به ئەحمەد نه دابوو؟ نه بوو بوو به ژنی؟ ئەدی ئەم شیر له نیوان دانانهی له چی و ئەحمەد له مه چی مه بهست بوو؟

گولبەهار ههناوی به جارێ گری گرتبوو. چ بوو؟ چ قهوما بوو؟ نابه دلییه کی ئەحمەدی له دهست قهوما بوو؟ یا خو ئەمه یهک له نه ریت و دهستووری ناگرییایان بوو و ئەو نهیده زانی؟

تا سببانی خه و نهچوهه چاوی. چه ندين چهند سۆنگه و هۆی چاک و خراپی به بیرداهات. گولبەهار وهکو ژێ کرژ بوو بووهوه و له ئەشقان ههه ئەوه بوو شیت نه بی. به راستی ئەوهی که نه ده شیردراوه ئەوه بوو که گۆرانیک سهری هه لدا بوو و ئەحمەد وهکو باران، وهکو له ژوانان یه کدییان ده دیت نهیده عاملاند. زۆر سارد بوو، زۆر تووره بوو، زۆر به ئەندیشه و په ژاره بوو.

ئەم گۆرانەیی ئەحمەد چ بوو و سه بارهت به چ بوو؟ گولبەهار خوێ پێ نه گیرا، ئەحمەدی به توندی وه خه بهر هینا، گوتی: «هه لسته، ده مه وئ پرسیاریکت لی بکهه. به لّام راست و رهوان، به دل وه لّام بدهوه».

ئەحمەد قسهی نه کرد. لووتکهی چیاکانی خاوهر سپی ده چوونهوه، تیشکیکی خهست و پهیت، پارچه پارچه به سهه نوینه کانیاندا هه لده پرژا.

«ئەم شیرهت بوچی له نیوانماندا دانا؟ ده مه وئ له سۆنگه ی بگهه. ئەدی له سه راییی نه بووم به ژنت؟ ئیتر پاش ئەوه شیر له نیوان دانان بووه و بیستراوه؟ یانهکو ئەمه داوونه ریتی چیا بییانه و ئەمن نایزانم؟ وه لّام بدهوه خوشت ده وئیم».

ئەحمەد کری بوو.

گولبەهار دوویاتی کردهوه:

«ده بی وه لّام ده یهوه».

ئەحمەد وه لّامی نه داوه، گولبەهاریش پهیتا پهیتا داوی وه لّامدانه وهی لی

کولبه‌هار و ئەحمەد شیریکیان لە نێوانداپە و نووستوون

دهکرد. ئەحمەد له شەرمان هەر ئەوهبوو به ناخی ئەرزدا نهچۆ، دهیویست ئەوی به بیریدا دههات له میتشکی بتارینتی، بهلام هەرچهندی دهکرد و دهکوشا دهپۆستی بییری وا به سام نهدههات. بییری وا جهرگبیری، نهک به گولبههار، تهناهت له شەرمان به خووشی نهدهتوانی بلی. ئاخیرییهکهی ناچاربوو دهست به درۆیان بکا، گوتی:

«شتی وا له داوونهییتی ئیمهدا نییه، بهلام خه لکی ئەم قه لایه، خه لکی کهناری گۆلی وانێ، خه لکی ئەو دهشت و ئارانانه نهییتیان وایه، منیش بۆیه م وا کرد. تا باوت قایل نهبی دهستت بۆ نابه م».

گولبههار دلێ بهو قسانه ئاوی نهخواردوه. دهیزانی ئەوانه هه موو بیانوو و پینه و په رۆیه.

چه ندين پۆژ رابرد. په ژاره وهکو گورگی هار دل و دهروونی دهکرۆشت. گولبه هاریش ههستی بهوه کردبوو. ئەحمەد چاوی به قوولداچووبوو، بریقه و رووناکی بی تیتیدا نه مابوو.

گولبه هار پۆژ له دواي پۆژ له ژیر ئەو باره گرانهدا دهپووکایه وه. دنیاي روونی لی بووبوو به چوار دیواری رهش و تاریک. پچی وا بوو تووشی سووکایه تییهکی زۆر گهوره هاتوو. لهو هه ره مسه را گهوره و گرانهدا، خه مناک، خه ورۆ، بی ئەوهی پارووه نانیکی له زار نی، وهکو شیت هه دههات و دهچوو. ئەحمەدیش له گه ل بهگی خو شابدا هه وتووی جاریک سوار دهبوون دهچوونه راو و شکار، ئیواران به که لاکي بزنه کئیوی و مامز و بالندهی زهلام و سهیر سهیره وه دهگه رانه وه. گولبه هار مه گه ر لهو پۆژانهدا که ئەحمەد وهدرکهوت پشوویکی دابا. هیچ نهبا ئەحمەدی بهو حاله وه نه دهبینی. کار گه یشتبووه رادهیهک ئیدی ئەحمەد ته ماشای گولبه هاری نه دهکرد. ئەوانی له قه لادا بوون هه موو هه ستیان به حالی ئەحمەد کردبوو.

بهگ سا نا ساتی ملی ئەحمەدی دهگرت، دهیگوت:

«خه مت نه بی کورم، ئەحمەد، ئەگه ر سوپای عوسمانلییان هه موو کردوو ه

سەر، دەبئى ئۆيە بە كامى دلى خۆتان بگەن و بە مرادى خۆتان شادبن. ئەوى روو لە مالى من بكا، هيمەت و بەرەكەتى پىرى كاروان پشتىوان بى و لە ژىر چاودىرى ئەودا بى، دەبئى لە چ بترسى، لە چ بسلەمىتەوه؟ ئايا رەوايه بە ناھومىدىيەوه بگلى؟»

ئەحمەد خۆى لە قسەكانى بەگ دەبوارد و ھەر پى دەكەنى. كەس پەى بە دەردى دلى نەدەبرد، تەننەت گولبەھاريش، كە دوورە سۆسەيەكى دەكرد، ھەلى نەدەھىنا.

مەلا محەمەد پازدە رۆژ بوو چوو بوو بۆ بايزيد، ئەو سبەينىيە گەرايەوه. بەگ و ئەحمەد خۆيان بۆ چوونە راوى ئامادە دەكرد.

بەگ مەلا محەمەدى بانگى ديوھەخانى كرد:

«چ بوو محەمەد؟ چابوو، خرابوو؟»

مەلا محەمەد گوتى:

«خراپە».

ردينە سيببەكەى دەتگوت ئاوى روونە بە روخساريدا دەھاتە خوار. گوتى: «پاشا زۆر خراپى پيشوازى كردم، زۆر خراپ. ھىندەى نەمابوو شيرم لى ھەلگىشى و لەت و پەتم بكا. گوتى: ئەو دژمنايەتى و ئالچاخيەم لە ھەموو كەسكى چاوەروان بوو تەنى لەو نەبى. پىى گوتم، برۆوھ پىى بلى: كچە و كورەم ھەردووك بۆ پىكەوھ بەستى و زوو بياننيرىتەوھ. دەبى بلووكى سەربازيشيان لەگەل بن، ھەر پاش گەرانەوھت بە پازدە رۆژ ئەوھم لە بەگ چاوەنۆرە. گوتى: ئەگەر ئەحمەد و كچەكەم بۆ نەنيرىتەوھ لەشكرى لى دەكەم».

ھەرچىبەكيشى بە زاردا ھات نە لە تۆ نە لە پىر نەپرىنگاوھ.

«بە پىرىش؟ بە پىرىش؟»

«بە پىرىش».

«ئەم كەبراىە شپت بوو، ئەقلى تىك چووھ»

بەگ قەدەرى دۆش دامما، ئەنجا چووھ دەرى. ئەحمەد لەبەر دەركەى

چاوه‌روانی بوو. پاشان بئی ئه‌وهی هیچ به ئه‌حمده بلئی، پیکه‌وه له قه‌لا چوونه خوارئ، بۆ سه‌ر پرده‌که. ئه‌حمده چاوی پر بووبوو له پرسیار. چاوه‌رئ بوو قسه بکا. دواپی له‌سه‌ر پرده‌که وه‌ستان. به‌گ گوتی:

«ئه‌و کابرایه شیت بووه، ته‌نانه‌ت جنیوی به پیریش داوه. ده‌وجا بزانه چ به‌لایه‌کی وه‌سه‌ر بئنی. گۆیا پاش پازده رۆژانیش له‌شکرمان ده‌نیریتته سه‌ر».

ئه‌حمده گوتی:

«با ئیمه لیره نه‌مئین، به‌گم خوا هه‌لی ناگرئ، بۆچی له نیوچاوانی ئیمه‌وه خوین برژئ».

به‌گ هه‌لزه‌قویه‌وه، گوتی:

«بۆ هیچ کوئ ناچن، له‌وه‌تی قه‌لای خو‌شاب رۆنراوه، تا ئیستا که‌س ده‌رکه‌ی نه‌کردووه‌ته‌وه. مه‌حموودخان ئه‌گه‌ر به ته‌مای هاتنییه ده‌بی به ته‌مای بینینیش بئی. تۆ کوپی ئه‌م ماله‌ی بۆ چ جیدیان ناچی. ئه‌وه شه‌ره‌ف و نامووسی منه. هه‌ر من له گۆریدام و به‌س. تۆ نی. ئه‌توو بۆ خو‌ت له قه‌لا دانیشه، گوئ مه‌ده هیچ».

به‌گ پاش ئه‌وه‌ش له‌گه‌ل ئه‌حمه‌ده‌دا له راو و شکاری خوئی نه‌که‌وت. ده‌چوونه راو، چاوه‌روانی له‌شکری مه‌حموودخانیا‌ن ده‌کرد، خو‌یا‌ن له‌بۆ شه‌ر ئاماده و ته‌یار ده‌کرد.

له ده‌شته‌کانی باشووره‌وه، له ئاگریه‌وه، له ئارانی مووشه‌وه، له گۆلی ورمیوه، له وانه‌وه، له بتلیسه‌وه، له دیاربه‌کره‌وه کۆمه‌ک و یارمه‌تی به به‌گی قه‌لای خو‌شاب راده‌گه‌یا‌ندرا، له هه‌موو لایه‌که‌وه ده‌ستی دۆستایه‌تی درێژ ده‌کرا. به‌گیش زۆر به‌م هه‌لو‌یسته شاد و خو‌شحال بوو.

خۆ له پیناوی پاراستنی نه‌ریتی به‌گ نشینئیکی که‌ونارا‌ی وه‌کو قه‌لای خو‌شابدا، له پیناوی قه‌رزئیکی له ستۆیدا بوو، له و راستانی پیش قه‌لای خو‌شاب جارئیکی دیکه‌ش شانئیکی له شانی عوسمانلی ده‌دا.

له‌گه‌ل گزنگی رۆژدا بوو که ده‌سته سوارئیک به دیارکه‌وتن. رئ و راست

ئەحمەد لەگەڵ بەگی خۆشایدا دەچیتە راو

دههاتن، ئەسپهكانيان هه‌موو كووت بوون. سوارهكان له‌سه‌ر پرده‌كه‌ى
خوشابه‌وه جله‌وى ئەسپهكانيان وه‌كيش كرد. پيشكاران سوارهكانيان به
ريزه‌وه پيشوازي كرد و جله‌وى ئەسپهكانيان له ده‌ست وه‌گرتن.

به‌گي خوشابى له ده‌ركه‌ى وارشى ژوروى به پيرى زه‌لامه‌كانه‌وه چوو.
هه‌موويانى له نيزيكه‌وه ده‌ناسى. به‌گي هۆز و خيله‌كاني ئه‌و ده‌ورو به‌رانه
بوون. ده‌شيزانى سه‌باره‌ت به چى هاتبوون. كه‌واتا مه‌حموودخان ده‌ستى له
شه‌ر هه‌لايساندن هه‌لگرتبوو.

به‌گي زيلان كه‌له لاويكى شوخ و ئازا و بوير و خووين گه‌رمى به‌جوش بوو.
ئه‌و قسه‌ى كرد. لووتىكى قولنگانه‌ى پيوه بوو. ده‌نگى نير و دلير بوو، گوټى:
«به‌گ، با له سه‌رىنى ئەمه‌وه شه‌رى نه‌قه‌ومى. بۆيه هاتووين، چاره‌سه‌رىك
بۆ ئه‌و كاره‌ بدۆزينه‌وه. مه‌حموودخان له‌شكرى ده‌كيشا، به‌لام ئيمه پيشمان
لئى گرت. جا ئيستاش قسه‌ قسه‌ى تۆيه».

به‌گي خوشاب هاته دوو، گوټى:

«ئيوه بۆ خوتان هه‌موو شتىكى له من چاتر ده‌زانن. من ئەحمه‌د و گولبه‌هار
ناده‌مه‌وه. له‌وه‌ش زياتر هيج چارىكى ديكه‌م نيه‌يه. له‌وه‌ بترازى پاشا هه‌ر
شتىكى ديكه‌ى ليم ده‌وى به‌سه‌ر سه‌رم، من ئه‌و كوڤ و كچه‌ى وئى ده‌مه‌وه تا
دنيا خرا ده‌بى نه‌خۆم نه‌هۆزه‌كه‌م چاومان له‌به‌ر سه‌گانيش هه‌لنايه. ئيوه به‌و
هه‌موو به‌گه‌ بۆ خوتان چاره‌به‌كى بۆ ببينه‌وه. ملم له موو بارىكتره. حورمه‌ت
و ريزيشم عه‌رزى پاشا به‌رموون. چه‌زى ده‌كا سه‌ر و مالم هه‌مووى له قه‌به‌ل
ده‌كه‌م. چى ده‌وى بۆى به‌ر ادانى ده‌دم، چه‌ند گوند ده‌لئى پيشكىشى زاواى
ده‌كه‌م. خووشى كه‌يفى چى دىنى به‌سه‌ر هه‌رتك چاوان. به‌لام ميوانى مالى
خۆمى بۆ گيانئى به‌ ده‌سته‌وه ناده‌م».

به‌گي زيلان گوټى:

«به‌گ راست ده‌كا، ئيمه له خورايى هاتووين».

ئه‌وانى ديكه‌ش گوټيان:

«له خۆپرایي هاتووین، کاریکی دزیومان کرد. ئەگەر تۆزکائیکمان پیاووتی لەزاتدا هەبا ئەو راسپاردە دزیوومان لە مەحموودخان قبوول نەدەکرد و لە راستی بەگ تووشی ئەو ڕووزەردی و شەرمەزارییە نەدەهاتین. بە راستی شوورەییمان کرد».

بۆ ڕۆژی پاشی سواربوون، تێیان تەقاند ڕۆشتن.

مەحموودخان چاوەڕوان بوو بەگەکان ئەحمەد و گۆلبەهاریان ڕەگەڵ خۆ خستبن، گۆپی هەردوکانیان لە مست نین. هەروا بیرى دەکردەوه: بە چ جۆرە ئەشکەنجە و ئازاریک داخی دلی خۆیان پێ بریژی و چۆنیان بتاسینێ و لە نێویان ببا. قەتی جاریکی ئەوه بە بیردا نەدەهات کە ڕەنگە بەگی خۆشاب نەیاندا ئەوه و بەگەکان بە دەستی خالی بگەڕێنەوه. چونکە گەف و گۆرەشەیهکی توندی بۆ بەگی خۆشاب نارەبوو. گۆتبووی لەشکری عوسمانلیی دەکەمە سەر. بەگی خۆشابیش وەکو جاران هێند بە هیز و کار کۆک نەبوو، بە هەر نرخیکی با دەبوو کچە و کۆرەى داباوه. دەنا ئەو هەموو بەگە گۆرە گۆرانە چۆن دەڕۆیشتن.

ئەگەر بەگەکان بە دەستی خالی گەرانەوه مەحموودخان بە جارى شیت و هار بوو. قەتی وا بەو ڕەنگە چاوەڕوان نەبوو. خراب قەوما بوو. کەس گۆپی نەدەدا عوسمانلی و موسمانلی، تەنانەت هیز و گۆری بە بەگیکی وەکو بەگی قەلای خۆشابیش رانەدەگەیشت و دەسەلاتی پێ رانەدەشکا و دەبوو حال و حسیبەکەى ورد و درشت وەکو خۆی چۆنە، ئەوها لە ڕۆستەم پاشای ئەرزەرۆمی راکەیاندا و کۆمەک کردنی لەگەڵ بە تەواوتی ساغ کردباوه، لە پاشان قەلای خۆشابى خاپوور و نوغرو کردبا. توورەییی خۆی هیچ لەکن بەگەکان بەدیار نەخست.

بەگی زیلان گوتی:

«بەگی قەلای خۆشاب هەقیەتی، لەبەر خاتری گیانی، دوو دلدار چۆن بەدەستەوه دەدرین؟ با پاشا چارەسەریکی بۆ بدۆزیتەوه».

پاشا ئەوئى رۆژئى زىافەت و ميواندارييەكى زۆر گەورە و گرانى بۆ بەگەكان ساز دا. ديوەخان زۆر ئاپۆرە و قەلەبالغ بوو. سبەينى پاشا رووداوگەكى لە نووكەوہ بۆ پاشاي ئەرزەرۆم نووسى. پاشاي ئەرزەرۆم يەك بوو لەوانى كە زۆر چوو بووہ دلى پادشاوہ. چەندين چەند لە سەراى ئەستەمبوولئى مابووہوہ و لەگەل گەورە وەزيران زۆر ھەلستاوو و دانىشتبوو. ئەگەر پاشاي ئەرزەرۆمئى پشتى گرتبا ھەموو شتئى سانابوو و كەللەى سەرى ئەو بەگە لە خۆبايى بووہى خۆشبايشى بە ھاسانى وەچەنگ دەكەوت. كاغەزەكەى زۆر بە گازاندا بوو. شەوئى لە شەوان چۆن سەد ھەزار سوارى دپندە، وەكو گورگ لە چيا ھاتبوونە خوار و بەسەر سەرياندا داوو و كچەكەيان فراندبوو، و ئەميش بە خۆئى و سەربازەكانييەوہ لە بەرانبەر ئەو ھەموو عەشاماتە گەورە و گرانە دەستە پارچە دەوستان و چييان لەگەل ئەو ليشاوہ زۆر و زوہەندىيە پئى ناكري و چى و چى ديكەى لە وردەگازانداوہ بۆ پاشاي ئەرزەرۆمئى نووسيبوو.

ئەو پەيكەى ماوہيەكى زۆر بوو بۆ ئەرزەرۆمئى نارذبوو گەراوہ.

رۆستەم پاشا نامەكەى خويندبووہوہ زۆر پئى كەنيبوو. ئەگەر پەيكەكەى مەحموودخان باسى قەلەبالغيەكەى ئەوئى شەوئى بۆ دەگيرتتەوہ رۆستەم پاشا ھەردوو دەستى بەبەر وركييەوہ دەگرئى و دەداتە قاقاي پئىكەنيئى و ھيندەى نامئى بيجرئى، دەلئى:

«زۆر سەلام لە مەحموودخان دەكەم، پئى بلئى كيزەكە لە كورە مارە بجرئى. ئەو كچەش وەكو ئەسپەكەيە، تازە بووہ بە ئى كورە. ئەمنيش بوئى دەنووسم».

مەحموودخان ئەگەر نامەكەى رۆستەم پاشاي، كە بە خەتيكى خۆش نووسرايوو، خويندەوہ، گوئى: «ھەى ئالچاخى كورئى ئالچاخ، گالئەم پئى دەكا. دەبا ئەوہ بەسەر خۆئى ھاتبايە: بەگئىكى چيائى كيژئى ويى فراندبا. جا ھەنگئى بمزانبا گالئەى بە چ دەھات؟ يانەكو زمانى ھەلدەھاتەوہ بە تەوسەوہ بلئى: لە سۆنگەى كچيەك بە تەماى ئاگرئى شەر لەو ھەموو دنيايە ھەلايسئى؟ دەوجا وەرە، منيش سەگئى وام بە دۆست زانى و لەمالى خۆم وەكو پادشايان ريز لئى گرت. ھەبئى و نەبئى بەخيلئى و ئيرەبئى بە كوئشك و سەراكەمدا ھاتووتەوہ

و بەم نامەيە تۆلەي خۆيم لى دەكاتەو».

ئىدى كاغەزەكەي ھەروا بەم ديو و بەو ديودا ھەلدەگىپراوھ و جارىكى دەخوئندەوھ و جارىكى بىردەكر دەوھ.

لەشكرى دەكىشا سەر قەلاي خۆشابى. باشە ھاتو لەبەر بەگى خۆشاب، درندەبەكى وا بەزى، لەوھتى قەلاي خۆشاب قەلاي خۆشاب بوو بەزىنى بە خۆيەوھ نەدیتبوو.

مەحمودخان تا دەھات ھەناسەي پتر سوار دەبوو. ئەگەر ھەناسەشى زۆر سوار دەبوو، ئىدى بەجارى لەنگەرى لەدەست دەترازا، ھەموو رۆژى لەگەل سەمىل ئاغادا قەسەي دەكرد. ھەرچى بەگى جى برواي ھەبوون، ھەمووى بانگ دەكرن، رايۆژى لەگەل دەكرن، بەلام چارەبەكيان پى نەدەكرا.

لەو دەمىدا باليۆزى بەگى خۆشاب، مەلا مەھمەدى دەمودوو شىرن لە ھاتوچۇدا بوو، دەيگوت: «پاشام، ھەمووت بە قوربان بىن، بەگى ئىمە دەلى، لە سەرىنى كچىكەوھ بۆچىم بۆسۆ و بەدناو دەكا. دەستەكانى رادەمووسم، ئەگەر پاشام ميانەكانم لى بستىنیتەوھ، ئەوسا لەبەر سەگانىش چاوم ھەلنايە. چەندى شىربايى دەوى دەيدەم. ئەگەر مەحمودخان رۆحىشى بوى دەيدەم. بۆ ئەحمەدیش، بلى بمرە، دەمرى».

بەگى خۆشاب ھەلوئىستى مەحمودخانى رۆژ بە رۆژ لە دور و نىزىكەوھ سۆسە دەكرد. ئاگاي لەوھ ھەبوو كە پىيەكى لە كىن پاشاي ئەرزەپۆمى و پىيەكى لە كىن پاشاي وانى بوو و مەسەلەكەي لە ورد و درشتى بەگەكان، لە ئەستەمبول، لە پادشا راگەياندبوو و بە ھەموولايەكدا ھەلپەي دەكرد. ئەم كابرا بى ئەقلە كەللەرەقە ئەمرۆ بى يا سبەينى بى قۇشەنى دەكىشپتە سەر و شەرىك ھەلدەگىرسىنى، سالانى سال درىژە بكىشى، ھەژار و دەستەوسانان ديسان لە برسان پەرىشان دەبن و لە نىوچاوانى كچىكەوھ داخۆ چى بەسەر ئەو عالەمە بى. توخوا ئەمە نەرىتە؟ داخۆ كى، چ بەگىكى گەلۆر، چ خەلكىكى بى ئەقل داى ھىنابى؟

پاشاش دوترسا. دهبو کارهکهی دواپی پئی هینابا. هاتنی ئەسپهکه بۆ پیش مائی ئەحمەد، سەرەنجام دلدارییهکی وا گه‌وره‌ی لئ بکه‌ویتته‌وه، مەمۆ هەر بۆ ئەوه‌ی پێزی خۆی بۆ گۆلبه‌هار ئیسپات کا، خۆی به‌ قوربانی ئەم دلدارییه‌ بکا، ئەمانه‌ هەموو شەخسییه‌تیکی پیرۆزانه‌ی به‌ ئەحمەد و گۆلبه‌هار دهبه‌خشی. دیسان شه‌ویک خه‌لکی ئەو چیا‌ی سه‌رئ، خه‌لکی ئەو ده‌شتانه‌ی خواری هه‌له‌هه‌ستن، ئەم جاره‌ دار به‌سه‌ر به‌رده‌وه‌ نایه‌ئن، سه‌را ده‌رووخپن و زینده‌وه‌ریکی تیدا به‌ ساغی نایه‌ئن.

مه‌حموودخان ئیدی به‌ جارئ ته‌پایی له‌ گه‌روودا نه‌مابوو. شه‌وانه‌ خه‌وی لئ نه‌ده‌که‌وت. گوپی هه‌لخستبوو، له‌ چکۆله‌ترین سرتە راده‌چه‌نی، به‌ شیری رووته‌وه‌ له‌ نیو سه‌رادا ده‌هات و ده‌چوو. به‌ جارئ هەر چوار سه‌ری دنیا‌ی لئ هاتبووه‌وه‌ یه‌ک. هه‌رچه‌ندی ده‌کرد چاره‌سه‌ریکی بۆ ئەو کاره‌ی نه‌ده‌بینییه‌وه‌، شه‌ره‌ف و ئابرووی کیشوه‌ری ئال عوسمان له‌ ساییی و بییه‌وه‌ بووبوو به‌ چوار پوول.

به‌رانبه‌ر به‌گی خو‌ش‌باب به‌زیبوو. عوسمان‌لیش به‌زیبوو. تا ده‌هات ده‌توایه‌وه‌، ده‌برایه‌وه‌. بۆ خو‌شی نه‌یده‌زانی چیی ده‌کرد. ئیدی که‌سی نه‌ده‌دواند. تا ده‌هات چه‌مبه‌ر و ئالقه‌ی تووک و نه‌فرینی توندتر له‌ گه‌رده‌ن ده‌ئالا. ئەو هه‌سته‌ی لئ بووبوو به‌ گرێه‌ک و له‌سه‌ر دلئ ره‌ق بووبوو.

هه‌موو سالئ که‌ به‌هار ده‌گه‌رێته‌وه‌ چیا‌ی ئاگری، شوانی ئەو ده‌ورو به‌رانه‌ هه‌موو دینه‌ سه‌ر که‌ناری گۆلی کووپه‌، که‌په‌نه‌که‌کانیان به‌ ئالقه‌ له‌سه‌ر خاکی مس ره‌نگی گۆله‌که‌، له‌سه‌ر به‌رده‌جاری به‌رده‌ستی سووره‌کان راده‌خه‌ن و داده‌نیشن. ژماره‌ی شوانه‌کان سال به‌ سال ده‌گۆرئ. هه‌رکه‌ ئاسۆ روون ده‌بیته‌وه‌ بلوێره‌کانیان له‌به‌ر پشتینیان راده‌که‌نه‌وه‌ و راست ده‌بنه‌وه‌. له‌و ده‌میشدا بالنده‌یه‌کی چکۆله‌ی سپی دئ، بالئکی له‌ ئاوی شینی گۆله‌که‌ وه‌رده‌دا و ده‌فرئ، ده‌روا. له‌ دوور، له‌ سه‌رووی سه‌رئ، له‌ ره‌وه‌زیکه‌وه‌، که‌ وه‌کو که‌شتی، له‌ ولاتی به‌فرستانئ ده‌کشئ، ئەسپکی زه‌لام به‌ دیار ده‌که‌وتئ. قایش و به‌ندی له‌ تاریک و رووندا ده‌بریقیته‌وه‌. ده‌بی به‌ تارماییه‌ک به‌سه‌ر

گۆلەكەدا دەخزى، پارچە پارچە دەرەۋىتەۋە و رەنگى دەپەرى و لەو دەشتە دەتۈيتەۋە و دەكشىتەۋە و نامىنى.

ئەگەر شوانەكان دەكشىتەۋە، دەرۋن گۆرانىبىژىك لە نىۋ رەشمالىكدا چۆك لەسەر خاكى تىزى بەھارى دادەدا و دەست دەداتە گۆچانى و گۆرانى دەچرى و بولپر ئەنگىۋىكىش بۆى دەستىنەتەۋە.

لەسەر خاكى نەھلەتى ئاخۆرى چۆكم دادا، لەسەر خاكى ئەۋىنى ھەزار سالە، لەسەر خاكى بەھارى ھەزار سالە چۆكم دادا. سى جارام بانگ كرد. ھەرسى جارام چىاي گەردنكەش ۋەلامى دامەۋە.

لەسەر گوللىكى سوور سوور، ئى شىن شىن، ئى زەرد زەرد، ئى كەسك كەسك، لەژىر خەرمانە ئەستىرەكەى سەر ترۆپكى چىاي چۆكم دادا. لەسەر پىشتى چىاي، لەسەر سەھۆلبەندانى دلى چۆكم دادا، لەبەر پووناكى ئەۋ چىايەى كە دەرۋونى بۆ ئەۋىنە گەرەكان كىرۋەتەۋە چۆكم دادا. گۆرانى توورەبىيەكم چىرى كە كەس نايگاتى. لە ژىر ھەورى رەش و تارىك، لە نىۋ بۆن و بەرامەيەكى كە پىاو مەست دەكا، چۆكم دادا. لەسەر لافاۋىكى كاپە و گرىكى گەرەى بى سەر و شوپن، كە لە چىاي دادەكشىتە خوار چۆكم دادا. سى جارام بانگى چىاي كرد، سى جارام ھاۋار كىرە دلى خاكى بەھارى ھەزار سالە، سى جارام ۋەبەر گوپى خاكى ئەۋىنى ھەزار سالە دادا. گوتم شوانەۋىلە، ھۆشوانەۋىلە، ئەۋە لە كوپى؟ شوانە ھات لەپىش دەم قوت بوۋەۋە.

شوانەۋىلە ئاشقى كچى بەگ بوو. كچەش ئاشقى ئەۋ بوو. بەگ پىي زانى. بەگ پازدە گوندى بوون. ھەر پازدە گوندەكەشى لە دۆلى ئاخوپىيى بوون. بەگ گوتى: ئەۋ شوانە بگرن. ئەۋ شوانەى كە وىراۋىيە دلدارى لەگەل كچى من رۆنى. مردوو، يا زىندوو ھەر دەمەۋى.

بالندەى ئەۋىن بوو بە ئاگر. ھىلانەيەكى لە ئاگر رۆنا، لەسەر گرە دارچنارىك. بالندەى ئەۋىن لە ھىلانەيەدا نوست. سى بىچۋوى بوون.

بآندهی ئه‌وین له‌گه‌ڵ سی گره‌ بی‌چوودا هه‌لفرین. به هه‌ر لایه‌کیدا هه‌لفرین، له‌هه‌ر شوێنێکی نیشته‌نوه گری گرت. چیا بوو به گری. به‌رد بوو به گری، خاک و خۆل بوو به گری، به‌ری ئاسمان، ئه‌ستێران، هه‌موو له نیو گری و کلپه‌دا شله‌قان. ئینسانه‌کان هه‌موو گریان گرت. بآندهی ئه‌وینی له گری رسکاو په‌رییه‌وه ئه‌وبه‌ری چیا، ئه‌وبه‌ری ده‌ریا، ئه‌وبه‌ری چیا بوو به گری، ئه‌وبه‌ری ده‌ریا سه‌رتایا بوو به گری، گری له گولیلک پشکووتوون. ئیکجار ئه‌وانی هه‌ره‌ شین شینه‌کان، زه‌رده‌کان، که‌سه‌که‌کان هه‌موو گری پشکووتوون.

شوانه‌وێله په‌نای وه‌به‌ر چیا ئاگری برد. دلی چیا ئاگری بوو به گری. پیاوی پازده گوندان وه‌دووی شوانه‌ که‌وتن، بیگرن، بیکوژن. چیا ئاگریان کون به کون پشکنی. چیا شوانی وه‌شێرد، شوانه‌ش بوو به گری.

کچه‌ خۆی له‌به‌ر ئه‌و ئه‌وینه سه‌خته پی رانه‌گیرا، ئه‌ویش دایه‌ چیا، مندال و مه‌زن، پیر و جوان، ژن و پیاوی هه‌ر پازده گوند وه‌دووی کچه‌ش که‌وتن. ئاگری کچه‌شی وه‌شێرد. کچه‌ش بوو به‌گری.

رۆژیکی شوانه‌وێله سه‌به‌ری له‌به‌ر ده‌به‌رێ، ده‌ستوور له ئاگری ده‌خوایێ، وه‌ده‌رده‌که‌وێ، ده‌لی: «با جارتیکی چاوم به دلداره‌که‌م بکه‌وێ، ئه‌گه‌ر کوشتیشیانم با بمکوژن». به‌ره‌و گونده‌که‌ چوو. سی شه‌و و سی رۆژان له ده‌وری گونده‌که‌ خولاوه. مردن کاریکی سانا نییه. ئاخریکه‌ی چاوی قوچاند، ده‌بویست نه‌ختی دره‌نگتر بمه‌رێ.

رێ و راست به‌ره‌و گوندی چوو. نواری له جیتی گونده‌که‌ په‌پوو ده‌خوینێ، بای وێرانی هه‌لی کردووه. چوو گوندی. نواری هیچ نه‌ماوه. ته‌ماشای ئه‌ولاتری کرد گونده‌کانی دیکه‌ش شتاقیان نه‌مابوون. پاشان روانی له‌ولاوه، له کن ئه‌و به‌ردی مالی خۆیانی لی بوو، دلداره‌که‌ی راوه‌ستاوه. دوو دلدار به یه‌ک گه‌یشتن.

مه‌لی چیا ئاگری له زۆر سته‌مان تووره‌ ده‌بی، که‌رتیکی خۆی به‌سه‌ر هه‌ر پازده گونده‌که‌دا هه‌دا. پازده گوند به خه‌لکه‌که‌وه‌ی به ژیره‌وه ده‌بن.

شوانه دلداره که په نا دهباته بهر چپای ئاگری و
بلویر دهژهنی

چيای ناگري هه ليان ده لوشی، جا تووره بییه که ی ناگري نا ئەمه یه .
بآنده ی ئەوین گرتکه، وه بهر هه ر دل و دهروونیکي بکهوئ دەسبه جئ دهیکا به
پارچه یه ک گر. هیلانه ی ئەوین گره .

ئەمه تووره بییه ناگریه . ئەمه به لای ناگریه . شان له شانی ناگري نادرئ .
ئەمه تووک و له عنه تی ناگریه .

جا هه موو به هاریک، لهو ده می گوئی کووپه به گولیلکان ده خه مئی،
سه رپاکی شوانه کانی چيای ناگري دینه سه ر که ناری گۆله که،
که په نه که کانیان له سه ر خاکی به هاری هه زار ساله راده خه ن و گره بآنده ی
ئەوین، بآلی له شینترین جیگای گۆله که هه لدینئ .

حوسۆی ئاسنگه ر، نیوه رووت هاتبووه بهر ده رکي سه را پر به دنیا
ده یزریکاند: «پاشا، پاشا، گوئ دیره، گوئ له بلوئر ئەنگیوه که ی بوهارئ
بوو؟ تی گه یشتی؟ رک و غه زه بی ناگریت به سه ردا برژئ، وه ی دهر د و به لای
ناگریت لی وارئ. به رۆکی ئاشق و ئەوینداران به رده، به سه .»

مه محمودخان به پیاوه کانی گوت:

«برۆن ئەو ئاسنگه ره م یۆ بیتن، بزانه ئەوه چ ده لئ، با تی بگه م.»

حوسۆ نیوه رووت بوو. له شه به هیزه که ی له له شی مرۆیه کی سه رووی
مرۆیان ده چوو. مه محمودخان ئەگه ر چاوی پئ کهوت سه رسام بوو.

ئاسنگه ر پرسئ:

«ئەو لاوژه چکۆله یه ت بیست که بۆم نارده بوئ؟»

خان گوئئ:

«بیستم.»

«چاکه، چ ده لئئ، ناترسی؟»

پاشا کر بوو.

حوسۆ هه رچی به زاردا هات گوئیه خان و وه کو که رته چیا به که هه لستایه

حوسق ئه‌وه‌ی به زاریدا هات به پاشا ده‌لی

سەر پێیان رۆیشت. هەر که له دەرکهی دیوهخان وهدهرکهوت، گوتی:

«تۆ دهزانی پاشا، تۆ دهزانی».

پاشا ئهوهی ئهوه چوووه دهڕۆی، سمایل ئاغا چوووه ژوورۆی، گوتی:

«پاشام دهمهوی چهند پرسیاریکت له خزمهتدا بکهم».

پاشا گوتی:

«بپرسه».

«پاشا تا ئیستا کهس توانیویه بچیته سهر لوتکهی چیاى ئاگرى؟»

پاشا گوتی:

«نهخیر».

«چاکه ئهوهی له تیرهى ئینسانه دهگاته ئهوی؟»

«رهنگه بگا، بهلام ناگه پیتهوه، ئاگرى دهیگرۆی، ئیدی بهرى نادا».

زۆر کهس چوو بوونه سهر ترۆپکی چیاى ئاگرى تاقیبیان کردبووهوه. بهلام کهس نهگهراپبووهوه.

خهرمانه ئاگریک لهسهر تهپله سهرى چیاى ئاگریه. له نیوهندی پۆیهکهوهی بیریک تا ناوهراستی دنیا رۆچوووته خوار. یهکهم ئاگر له دنیادا لهم بیره وهگریراوه. یهکهم ئاگریک که ئادهمزاد چاوی پێ کهوتبێ ئاگرى نیو دهروونی چیاى ئاگریه.

مرۆ وىستویه لهم ئاگرهى وهچهنگ کهوی، وهچهنگی نهکهوتوووه. یهک له ئاگردزان خافلانی چیاى ئاگرى به ههل دهزانی. چنگی ئاگر له گۆلی ئاگر دهپچرۆی، بهرهوخوار بۆی ههڵدۆی، قهدهرۆ دوور دهکهویتهوه. لهوهدمی چیاى ئاگرى به خۆدا دیتهوه، دهنۆرۆ ئاگردزهکه وا بهرهوخوار سهرى خۆی ههڵگرتوووه و ههرا دهکا. ئیدی یهکسهر کابرای ئاگر بهدهست لهجیتی خۆی رادهگرۆی و ههر لهویدا دهیکا به بهرد.

قهدهپالهکانی چیاى ئاگرى پرن لهم جوژه ئینسانه به بهرد بووانه. ئاگرى،

ھەرچىي چوويېتە سەر تۆقە سەرى، ھەر كەسى ئەويى دىتېي، ئاگرى لى
دزىيى، قەتى لى خۆش نەبوو.

سمايل ئاغا گوتى:

«كەواتا، پاشام دەمەوى پېشنيارىكت لە خزمەتدا ەرز كەم».

«بلى سمايل».

«با ھەر ئىستاكانى خەبەر بىئىرىنە قەلاى خۆشابى، گولبەھار و ئەحمەد
بگەنە ئىرە. دەفەرمووى بۆ خۆم دەجم بۆ خۆشاب دەيانھىنمەو، ئەگەر
ئەحمەد تۈانى بچىتە سەر ترۆپكى چىاي ئاگرى و پىي سەلماندىن چووه، ئەو
كچەي بە دەستى خۆمان دەدەينى. شايى و داوھتەكەشى لەسەر خۆمان.
مەگەر بەو رەنگە لە ئەحمەد قوتار بىن. لە دمگۆ و زمانى خەلك پزگار بىن.
ئىدى كەس قەسى بۆ نامىنى».

پاشا گوتى:

«نامىنى، بىرىكى چاكە سمايل. دە، دوو سى بەگىش رەگەل خۆت خە، بچۆ
بۆ قەلاى خۆشاب. با ئەحمەدىش بگەرېتەو. گولبەھارىش بىتەو. ئەگەر ئەو
داخوازەي لى پەسند نەكردم، بە بەگى خۆشاب بلى كچەكەم لە بۆ بىئىرىتەو».

سمايل ئاغا، پىنج پىاوى، دوويان بەگ بوون، ھەر ئەوي پۆزى و دەووى خۆ
دا و بەرەو خۆشاب بەرى كەوتن.

گەبىشتە قەلاى خۆشابى. بەگى خۆشاب لە جارانى گەلېك پتر و گەرمتر
پىشوازي كردن و دۆستانەي ميوانداری كردن. شايى و زەماوەند و ئاھەنگى
بۆ گىزان. سمايل ئاغا ئەوي شەوي كارەكەي لە بەگ راگەياند.

بەگ گوتى:

«سمايل ئاغا، چۆن دەبى، ئەمە مردنە، پاشا، ئەحمەد بۆ مردن دەنئىرى.
چما تا ئىستا كەسى وابووه وەسەر ترۆپكى چىاي ئاگرى كەوتى و
گەرابىتەو؟ كەسى و بىندراوہ؟ بىستراوہ؟»

سمايل ئاغا گوتى:

«ئەمن نازام، ئىوھ بۆ خۇتان گوتبوتان چتان دەوئ دەيگەن. جا ئىستا داخواز لە ئىمە و کردەوھ لە ئىوھ».

بەگ بە دوودلى و نا ھومئیدیئوھ:

«دە جارئ، با بە ئەحمەد بلئیم، بزائم ئەو چ دەلى؟»

ئەگەر ئەحمەد ئەو مەرجەئ قىبوول نەکردبا، ئەوسا بەگى خۇشاب چ مەجبوور نەبوو لە قەلاى راگرئ و بىپارئزئ. ئەوھ ئەحمەدئش و ھەموو کەسئىكى دیکەش دەبزانی. ھەقىش بە لای پاشادا دەکەوت شەپئ بکا.

بەگ گازی ئەحمەدى کرد، لە حوزوورى سمالیل و ئەوانى دیکەدا لئى پرسی.

ئەحمەد، بئ دوودلى و بەوپەرى پووگەشئییوھ، گوتئ: «قايلم، چاکە، دەچمە سەر ترؤپكى ئاگرئ. لەوئ، شەوئ، ئاگرئى گەورە ھەلدەکەم. پاشاش دەبئئئ. دەبا ھەر لە ئىستاوھ دەس پئ بکەئ».

بەگى خۇشاب، گولبەھار، خەلکى دیکە، ئەحمەدیان لە وەسەرکەوتنى ترؤپكى چىئائ ئاگرئ، لەو سەفەرى مردنە پئ پەشیمان نەکراوھ. بۆ پؤزئ پاشئ گەردن ئازاىبئان لئک کرد. سوار بوون، بايزید خۆ بگرە هاتن.

گولبەھار و ئەحمەد لە مالى پىرى کاروان دابەزئن. سەرانسەرى شارئ بايزید، دەوروپەرى ئاگرئ ھەموو بە هاتنى ئەحمەد و گولبەھاریان زانى. ئاسنگەرکە هاتە مالى پىر. لەگەل پىردا ئەحمەدیان زۆر نسحەت و ئامۆزگارى کرد، گوتئان:

«ئەم پاشايە کافرە، کورپە دەیەوئ لە ئىتوت ببا».

ھەرچەندیان کرد و کؤشا ئەحمەدیان پئ پەشیمان نەکراوھ. چىايىبەکانئش هاتن گەلئک لە ئەحمەد پارانەوھ، ئەحمەد گوئى نەدا کەس.

سبەئىنئىبەک ھەستا دەستى پىرى ماچ کرد، سوار بوو، بەرەو سەرا بەرئ کەوت، چووھ خزمەتى پاشا، گوتئ:

«دەچمە سەر ترؤپكى ئاگرئ، پاشام، ھەق بەلای تۆوھىبە کە بەکارئىكى وا

عوسمانلی بیر له هیزشی خه لکه که ده کاته وه

دژوار و چەتوونەووت گلاندووم».

پاشا ئۇغرخىرى لى کرد.

«سى رۇژان دەنۆرنە ترۆپكى ئاگرى، سەر لووتكەكەسى، لە شەوېكى بى
هەر و ھەلادا دەچرىسكىتەو، ھەلدەبى».

سواری ئەسپەكەى بوو. ئەسپ رڤاندى، بەرەو ترۆپكى ئاگرىى برد.

قەلەبالغىيەكە لە مەيدانى بايزيدى، لە بازار، لە بەر دەركى سەرا، بەرە بەرە
تا دەھات دەپەنگايەو. خەلكەكە لە چيا گرانتر، وەكو سیلاوېكى كپ و بى
دەنگ دەھاتنە خوار، لە نىو شارى بايزيدا تىك دەرژانەو و يەكیان
دەگرتەو. لە پیدەشتكانیشرا بەرەو ھەوراز، ئەو ھەر خەلك بوون بە قەد پال
و ملە و بەندەنانەو، بە كاو خۆيان بەرەو بايزيدى دەكشان، دەھاتن،
دەپەنگانەو، ئىقيان دەداو، بازارى شار، كووچە و كۆلانان، مزگەوتەكانیان
پر دەکرد. كرى و بیدەنگ دەبوون.

سمایل ئاغا دەمە و نیوروانى ھاتە کن پاشا، پاشا لى پرسی:

«ھەروا دین و دین، دووايان نەبراو؟»

سمایل ئاغا دەستى بەم دیو و دەستى بەودیودا، بە ناھومیدیەو، گوتى:
«ھەروا دین. تا دى زىادیش دەکن، ھەلدەتۆقن، ھەلدەقولین. عەشاماتەكە
عەشامات نییە، لېشاوېكە بۆ خۆى، لافاوى ئینسانە و ھەستاو، دەكشى.
دەكشى و ناوہستیتەو. پەككو ئەم چیايەى ئیمە چەندى ئینسان تىدایە، ئەم
دەشتەى ئیمە چەندى خەلك تىدایە».

پاشا گوتى:

«زۆرى ئینسان تىدایە. ئەم دنیاىە زۆرى ئینسان تىدایە. بۆ كاریكى خیرا
وا كۆ نابنەو و بەو رەنگە نایەنە گۆرى. چۆنیاں وا زوو بە چوونە سەر چیاى
ئەحمەدى زانى؟ لە كوئیان بیست، ھەروا دین؟ كى خەبەرى دانى؟ تۆ بلى
ھەر بىن و بىن؟».

بەو نىو دالانە درىژە ئەستوند مەر مەر زۆر و زوہندى سەرادا دەرۆبى و

پیتی له نیو فەرش و مافووران نوqm دهبوو. دم و چاوی دریژ بوو بووهوه،
رهنگی زهرده لگه رابوو چاوی که له نیو چرچ و لۆچان خول خول دهخولاووه
له پیلوویدا تویتکهی نه دهگرت، به جاری رۆچوو بوو.
به ههراسانیییه وه گوتی:

«سمایل ئه دی ئه وهی له مهی ئیمه کوا؟»

سمایل ئاغا له دووهران قه له بالغییه کهی بۆ دستنیشان کرد، گوتی:
«هۆوه تۆ، له وسهری قه له بالغییه کهی، له نیریک گۆری ئه حمه دی خانیییه وه،
زهردی پۆشیوه.»

پاشا دستێ شوپ بووهوه و پاشه و پاش گه راوه. دهیویست شتیکی بلێ. به
شایانی نه زانی لیتی پاشگهز بووهوه. بی ئه وهی خۆی له سمایل ئاغای
بگه یینی سه ره له نوێ دایه رۆیشتنی. سمایل ئاغا وه ستابوو، چاوه نوێی ئه وه
بوو پاشا شتیکی بلێ. قه ده ریکی خایاند، پاشا له نکاو وه ستا، سه ری بلند
کرد، چاوی وه کو پشکو گه شاییه وه، له سمایل ئاغای نوێی، پرسی:
«سمایل ئاغا، کارتیکی له گه ل ئه وه قه له بالغییه نه کهین، داغانیان نه کهین،
ئه دی وه نییه؟»

سمایل ئاغا گوتی:

«هیچیان له گه ل ناکهین، هه رچی سه رباز و مه ربازمان هه ن، قشله و
سوپا گه مان هه ن، له میژه که وتونه نیو قه له بالغییه که وه. هه ر په نه شیان بۆ
نا به ن. له سه رادا هه ر سه د و په نجا، دووسه سه رباز هه ن، ئه م قه له بالغییه
قۆشه ن و له شکرێ دنیا یان ده رۆست نایه ن.»

پاشا هه ناسه یه کی هه لکیتشا، گوتی:

«ده رۆست نایه ن، ده تۆ برۆ، بزانه هه ر دین؟»

ئه وێ رۆژی به ره و ئیواری قه له بالغییه که په ره ی ساند و زۆر بوو، گه وره بوو،
له سنووری شار تراز، شیوه کهی خواری شار و راستانه کهی باشووری
شیوه که یه کی دیکه ی نه ده گرت، هه موو به لاپاله که ی ئه ولای گۆره که ی

ئەحمەدى خانىيەو رېز بووبوون. قەلەبالغىيەكە لە برانەو نەدەھات، لە چياو، لە دەشتەكانەو، بى پشوو دەھاتن و لە كەمىيان نەدەدا.

لەپاشان سەر لە ئىوارى رەشمال ھەلدا، لە پىش رەشمالان ئاگرکرايەو، بۆنى رۆن لەگەل بۆن و بەرامەى ھىشكە گيا و گۆلان، لەگەل بۆنى ھىشكە گوللان تىكەل دەبوون. بەلام ئەو قەلەبالغىيە زل و زەلامە دەتگوت بى گيانە، رۆحى لەبەردا نىيە، جوولەى نەدەکرد، سرتەى لىو نەدەھات. كر و بىدەنگ وەكو رووناكيەكى بى سەر و شوين بەم لاو بەولادا شەپۆلى دەدا.

ئەگەر دنيا تاريك داھات، مەحموودخان لە سمايل ئاغاي پرسى:

«ھەر دىن؟»

«ئەرز و ئاسمان پر بوون لە ئىنسان. لە ئەستىرەى ئاسمان پترن. قەلەبالغىيەكە زەوى ناىگرىتە خۆى ...».

«ھىچ قسە ناکەن؟»

«ورتە لە زارى كەسيانەو نايە.»

«سەيرى ھىچ كوئى، سەيرى چياى ئاگرىش ناکەن وە نىيە؟»

«نەخىر سەير ناکەن، وا دەنپوخۆ رۆچوون، قەلەبالغىيەكى وا گەورە و گران دەلئى خەويان لى كەوتوو. ھىند بى گيانن، دەلئى خۆلى مردوويان بەسەردا بىژراوئەو. بۆرە بزاتۆكەيەك لە روخسارى شتاقاندا وەدى ناکرى.»

شەو ئەنگوستەچاو بوو. بەرى ئاسمان سامال، بى ھەر و ھەلا بوو. ئەستىران دەتگوت بە لاپالەكانى، بە ترۆكى ئاگرىيەو داکوترايوون، ھەر دەتگوت پوولەكەن و بەرى ئاسمانيان گرتوو. كشماتىيەكى مردوانە بەسەر شار دادرابوو. ئىنسانەكان ھەناسەى ھەناسە ئاسايىشيان نەدەدا.

مەحموودخان ئەوى شەوئى تا سببىانى خەوى نەچوو چاو، لەنىو سەرادا ھەر ھاتوچۆى دەکرد و بىرى دەکردەو. بىرى لە مردن و ژيان دەکردەو. بىرى لەو ئىنسانانە، لەو جەماوەرە گەورە و گرانە دەکردەو كە لەو چيا و چۆلانە پچرايوون، ھاتبوون. ئەمانە ھەموو لە پىناوى ژن و پياوئىكدا

جهماوهریکي له ئهستيران زۆرتر دهوری سهرا دهدا

کۆبوو بوونوه و لیره‌گانه هیوریبوون. به رووآلت و له دهره‌وه‌ت سه‌یر کردبان
 وادیار بوون. به‌لام شتیکی زۆر له بن‌ئهو کاسه‌یدا په‌پکه‌ی دابوو.
 تووره‌بییه‌کی له باوه‌ر به‌دهر جینگلی خواردبوو، خولیای سه‌ر به‌زکردنه‌وه‌ی
 سه‌ده‌ه‌زاران ساڵ په‌نگابوووه. ئهو تووره‌بییه‌ی که نه‌ده‌هاته‌ زمان،
 نه‌ده‌بزووت. ئهو تووره‌بییه‌ی که عه‌شقی کور و کچی‌کی کردبووه بیانوو. به‌ره
 به‌ره‌ زمان ده‌شیوئ و خه‌لکیش به‌ جارئ له تامیان دهرکرد. ئه‌م‌رۆ به
 به‌هانه‌ی که‌ه‌وه‌ دهرکه‌ی سه‌را به‌ من ده‌گرن، سبه‌ینی به‌ به‌هانه‌ی شتیکی
 دیکه‌وه‌ ده‌رژینه‌ ئیو شاری ئه‌سته‌مبوو له‌وه‌ و دهرکه‌ی پادشا ده‌گرن. پیم‌ وایه
 ئیدی وختی هاتوه.

چاره‌سه‌ریک بۆ ئه‌م خه‌لکه‌ نه‌دۆزینه‌وه‌ هه‌موو سه‌رمان تیدا ده‌چی. سبه‌ینی
 به‌ بیانوی زوڵم و زۆره‌وه‌، دوو سبه‌ی به‌ بیانوی خه‌رج و باجه‌وه‌، سی سبه‌ی
 به‌ بیانوی کۆشک و سه‌راکانمانه‌وه‌، چوار سبه‌ی به‌ بیانوی نانه‌وه‌، یه‌ک
 ده‌گرن. یه‌ک ده‌گرن، به‌لام چی؟ به‌ تووره‌یی و ئیش و ئازاری سه‌ده‌ه‌زاران
 ساڵه‌وه‌، هه‌روه‌کو ئیستاش ئاوها بیده‌نگ و کر و کپ یه‌ک ده‌گرن.

ئه‌م قه‌له‌بالغیه‌ هیز نییه‌ به‌ری بگرئ. هه‌رچی هۆردوو و قۆشه‌ن و له‌شکری
 دنیا هه‌ن خه‌ریکه‌وه‌ ده‌رۆستیان نایه‌ن. ئه‌مانه‌ ئه‌گه‌ر بینه‌ ئاراهه‌ پیشیان
 ناگیرئ، چاره‌یه‌ک کورینه‌، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌یه‌نه‌ ئاراهه‌ چاره‌یه‌ک.

خۆر چریسه‌که‌ چریسه‌ک، له‌ ئاسمانیکی شۆراوی، خاوتینکراوه‌ی رووناکی،
 سامالی بی‌هه‌ور و هه‌لا، له‌ چیا هه‌لات. قه‌ده‌رئ به‌ لاپالی ئاگریه‌وه‌ لکا،
 پاشان لپی هه‌لبرا، دیسان پتوه‌ لکاوه‌، پاشان به‌ته‌واوی هه‌لبرا، راپه‌ری چوو
 به‌رانبه‌ر به‌ چیا وه‌ستا. مه‌حموودخان قه‌تی رۆژ به‌و حاله‌ نه‌دیتبوو. ته‌نانه‌ت
 رۆژیش حالی گۆرابوو. ئیدی خان هه‌روا له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ قسه‌ی ده‌کرد و گوتی
 نیشانان به‌ دیار که‌وتن، نیشانه‌کانی ئاخری زه‌مانی.

می‌شه‌هه‌نگ چۆن پاش گه‌رادانان قه‌ده‌رئ تۆپه‌ل تۆپه‌ل به‌ هه‌واوه‌ خو
 شه‌نوکه‌وه‌ ده‌که‌ن و پاشان له‌ بنه‌وه‌ تا نووک له‌ چله‌داریک ده‌ورووکتین ئهو
 سبه‌ینییه‌ شاری بایزید به‌و ره‌نگه‌ بووبوو به‌ پووره‌ی هه‌نگ.

لهگه‌ل گزنگی رۆژئی پیاوان به کلاوی لواوه، به کهوله بزنی و مامزینی همه رهنگه‌وه، به پۆسته جوانوووه، سمیئل دریژ، بهژن بلندی، ژنان به کراسی یه‌ک له‌سه‌ر یه‌که‌وه، به شه‌ده هه‌وریی هه‌زار و یه‌ک رهنگی، به تارا و سلسله و پلپله‌ی زبیر و زیوه‌وه، چاو چاوی کارمامز، رهش، گهش، بهنگی، دهست و مه‌چه‌ک ناسک، له‌گه‌ل گزنگی رۆژدا پتکه‌وه هاتنه جۆش و کۆل. دیسان کر و کپ بوون، دهنگیان لیوه نه‌ده‌هات.

قه‌له‌بالغییه وه‌جۆش هاتوو‌ه‌که، ده‌مه ده‌می چیشتانئی له‌پر گۆرانیکی به‌سه‌ردا هات. تیکرا هه‌موو روویان به‌لای ئاگریدا وه‌رچه‌رخان و بی چاو ترووکاندن چاویان برییه ترۆکی چیاکه و هه‌موو دایانه چاو قایمی و هه‌روا مانه‌وه.

مه‌حموودخان خۆی ئه‌وه‌ی دیت. زۆریش ترسا:

«ئه‌ری سمایل ئاغا، ئه‌مانه هیچ قسه ناکهن؟ وا نییه؟»

«پاشام، قسه ناکهن، هه‌ر وه‌ستان، بی چاو ترووکاندن ته‌ماشای چیا ده‌کهن. قه‌ده‌ریکیش ده‌ستیان بۆ ئاسمان بلندی کرد، کر و له سه‌ره‌خۆ پارانه‌وه.»

تا سی رۆژان چاوه‌ری ده‌کهن، ئه‌گه‌ر رووناکییان له‌سه‌ر لووتکه‌ی ئاگری به‌دی نه‌کرد، ئه‌وه ری راست دینه زگ سه‌را ده‌پرووخین، ته‌ختی ده‌کهن، داری به‌سه‌ر به‌ردییه‌وه نایه‌لن.

مه‌حموودخان ئیدی هه‌روا له هیچه تۆقیبوو و له دلی خۆیدا گوتی، من له ترسان وا بیر ده‌که‌مه‌وه، کی ده‌لی وا ده‌بی.

«سمایل ئاغا، هه‌ر دین؟»

«هه‌ردین، تا دی، زۆتر ده‌بن. ئه‌م خه‌لکه له‌کوێه دین؟ کی ده‌یانه‌پنێ؟»

مه‌حموودخان زریکاندی، گوتی:

«ئو مه‌نده‌بووره، ئو پیری کاروانه بی خواجه، ئه‌وانه، ئو پیرانه هه‌میشه دژمنی ئیمه بوون. سمایل ئاغا، ئه‌مانه نه‌گرینه خۆمان تیدا ده‌چین. سمایل

ئاغا، رەگيان قوول پۇچۇوه، رەگى سەد ھەزار ساليان لەنيو خەلکدا داکوتاوه. ئەگەر لەگەليان يەک نەگرين.» لە پەنجەرەکەوه خەلکەکەى پيشان دا، «ئەدى، ئاوها دەيى سمايل ئاغا».

«ئيمە ھەموو وەختى دەتوانين لەگەليان يەک بگرين پاشام».

مەحموودخان بيىرى کردەوه، لە دلى خویدا گوتى: دەليى مال و مندالەکەم، دەستە و دايەرەکەم ھەموو کۆکەمەوه و سەرايى چۆل کەم. بەلام ترسنۆكى نييه؟ ئەستەمبۆل پى نازانى، ئەدى پاشان. پاشان خو چواردەورى سەرايى ھەموو تەراوه، تەيىرى لى دەرناچى؟ دەکرى بە شەر دەرياز بىم؟
لە پر گەشايەوه:

«ھىچ نەبى خو لەم حالە قوتارکەم، سەرى ئەو بەگى خوشابە، سەرى ئەو پيى کاروانە بپەريئم. سەريان بپەريئم. ئەم نەگريسانە نەبووناپە ئەو ھەموو جەماورەم لە سەرايى تى ئەدەورووکا. لە سەريان دەدەم، لە سەريان دەدەم. لەسەريان دەدەم سمايل ئاغا. با ببين با ببين».

تا ھىزى تيدا بوو دەيقىژاند، دەمارى مىل پەپ بووبون، ھەر ئەو بوو نەدەبووراوه. ھەر گوتى و گوتى، پاشى بەرە بەرە خاوبووه. بەکاوهخۆ، کرى و بیدەنگ، ھەر دەيگوت: «لەسەريان دەدەم، لەسەريان دەدەم، لەسەريان دەدەم خوّم لەو بەلاپە رزگار دەکەم».

سمايل ئاغا لە کن دەرکەى پشتى بە کۆلەکە مەرمەپىكى پەمبەيىپەوه دابوو، چاوهنۆرى خاوبوونەوهى مەحموودخانى بوو.

«سترانبيژ و بلویرئەنگيوانيش ھاتن، سمايل ئاغا؟»

«بە سەدان دەھۆکوتيش ھاتوون، چاوهريى داوت و رەشەلەکى دەکەن».

«ئيشاللا ئاگرەکە لەسەر ترۆپكى چيا ھەلدەکرى، سمايل ئاغا، يانە...»

مەحموودخان شەرمى بە خویدا ھاتەوه کە گريى دەروونى خو، ترسى خو يەک جار بەو رەنگە لە بۆ نيزيکتريى کەسپىکى وەکو سمايل ئاغا کردەوه. يەک دوو شتانی لە زاريدا جويپەوه، ويستى زمانى بگۆرى بوى

سەروپەر نەكرا . سەرى بەسەر سىنگىدا شۆر بووئەو .

سمایل ئاغا لە پەشىمانى مەحمودخان گەشت . ئاغا پیاویك بوو ، دل و زمانى وەكو يەك بوون ، راست و رەوان گوتى :

«پاشام ، جەماوەرەكە ئەم شەویش ئاگرەكە لەسەر تروپكى چىاي نەبىنن خۆ ئىدى ئاراميان لەبەر دەپرى ، دىن دار و پەردووى سەرا و مەرامان تىكوپىك دەدن و هەموومان دەكوژن . جا بۆ لە يەكدى وەشپىر ، با چارىكى بكەين .»
مەحمودخان ئەگەر ئەو قسەى بىست ، هەر ئەو بوو شاگەشكە نەبوو ،
پرسى :

«چۆن؟ چۆن چارىك سمايل؟»

«واژ دىنى . لە كەلى شەيتانى دىيە خوار و ئەه . دەچىيە بەر دەرکەى ، دەلىى مادامىكى ئەو هەموو خەلكە واى دەوئ ، ئەوا لەبەر خاترى ئەم جەماوەرە لە مەرجى خۆم پەشىمان بوومەو . كچەكەم پىشكيش بە ئەحمەدى كرد . ئەحمەدى بىن ، با بىكەين بە شای و لوغانى . دەشلىى : هەر لەبەر خاترى ئىو سەروپەرى شایىيەكەش هەر خۆم دەيكەم . جا ئەوسا بزانه خەلكەكە چۆنت لەسەر سەرى خۆيان دادەنن و خەلوا خەلوات پى دەكەن و لە پاش خوا ئەتۆ دەبى . هىچ چارىكى تر نىيە .»

«كارى وا ناكەم ، سمايل ئاغا ، نۆرەى ئەو مانە پىمان بلىن ترسنۆكن .»

«پاشام ، شتى واىان قەت بە بىردا نايە . جەماوەر قەت بىر لە فیتنە و فەسادى ناكەنەو . دلپاكن . نىهاد خاوتن .»

«سمایل ، بە بىرياندا دى . كەس لە جەماوەر زىرەكتر نىيە . شتى وەكو جەماوەر نەهاتووتە دنياو .»

«پاشا ، بە هەلەدا چووى ، سەرا رووخاندنىان بە كەلك نايە . بەلام بىشپرووختن لەبەر ناچارىيە . هەر كە بەسەرياندا هات چ دەلىى .

كە ناچار بوون دەمانكوژن . لەوانەى تا ئىستا ئەحمەدىش نەمابى .

كى دەلىى ئاگرى ئەویشى هەلنەلووشىو؟ بەلكوش ،»

«راست ده لئی، هه قته، هه قته، به لام نایکه م سمایل. له قسهی خۆم په شیمان نابمهوه».

«ئه وانیش دهرسن. به لام زۆریان که یف به وهدا دیته وه تو وان له مهرجه که ی خۆت بینی. جا بۆیهش ئه وه بیان به بیردا نایه که ئیمه لییان دهرسین. به پیچه وانه وه، به پرسن دته پرسن، خیرخوایی و چاکه په روه ریت به هه له لهی ئاسمان دهگه یهنن. ده بییه داستانی سهرزاری گوره و چووکیان».

«نه مکردوه و نایکه م، له دستم نایه، سمایل ئاغا. با بمکوژن. هه م، هه م، هه م، کۆ ده لۆ وه سه ترۆپکی چیا ناکه وئ. به شکو له وانه بی ئه مشه و ئاگره که ببینن».

سمایل ئاغا زیریکاندی: «نه بووه و نه کراوه، ئاگری، هه رچی وه سه ترۆپکی که وتبی دم و دس گرتوویه و کردوویه به بهرد».

«پیری کاروان خاوهن به هره و کهرامه ته. به لکو کهرامه تی».

«ئاگری گوپی له کهرامه ت و مه رامه ت نییه. ئاگری دهرفه تی ببینکردنی ترۆپکی خۆی به کهس نادا».

«جا به لکو نه گاته سه ترۆپکه که ی، هه ره له و خوارانه وه ئاگره که هه لکا».

سمایل ئاغا دهستیکی به ردینیدا هینا. بزه گرتی، په نجه کانی ته قاند، گوتی:

«ئه حمه د بویر و ئازایه، ئه گه ر چوو سوور دهیزانی دهرمئ. هه ره ده گاته ترۆپک».

«ده منیش له بریاری خۆم نایه مه خوار سمایل ئاغا، له به لینی خۆم پاشگه ز نابمه وه. به دم شه ره وه دهرم. برۆ سه ربازان ته یار که. هه رچیبه کی له قشله شدا هه ن رایانگویتنه سه رایئ، به دم شه ره وه دهرمین».

«دهرفه تی شه کردنمان به دهسته وه نامینی پاشا. ئه من ده زانم ئه و جو ره جه ماوه ره چین. هه ره هینده ی چاو قووچاندنی یه کمان به ساغی نایه لئ، هه موومان ته فروتوونا ده که ن».

پاشا سووربووهوه، گوتی: «با تەفروتونامان کەن، ئیمەش لەو ماوێی چاوقوچانەدا بە هەموو توانامانەوه شەڕ دەکەین. هەرێ سەربازان پراگەییەنە، ئامادەبن، ئەوانی قشلەش با بێن».

سمایل ئاغا ئیدی قسەیی نەکرد. قسەیی چی کردبا، دەیزانی پاره ناکا. جگە لە جیبەجێکردنی فەرمانی وی چ چاریکی دی نەبوو.

ئێوارێ بوو، تاریکی دادههات. دەشتەکەیی خوارێ لەبەر ئینسان رەش رەش دەچوووه. هەر خەلک بوو و دەهات، هەر دەوار و رەشمالان بوو هەلەدرا. لەپێش دەوار و رەشمالان، ئەستێرە، ئەستێرە، دەست بە ئاگر هەلکردن دەکرا. تاریکی داهاات و دانەهات جەماوەرەکە هەلستا. چاویان بریبه ترۆیک و لووتکەیی چیاای ئاگری. ئەو هەموو مەردمە بووبوون بە یەک دڵ و چاوهێری بوون. بە چاوه، چاوه هەر چاوهێکیان بووبوو بە چوار.

مەحموودخانیش لە کۆشک و سەرای خۆی چاوهنۆری ئەو ئاگرە بوو.

لە لایەک جەماوەرەکە، لە لایەک مەحموودخان، گیانیان هاتبوووه سەر لیوانیان چاوهێری ئەوه بوون، ها، ئیستا ها، نەختیکی تر موجیزه و پەرچوو لە ترۆیکی چیاای ئاگری هەلدی.

کەلەشیری نیوه شەوێ خۆیندیان. جگە لە ئەستێرە خەرمانکراوهکانی سەر ترۆیکی چیاای ئاگری کە پێوه سووابوون ترووکەییەکی دیکە وەدی نەدەکرا. ئاسۆ روون بووهوه، ئەستێرەیی کلکدار ورشە ورش، چریسکە چریسک لە چەرخێ شینی خۆیدا خەرمانەیی دا هەر دەتگوت مانگیکی دیکەیی زۆر سەبیره لە نیزیکی ئاسۆوه. سمایل ئاغا وەکو با گەرایهوه. لە ئارەقەدا چۆرەیی دەهات، گوتی: «وا ئیستا دەستیان بە غەلبهوههرا کرد، لەسەرەخۆ گەرانەوه سەراییی. نەک هەمووشیان، بەشێکیان».

مەحموودخان هەردوو چاوی بووبوون بە کاسەیی خۆین. دەستیکی بە مشتووی شیرەکەوهی، ئی دیکەیی بۆ دەمانچە زێرکفته، مشتوو ماهییه، چەمخالییەکەیی بەرپشتی دەچوو. بەدریژایی ئەوێ شەوێ دەستی بەو رەنگە هەر دەهات و دەچوو و چاوهێشی لە ترۆیکی ئاگری بوو.

«هیچ چاریکی تر نییه پاشام، هیچ چاریکی دیکه‌ی قوتاریبون ...»

پاشا خاو بووه‌وه. به هه‌موو گوریکیه‌وه، قورس و گران، به‌لۆژهلۆژ، هیز له‌بەر پراو، سا به هەر جۆریکی بوو خۆی گه‌یاند به‌ر دهرکه‌ی سه‌را. له‌پیش دهرکه‌ی مزگه‌وته‌وه پەت بوو، له‌هه‌وشه‌یه‌که دوو جار قاچ و قولی تیک ئالان، ویستی بگه‌ریته‌وه نه‌گه‌رایه‌وه. هاته به‌ر دهرگانه سه‌ر به‌که‌مبه‌ره زه‌لامه به نه‌خش و نیگاره له‌ئەقل به‌دەر سه‌ولجوقیانه‌که‌ی هه‌وشی. جه‌ماوهره‌که ئه‌گه‌ر دیتیان له‌غه‌لبه و بۆلژن که‌وتن و کپ و ورت له‌به‌رده‌وه ده‌هات له‌وانه‌وه نه‌ده‌هات. ته‌نانه‌ت پشوشیان نه‌ده‌دا. مه‌حموودخان به‌چاوه زه‌لامه‌کانی جه‌ماوهره‌که‌ی دابیتزا. جه‌ماوهری تاین به‌کاوه‌خۆ، وه‌کو دهریای پاش مه‌د و جه‌زنان ده‌هه‌ژا. پاشا به‌ره‌و ته‌پۆلکه‌ی پیش سه‌رای چوو، به‌ته‌پۆلکه‌دا هه‌لگه‌را، گوئی:

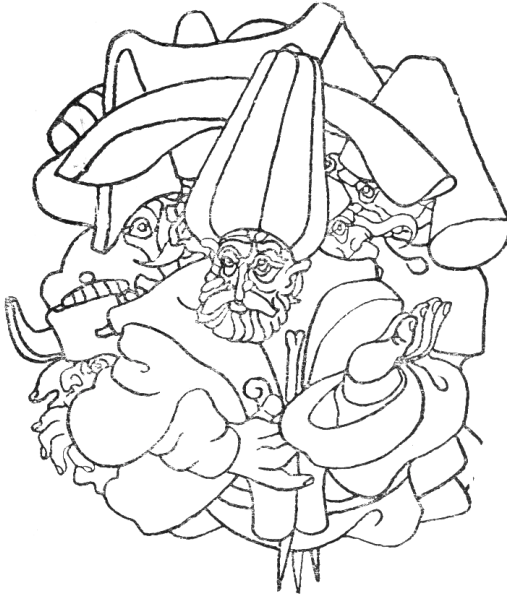
«له‌بەر خاتری ئێوه وا ئه‌حمه‌دم به‌خشی. شاییه‌که‌شی خۆم سه‌روبه‌ری ده‌که‌م. مادامتیکی ئه‌وه‌وه‌موو خه‌لکه، ئه‌وه‌وه‌موو مه‌رده‌م هاتوون. هەر ئیستا پیاو ده‌نیرم ئه‌حمه‌د بێننه‌وه. کچه‌تان له‌هه‌مووان سواری‌چاکتره، کامه‌تان له‌هه‌مووان چالاک و چاپکتره‌ بپروا، به‌فریای ئه‌حمه‌د که‌وی، پتی راگه‌یه‌نی، پاشا وازی هیتنا.»

جه‌ماوهره‌که له‌ناخه‌وه وه‌غه‌لبه و غریو که‌وتن. یه‌ک دوو جار ان له‌م سه‌رپرا تا ئه‌وه‌ سه‌ری، شه‌پۆلی دا. جه‌ماوهره‌که وه‌کو ژیی کرژ هه‌لاتووی لی به‌سه‌ره‌هاتبوو. خاو ده‌بووه‌وه، ده‌په‌وییه‌وه. پاشا سوۆسه‌ی ئه‌وه‌ی کرد.

به‌رواله‌ت شاییه‌ی به‌خۆبوو، له‌درووندا دلی تۆقیبوو، له‌ته‌پۆلکه‌ی هاته‌خواری، به‌هه‌نگاوی قورس و گران وه‌ژوو سه‌رایێ که‌وت. پیاوه‌کانی سی هه‌نگاوی له‌دووه‌وه‌ ده‌پۆشستن.

ئه‌گه‌ر پاشا وه‌ژووهره‌که‌وت و نه‌که‌وت بری لای خوین گه‌رم، هه‌ندێ به‌سواری، هه‌ندێ به‌پیاوه‌ ملی ریگی چیا ئاگریان گرت. جه‌ماوهریک وه‌کو بفری به‌ره‌و ئاگری هه‌لکشان.

ئه‌وه‌ی پۆژی جه‌ماوهره‌که‌ خاو بووه‌وه، ده‌ستیان به‌قسان کرد. بایزید وه‌کو

مہمموودخان لہ ترسان تہمہد دہبہخشی

پووره ههنگیکی زهلام ژاوهی دههات. ئینسانهکان دهستی بهم دیو و دهستی بهو دیودا سست و خهفهخان بهو بهر رۆژوهه بۆ خویشیان نهیاندەزانی چ بکهن، بۆ کوئی برۆن، هەر دهخولانهوه و دهوستان.

ئاسنگەر چوو بووه ئیو جهماوهرهکهوه، به شادییهوه دهگوت: «کافرهکه ئیمانی هینا، ئاخیرییهکهی ترس وهئیمانی هینا. زانی کۆشک و تهلاره زیرهکهی، سهرا مههمه و زیوهکهی ویران و خاپوور دهکرئ. ئەو کافره لئی عهیان بوو بۆیه به چۆکدا هات».

جهماوهرهکه ههموو سهرسام دهیانروانییه ئاسنگەر.

«ئیمه ئهگەر له ههموو شتیکیدا وا یهک بگرین، کهس ناتوانی دهممان تی نی. ئیمه چیا، شا بهرگهمان ناگرئ. هیچ کهس. هەر ئەوهنده یهک بگرین ئیدی بهسه».

ههندی کهس، لهوانی سههر به سهراپی له پشتهوه دهیانگوت: «ئاگر پهستی، دین دژمن. به تۆچی؟ ئیمه یهک بگرین یا نهگرین، تۆیهکی ئاگر پهست.»

ئاسنگەر گوئی له قسهی ئەوانی پشتییهوه نهبوو.

ئینسانهکانی ئەو دهشته جارئ وهسههر شاری دهکهوتن، جارئ دههاتنه خواری، ئارامیان له بهر برابوو، چاویان بهر پتوه بوو کهی خه بهرکه له ئاگرییهوه دهگا. هەر له میستاکهوه ههندی کهس له چاوهروان کردن جارپس و وهرز بوو بوون، لییان دابوو گهرا بوونهوه گوندی خوین. تا درهنگتر دهبوو ئەوانی که بۆ گوندان دهگه رانهوه، یا هه لپه ی گه رانه وهیان دهکرد زۆر دهبوون. چاوهروانهکه، توور پهیییهکه شتیکی زۆر کهمی مابوووه.

دیسان ئیواره داهات، رۆژ ئاوابوو، ههرا و غه لپه ی بهزیوی وهرز بووی جهماوهرهکه، وهکو له ناخهوه، له ناخی زهوییهوه، بی، گهوره بووهوه. تهنیا ئەو کهسانه ی که مهراقدار بوون، ناویه ناو سهریان بلند دهکرد و ته ماشایهکی ترۆپکی چپای ئاگرییان دهکرد. مهحموودخانیس هەر نیو سهعات جارئ، سهعاتی جارئ دهچوو بهر پهنجهره و دهینۆرییه ترۆپکی چپای، بهلام تهنیا پیاویک ههبوو، ئیستا و ئیستاش چاوی له ترۆپکی ئاگری نهترووکاند، ئەویش

ئاسنگەرەكە بوو.

دەيگوت، كۆمەكم كىردوو، ئاگرى ئايگىرى پى و راست دەيگە پىنئىتەو. لەبەر خاترى كۆپە و بلىسان، پىر و پىاو چاكان ئەحمەدمان بۆ دەنئىرئىتەو. ئەوئى پۆزئى ئىسوارەى چوارەم پۆز بوو. لەنكاو زىكەى ئاسنگەر پەردەى شەوئى درى، پاشان ھەرايەك وەكو تەقینەوئى تۆپ لە چىاى ئاگرى دەنگى داپەو. چىا راجەنى، لەرزى ھەرا و زىرىكە لە شىو و دۆلانەو وەكو تۆپ تەقینەو. ھەموو سەپرى تروپكى چىاى ئاگرىيان كىرد. ترووسكە ئاگرىكى بارىك لەسەر تروپكى چىا گەشاپەو. ھەندى جار ون دەبوو، لەپىر پەيدا دەبوو. دىسان ون دەبوو.

مەحمودخان گوتى:

«ئاگرى ئەحمەدى نەگرت، چ بوو؟»

سمائل ئاغا گوتى:

«ئەحمەد ئاگرىيايىيە، لە خۆيەتى ھىچى لى ناكا.»

مەحمودخان قىژاندى:

«درۆيە، ئەمە شتئىكى تىداپە.»

بۆ سبەينى زوو ئەحمەد نىشتبوو ئارەقە و خوين بە سواری ئەسپ قوت بوو، ھات لە پىش دەرکى سەرا وەستا.

جەماوەرەكە ھەر چوار دەورىان تەنى. ئىزنىان نەدا لە سەرايى بچتە ژوور.

بۆ دووكانى حوسۆى ئاسنگەريان برد. ئەحمەد دەستى حوسۆى ماچ كىرد.

«پىران دەستىيان بە ئالئەو گىرت. ھەمىشە پىرانت لە پشت بن.»

ئاورىنگانى بە سەردا پىژاند و پىرۆزى كىرد.

گولبەھار ھاتبوو لە سووچىكەو ھاوئىستا بوو. ئەحمەد ھەر تەماشاشى

نەكرد. گولبەھار بەم رەفتارەى زویر و زگار بوو. قسەى نەكرد. تۆبلىي

وابى؟ جا ئەگەر وابوو ئەم پىاو بۆچى لە رۆحى خۆى بوورد و چوو لەسەر

تروپكى چىاى ئاگرى، ئاگرى ھەلكرد.

گولبەھار لە ھەموو شتى حالى بوو. خۆشەويستىيەكەى بە عەينى

ئەندازە بەرەو رېك و كين دەرهويپپەو. ھەر لە دووی ئەحمەد وەدەرگەوت گوتی:

«ئەحمەد با پرۆین».

ئەحمەد گوتی:

«پرۆین».

نەچوونە سەرايى. سەيرى جەماوەرەكەيان نەكرد. چاويان بەو داووت و شايپپەى بۆيان تەدارەك كرابوو، نەكەوت. دەستى پيرى كاروانيان ماچ كرد، سواری ئەسپەكانيان بوون، سەرلەنوئى دايانكيشا، بەرەو چيا گەرانەو.

گۆلتىك بەسەر سينگى چياى ئاگرىپپەو، ھەر ھىندەى جى جۆخىنى گەورەپ. ئاوەكەى تا بلایى شىنە. ھەموو سالى كە بەھار بەسەر دنبادا دەدا، سەبىنپپەك، پيش ئەوھى رۆژ ھەلئ، تىكرای شوانەكانى چياى ئاگرى دپنە سەر ئەم گۆلە. كەپەنكەكانيان بەسەر تەقتەقە تاوئيرى سوور، رېك، رژد، بەسەر گلى مس رەنگى گۆلەكەدا رادەخەن، لەسەر خاكى سەوداى ھەزار سالە دادەنیشن و بە بلوئيرەكانيان ھەموو بەپەك پشوو توورەپپى چياى ئاگرى دەژەنن. ھەر كە ئىوارئ دادئ، بالندەپپەكى سەپى دئ، زۆر چكۆلانە، بالئىكى لە شىناپپەكە وەردەدا، دەفرئ و دەروا.

لە پشتەو، نەختى لەولاو. سەبەرى ئەسپىكى زەلام، بەرەو گۆلەكە دەكشى. ھەر كە دئ و ناپە، گورجئ لە چاو و ن دەپئ. ئەگەر رۆژ ئاوا دەپئ و نابئ شوانەكانيش لە پر لە بلوئيرەنەن دەوستان و لە نئو تاريكايى چياى ئاگریدا رەنگيان دەچپتەو و و ن دەبن و لەگەل تاريكيدا تىكەل دەبن.

سەرى ئەسپەكانيان كيشا پيش ئەو ئەشكەوتى كە لە سەرووى گۆلى كووپەو بوو. چادر و رەشمالئىكى زۆر لە راستانى سەر ئەشكەوتئ، لە لاپالەكانى خوارئ ھەلدرابوو. چرا كزەكانى نئو چادر و رەشمالان بە ئاگرىپپەو وەرکرا بوون، ترووسكە ترووسكيان بوو. دەروپەر بۆئىكى ھىند تىژ و تالى لئ دەھات، پياوى مەست و گىژ دەكرد. بۆن و بەرامەى مانگى نەورۆز، تىژ تىژ، لەو نئو پەنگابووھو. ھەر بۆنەى وەكو بۆنى سئوھ كئوپلەپپەكى كۆن و سىس دەچوو. گژ و گياى ھەلقراچا، گولالەى ھەلپرووزكاوى بە ھىز،

کولبه‌هار و ئەحمەد رزگاریان دەبی و
دەگەرینەوه چیاى ئاگرى

کورتیلە کورتیلە، کولەبنە، کولەبنە، خشەخشیان بوو. ئەسپەکانیان بە دەوونیکەو بەست، ئەحمەد بە بەردەستیکی ئاگرێکی هەلکرد، گولبەهار گزرە ئاردووێکی هیشکی دار و دەوون لە دەور و بەران خپرکردووە. هەردووکیان لە لێو ئاگرەکه، بەرانبەر بە یەک دانیشتن، ئەحمەد نان و پەنیری سەوزی لە هەگبە دەرتنا. دوو بە دوو دەستیان بە خواردنی کرد. ورتە لە دەمی شتاقیانەو نەدەهات، نەیان دەنۆرییە نێو چاوی یەکدی. تەنیا ئەگەر ئاگرەکه پووی لە کوژانەو دەکرد، گولبەهار هەل دەستا دەچوو باوەشێکی ئاردوو دیتنا. دووکەل گنجی نێو کەپووی دەزوراندووە، بەلام هیچیان بە خۆیان نەدەزانی.

لە نوالەکهی دوورەو گرم و هۆرێک دەهات، ئەو چیا یەمی دەهەژاند. دەرگوت بە سەدان شەپە و هەرسە بەفر هەرسیان هیناوە و دەرگوتنەو. مەلێ ئەمە دەنگدانەوی ئەو هەرسە سەهۆلانە بوون کە لە لووتکە و تروپکی چیاکانەو هەرسیان دیتنا و بەرە بەرە دەنگیان گەورە دەبوو.

جا، هەموو وەرزی، هەرسە سەهۆلی وا زەلام، کە یەکی هیندەمی چیا یەکی چکۆلە دەبێ، غلۆر دەبنەو و لە نوال و شیو و دۆلان گرمەیان گەورە دەبێ و دەنگ دەدەنەو.

گولبەهار بە ترسیکەو، بە پەژارە و کول و نسرینەو، چەنەمی لەسەر چۆکی دانابوو و بۆ خۆی هەلترووشکابوو، هەر هیندەمی گۆلە یەکی مابوووە.

باگەر و زریانیک لە دەری هەلی کرد، هات و رابرد. بوو بە سامال، پاشان هەوا لەنکاو پەوییەو و خۆش بوو. شەوگار راشکا. ئەوان هەر بەو پەنگە بەرانبەر بەک دانیشتیوون، چاویان بریوووە ئاگرەکه و هیچی تر.

نەئەمیان دەیتوانی دەس بە قسان بکا، نەئەویان. ریک و توورەیی گولبەهار تا دەهات پتر هەل دەتۆقی. ئەوین و سەوداسەرییەکهی چەند بە رەگ و ریشە بوو و قوول و پۆچوو بوو ریک و توورەیییەکهشی بەو ئەندازە هەل دەچوو و سەرپێژی دەکرد. لە نکاو تەقییەو، گوتی:

«بیلێ ئەحمەد، ئەتوو شتیکت لە دلیدایە، بیلێ».

ئەحمەد چاۋە گەرەكەنى بە شلەژاۋىيەۋە كوردەۋە، لە حاالى گولبەھار گەيشت. دەرگوت چەندىن سالە، تازە گولبەھارى دەبىنى، دەرگوت دەبەۋى بەكىكى زۆر لەمىژ ناسياۋى ۋەبىر بىننەتەۋە، شتىكى ۋاى لە ۋوخساردا ۋەدى دەكرا. ئەحمەد قەسەى نەكرد، نەيتۋانى چ بلى. دەنگى گولبەھار ۋەكو سووتمان و ئاگرەكەۋتەۋەيەك دەچوو. دەبوو ۋەرامى بدرىتەۋە. ئەحمەد چاۋى بربوۋە ۋوخسارى گولبەھار و دەمى چوۋبوۋە كلىلە، مەقى نەدەكرد. پاشان ۋەكو گىانى لە بەدەن بكىشن، گوتى:

«چۆنت پزگار كردم، گولبەھار؟ چت بە مەمۆ دا سەرمت پى كرىيەۋە؟ مەمۆ لە پاى چى خۆى بەخت كرد و سەرى منى ساندەۋە؟ چما كاتىكى منى قوتار كرد بە مەرگى خۆى نەدەزانى؟ راستىي ئەۋەم پى بلى. دەبىزانى، نەيدەزانى؟»
ۋەستابوو لە گولبەھارى دەنۆرى، چاۋەنۆر بوو.
گولبەھار گوتى:

«دەبىزانى. دەبىزانى كە ھەر زىندانەۋاننىك دەرگەى زىندانى بۆ زىندانىيان ۋەكا لە چ جىيان لەسەر ئەۋ دىنبايەى ناژى. پەنا ۋەبەر ھىچ ۋلاتىكى نابا، مەمۆ بۆ خۆى ئەۋەى زۆر چاك دەزانى. ھەر بۆيەش بەدەم شەرپەۋە تا ئاخر پشوو خۆى بەخت كرد لە برجى قەلاۋە خۆى ھەلداشت.»

«زىرت دايە، دەستى لە رۆجى خۆى ھەلگرت؟»

«نە.»

«كۆشك و سەرات پى بەخشى، سەرى خۆى دا؟»

«نەخىر»

«ئەدى چت دايە گولبەھار، لە پىناۋى چدا گىانى خۆى بەخشى؟ بۆ گىانى

بە گىانى گۆرىيەۋە؟»

«ھىچم نەدايە ئەحمەد، ھىچى نەۋىست.»

«بۆ قوتار كردنى من؟»

گولبەھار قەسەى پى برى، گوتى:

«پىم گوت چت دەۋى دەيدەم، بۆ قوتار كردنى تۆم بوو. ھىچى نەۋىست.»

«تۆپیت گوت، چت دهوی دهندهمی، وهها؟»

«گوتم، چت دهوی دهیدهم، ئەو هیچی نهویست.»

کر و بی دنگ بوون. ئاگرهکه بهره بهره دهکوژاوه بهش به حالی گولبههار
هه موو شتی برابوووه. زۆر چاک له نیاز و دۆزی ئەحمهد گهیشتیوو.

ئەحمهد هه لستا ورهه ی سه ر ئەسه په کهه ی هینا، گیا و گۆلی راخست. له
پووش و په لاشی بۆن تیژی چیا ی ئاگری سه رینی دروست کرد. شیره کهه ی
هه لکیشا له ناوهندی دزیژ کرد. شیر له بهر ترووسکه مرده له ی ئاگره که مات
مات بریقاپه وه. ئەوجا راکشا، وره کهه ی به خۆیدا دا.

گولبههار وهدرکهوت. هه مبیژنی گزه ی هیشکی دیکه ی هینا. ئاگر
بلیسه ی ساند. مات، هه سه رتاوی، تامه زۆ، له روخساری ئەحمهدی روانی.
هه ر دهیروانیه سه ر و روخساری و روانینی دههاتی، لیتی تیر نه ده بوو.
هه رچهندی ته ماشا ده کرد، هینده ی دیکه سه ودای و هه زه ل ده کهوت و پتری
په ره دهستاند. له نیو بی چاره ییدا به جارێ کرژ هه لاتبوو و به سه ر به کدا
داقوو پابوو. هه موو شتی، هه موو شتی برابوووه. ئەو ئازاره ترسناکه ی له
ناخه وه هه ست پی کرد. بهرگه ی نه ده گرت. جا چیی کردبا؟ بۆ کوئی چوو با؟
په نای وه بهر کئی بردبا؟ تا نیو مۆخی هیسکانی پر بوو بوو له ئەوین و سه ودا.
ئایا به راستی هه زی له ئەحمهد کردبوو؟ ئەگه ر هه زی لی کردبا به مه رگی
خۆی قایل ده بوو. مه مۆی...

چوو ده ری. ساتمه و سه رهنگری دا. ئەستهیران خروشان. جارێ وه سه ر
ئاگری ده کهوتن جارێ ده هاتنه خوار، ئاگری نه وی بووه وه، بڵند بووه وه، له گه ل
ئەستهیران تیک چرژان، تیک ئالان، تیک جو شان. نرکاندی، راچه نی،
گرماندی، رووخا. گولبههار به باوه شیک گزه وه گه راپه وه ژوو ری. ئاگره که
گری ساند، ده م و چاوی ئەحمهد هینده ی دیکه جوانتر بووه وه، زیاتر
وه سه ودا کهوت. ئەحمهد نوستبوو. به خولیا ی سه ودا وه هینده ی دیکه وه کلپه و
بلیسه ده کهوت، ده گه شاهه، گه وره تر ده بوو. گولبههار کرژه لات. دنیا
ده خولا وه کهور و گاشه ی ئەشکه وته کهه ی به ناله و هات و هاواریکی

ترسناکه وه لیك دهقلیشانه وه و له بهر یهك هه لده زړان، ئهستیران له ده ری
 دهفرین، ده خرۆشان، ده روبره هار بووبوو، دنیا خرابووبوو، قیامت
 ههستا بوو. گولبه هار له تاریکیدا غه رق بوو. ته نیا دم و چاوی ئه حمه د
 دیار بوو. گولبه هار دهستی بۆ خه نجه ره که ی چوو. خه نجه ره به دهستییه وه
 سارد بووه وه، تا قۆلی ماندوو بوو، که وته خواری. ئه گهر چاوی هه لئنا رۆژ
 هیدی هیدی روون ده بووه وه. یه که م شنه با، بۆن و به رامه تیژه کانی به هه ر
 چوار لادا داغان ده کرد. گولبه هار ئه حمه دی له نیو تۆپه له تیشکی کدا، له سه ر
 زنا ره که ی پیشه وه دیت، نیشنبوو ه نیو تاریک و روونه که.

به ره و ئه حمه د چوو:

«ئه حمه د، ئه حمه د، ئه حمه د، وه ره مه رۆ ... ئه حمه د، ئه حمه د.»

سه رانه سه ری چیا ی ئاگری دهنگی دایه وه. به سه دان هه ره سه به فر له سه ردا
 شه په ی هینا بۆ نیو نوالان، بۆ نیو که لیان. چیا له ناخی ناخییه وه را چله کی.
 گولبه هار چه ندی له ئه حمه د نیریک ده که وته وه، ئه حمه د هینده ی لی دوور
 ده که وته وه. ئه گهر راده وه ستا، ئه ویش راده وه ستا، ئه گهر ده رۆیی، دوور
 ده که وته وه، برۆ تا که هیشه گۆلی کووپه. گولبه هار ئه حمه دی له گۆلی کووپه ون
 کرد. هه ردوو دهستی به لاجانگییه وه گرت له سه ر خۆله مس ره نگه که ی گۆلی
 کووپه دانیشت. چاوی له ئاوه شینه که بری.

ئیتیر له وئی رۆژێوه هه رچی به کن گۆلی کووپه دا تی ده په ری، ته ماشا ده که ن،
 گولبه هار، که زویه درێژه ره شه کانی، که وه کو رووناکی ده کشان، به سه ر
 پشتیدا شۆر کردوونه وه و هه ردوو دهستی به لاجانگییه وه گرتوو ه و سه یری
 نیو ئاوه شینه که ده کا.

ناو به ناویش ئه حمه د له نیو ئاوی گۆله که دا دپته پیتش چاوی گولبه هار،
 گولبه هاریش باوه شی بۆ ده کاته وه، به ره و پیری ده چی، هاوار ده کا:

«ئه حمه د، ئه حمه د!» دهنگی له و چیا و چۆله دهنگ ده داته وه. ده لی «ئه حمه د،
 ئه حمه د. ئه توش با ی له جیی من، هه ر وات ده کرد، ئیدی به سه، ده وه ره،
 ئه حمه د گیان، ئه حمه د گیان، ئه حمه د گیان.»

گۆل دىكۆلى، ھەلدەقولى، ئەحمەد دەسپىرېتەو، گۆلبەھار دەسپىرېتەو،
 مەلىكى سىپى دى بائىكى لە ئاۋە شىنەكە وەردىنى. پاشان سىبەرىكى رەشى
 ئەسىپىك بەسەر گۆلەكەدا دىكۆلى و دەروا.
 ھەموو سالى، كە بەھار بە تاراي گوللان دەخەملى، دنيا وەگروگالان
 دىكۆلى، شوانەكانى چىاي ئاگرى لەھەر چوار كەنارەو دىن، كەپەنەكەكانىان
 لەسەر خۆلە مس رەنگەكەى گۆلى كووپە رادەخەن و لەسەرى دادەنىشن.
 لەگەل سوورايىي ئاسودا بلويزەكانىان لەبەر پشتىنەكانىان دەردىن،
 توورەيىي ئاگرى دىژەن، سەودا و ئەوینی ئاگرى لى دەدن، تا رۆژ ئاۋا
 دەبى، جا ھەنگى مەلىكى سىپى.....

ھەموو سالى لە بەھاردا بالئەدى سىپى بالى خۆى لە ئاۋى
 گۆلى كووپە سى جاران وەردەدا

فەرھەنگۆك

بتارینی: لەجیی خۆی ھەلکەنتی.	ا
برۆ: تالان.	ئاپۆرە: قەرەبالغ.
بری: ھەندی.	ئاخاوتن: قسەکردن.
بریاریان رۆنا: بریاریان دا.	ئاران: دەشت، تەختان.
بزاوتن: جوولاندن.	ئاردوو: ئوردوو، سووتەنی.
بزاوتۆکە: نیمچە جوولە.	ئاژوای: لیتی خوپی.
بژۆل: بزژانگ.	ئاسەوار: شوپنەوار.
بلویرئەنگیو: بلویرژەن.	ئاکار: رەوشت.
بندارۆک: سەیران.	ئاکام: ئەنجام.
بنەمای: بناغەیی.	ئاورینگ: پڕیشکی ئاگر.
بۆسۆ: بەدناو.	ئاویتبا: بەاویشتایە.
بۆلژن: بۆلە.	ئاوی: فری دەیتە.
بەدووم: بەد یومن، نەحس.	ئوغم: کارەسات.
بەرھەلدا: بەرھەلل.	ئەستووند: ستوون، کۆلەکە.
بەنگی: دلدار.	ئەگەر: کە.
بەھاستەم: بەئاستەم.	ئەوین: دلداری.
بێبنکردن: کچینی لابردن.	ئێرەبی: حەسوودی.
بێلتەپ: زەوی ھەلگیرانەو بە پیمەرە.	ئیکلام: ئیکرام، تەمەنناکیشان.
بێوانی: بوورانەو، خاوی.	ب
بیور: تیغی مل پەراندن.	باختوم: بدویم.
پ	باگەر: باھۆز.
پاداشت: مکافاة.	

پاکار: به رده دست.

پاوان: له وه رگه ی قه دهغه کراو.

پرووشه: ورده باران و ورده به فر.

پۆر: قژ.

په رجوو: موعجیزه.

په چینکردن: چه سپاندن.

په مبهیی: په مبهیی.

په نام: نهینی.

په یدۆز: په یچۆر.

پۆ حه سییان: هه سییان پۆ کرد.

پید هشت: سه ره تاي دهشت له بنی

چیاوه.

پیل: په ل.

پتور: نه ستیره ی ورد، ورده پریشکی

نه ستیره پاش کشانی.

ت

ترنجی: له رهنگی ترنج.

ترۆپک: پۆیه.

تۆره: نه ریت.

تووک: نزای خراپ.

تویتکه: ئارام.

تهقا: هاتو، به لکو.

تهفته هه تاویر: تهخته به رد.

تهیار: ئاماده.

تهیر و توو: تهیر و تووال، په له وه ر.

تی بردبان: له ناو بردبوونایه.

تیرپژ: نهو تیشکه ی رۆژ که له

ده لاقه وه دیته ژووره وه.

ج

جۆخین: خه رمان.

جۆگه ت: ریچکۆله ی ناو به فر.

جینگل: گینگل.

چ

چاومجاغ: ئاگردان.

چما: بۆچی؟

چووبا: چووبوا به ته.

چووک: بچووک.

چه تراسا: وهک چه تر.

چیتترین تاژی: خیترا ترین و بۆ راو

شاره زاترین تانجی.

چیرگ: بالدارتیکی گه وره ی کیوییه له

جۆری قه له موون.

چینکه: به ردی رهق.

ح

حه له له: که شکه لان.

حه وتووی دادی: حهفته ی داهاتوو.

خ

خاوه ر: رۆژه لات.

خرا: ویران.

خه رته ل: بالنده یه کی گوشت خۆری

درنده یه.

خه رمانه ستیر: کۆمه له نه ستیره.

خه نیم: دوژمن.

دهندهنه: دهنده، پهراسوو.

دهو: لهو.

دهودهوانی: پيشبېرکه (مسابقه).

دهيئاژوا: لئي نه خوري.

دهياننوريي: سهيريان نه كړد.

د

رادهكهنهوه: پيادهكهنهوه.

راستان: تهختان.

راسي: راست بيتهوه.

رائ ماشتي: تتي سرهواند.

ردين بژ: ردين پرژ و بلاو.

رفكان: فركان.

رك: رق. رژد.

رؤخانه: چه.

رؤنرابوو: دروست كرابوو.

رهگه ل: لهگه ل.

رهگه ما: رهگه ز.

رهوه ز: نهو گه و ره شاخانهي

به سه ريه كه وه دريژ دهكشيان.

رها: به ره لالا.

ري نيشت: لي نيشت.

ز

زاوزاتوول: به چكه و مه چكه.

زراو: باريك.

زريان: ره شه با.

زنار: كه مهر كاج. شاخي بن كه ن.

زؤپ: زهق.

د

داخان: پهرت و بلاو.

داخاوت: قسه ي نه كړد.

داو: تال.

داو و دهوق: فرو فيل.

دراو: پاره.

دزيو: ناشيرين.

دمگو: نيشاعه. واته وات.

دوو گاسنه: زه وييه ك دوو جار

هه لدر ابيته وه، دوو جار جووت

كرايي، وهر دراوه. كينايه يه له

دوو پاتكر دنه وه.

دوند: پويه.

ده په نگايه وه: په نكي ده خوار ده وه.

ده جمي: ده جو ولي.

ده چريسكي ته وه: ده بري سكي ته وه.

ده تري سكي ته وه.

ده چكين: ده تكين.

ده دلؤ پيني: دلؤ په ده كا.

ده رؤست: دهره قهت.

ده ساؤ: رام.

ده ستدا: ملکه چ، ژير ده سته.

ده سته كوتكي: په له كوتكي، په لكوتان.

ده عام لاند: موعامه له ي له گه ل نه كړد.

ده مني: وهك.

ده مي چووبووه كليله: ده مي

به سترابوو.

زوراندەوہ: تووزاندەوہ.

زورگ: ریزە گردی سوورگان.

زۆزان: کوستان.

زەمبەر: سینەبەندی بە سەلسلە و پلپلە.

زەنگو: ئاوەزەنگی.

زێرکفت: زەرکفت، بەزێر رووکەش کراو.

ژ

ژوقوماوی: تال.

ش

شاگەشکە: ئەوہی لە خۆشییاندە

وہخت بی شیت بی. کینایەپە لە شادمانیی زۆر.

شایی: جۆرە پارەپەکە، کینایەپە لە کەمترین نەخت.

شتاقیان: هیچ کەسیکیان.

شتەها: شتەها، چەند جۆرە شت.

شمش شمش: دەمار دەمار.

شیپانە: لاشیپان.

غ

غریو: هاوار هاوار.

ق

قامک: پەنجە.

قۆشەن: لەشکر.

ک

کاژ: درمختیکە لە جۆری گەز و سەروو

و سنەوبەر.

کری: کپ.

کریت: دزیو، ناشیرین.

کوٹکاسن: کوٹکی لە ئاسن دروست

کراپی.

کۆچلەبەر: ئەوہی لەسەر رویشتن بی.

کونەباچکە: تاقی بچکۆلە دیووەدەر

کە بای لیوہ دئی.

س

سارە: بەیانی، سبەینی.

سانایی: ئاسانی.

سببانی: بەیانی.

ستۆ: ئەستۆ.

ستێر: ئەستێرە.

سۆسە: ھەست، سۆراغ.

سۆنگە: ھۆ.

سەدەقی خۆی لی دەدا: پای خۆی

دەردەبیری.

سەرنگرئی: پی ھەلکەوتن، نووچدان.

سەرۆک پەوہند: سەرکۆچەر.

سەرەودەرە لی دەرنەکردن: کینایەپە لە

نەشارەزایی.

سیکارد: کیردی زۆر گەورە.

سی گاسنە: بروانە: دوو گاسنە.

گۆۈھند: شايى .
گويى دېرە: گويى بگرە .
گويى راداشتن: گويى راگرتن .
گويىن: جۆر .
گەرناس: گەلەمپرد .
گەوالەگەوالە: گلۆت گلۆتى ھەور ،
پارچە پارچەى ھەور .

ل

لوا: بەرگن، خورى بەرخى سالى
لە دوور را: لە دوورەوہ .
لە ھەژمەتان: لە تاوانا .

م

متبەق: چىشتخانەى مالان .
متەقيان نەکرد: ورتەيان لى نەھات .
مۆل درا: كۆكرايەوہ بۆ ھەسانەوہ .
مىچ: سەقف .

كەپۆ: لووت .
كەزى: پەلكە .
كەسەر: خەفتە .
كەلەوہكيشى: سەرکيشى .
كەمدوو: ئەوہى كەم قسە بكا .
كەور: بەرد .
كەونارا: كۆن و بە شكۆ .
كيشكە: چۆلەكە .
كيلەري: نيشانەى سەر ري بۆ
پينوینی .

گ

گازاندە: گلەبى .
گرزە: چەپك .
گنجى لووت: ئەو شوپنەى لووت كە
ئەسووتتەوہ .
گورمىلە: خى و تۆپ .
گۆزىن: ناوبرا، تايىن .